

Logboek

Logboek van de Palustris

VAN EEN ZEILREIS OVER DE OCEAAN, LANGS
KUSTEN EN LANGS KAPEN, VAN EEN GEZIN MET
VIER KINDEREN, EEN HOND EN EEN KAT

Dafne & Jorrit de Boer

Dafne & Jorrit de Boer

Logboek van de Palustris

**Van een zeilreis over de oceaan, langs kusten en langs kapen, van een
gezin met vier kinderen, een hond en een kat**

Logboek van de Palustris

Copyright © 2021 Palustris

Auteurs: Dafne & Jorrit de Boer

URL: www.palustris.nl

www.boekenbestellen.nl/boek/logboek-palustris

Druk: Pumbo.nl

Uitgeverij: Palustris

Omslagontwerp: Palustris

Vormgeving binnenwerk: Palustris

Reisverhaal

ISBN 978-94-6443-113-1

NUR 508

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs/uitgever.

Inhoud

PROLOOG	7
BESTEMMING: IJMUIDEN	12
BESTEMMING: PORTUGAL	40
BESTEMMING: CANARISCHE EILANDEN	86
BESTEMMING: ZUID AMERIKA	110
BESTEMMING: CARAÏBEN	153
BESTEMMING: AZOREN	ERROR! BOOKMARK NOT DEFINED.
BESTEMMING: IJMUIDEN	ERROR! BOOKMARK NOT DEFINED.
EPILOOG	ERROR! BOOKMARK NOT DEFINED.

Proloog

Dafne huilt; de tranen stromen over haar wangen en ze kijkt alsof haar wereld zojuist is vergaan. Het is dan ook koud; winters nat, winderig en al even donker. Slierten van haar natte, lange haar plakken aan haar gezicht. Het waait hard, golven spoelen over het dek en iedere golf die dat doet, eindigt vroeg of laat uiteenspattend in ons gezicht. Onze zeilsloep is ook maar een klein bootje en bovendien is Dafne zes maanden zwanger, wat het lijden nog wat erger maakt. We kunnen de lichten van de Houtribsluizen al zien maar zoals zo vaak, zit het venijn in de staart.

Het is december 1995. Ons eerste kind zal over twee maanden worden geboren en dus is het ons laatste reisje als tweetal. Misschien hadden we deze momenten toch beter thuis bij de kachel kunnen genieten en ons deze kwelling kunnen besparen. We zijn de enige boot op het water, dus vermoedelijk waren alle andere zeilers verstandiger dan wij. Nou ja, buiten het varen in deze omstandigheden is het best een geriefrijke boot, dus we kunnen eenmaal aangemeerd bij de sluis wel weer een beetje warm worden. Dat gaan we doen. We stoken de dieselskachel flink op, ik maak wat warms te eten en neem zelf een flinke borrel. Dafne houdt het bij een kopje thee.

Een aantal maanden later moet ik weer terugdenken aan dat moment, zoals ik dat in de loop der jaren nog vaak zal doen. Nu met het zicht op de haven van Scheveningen, in ons bootje in een avondwind die ons tegenzit. Onze zoon Rorik is nu ruim een jaar oud en slaapt in de punt, tegen de stuurboordhuid aangerold. Het bootje heeft de wind liever in het achterstag en het maakt nu weinig hoogte en veel water. Ik had natuurlijk veel eerder al moeten reven, maar het was lekker zonnig weer en de zorgen ver weg. Dat is nu anders. Het is zo'n moment dat iedere zeiler wel eens meemaakt denk ik; ik in ieder geval wel. Het roept de vraag op "waarom moesten we dit zo nodig doen en hadden we deze negatieve spanning niet kunnen voorkomen?" Net als altijd, eenmaal in de haven, is het leed natuurlijk gauw vergeten en spartelt Rorik in zijn opblaasteiltje in de kuip, alsof er niets gebeurd

is.

Weer jaren later, inmiddels met drie kinderen en een grotere boot, liggen we op de rede van Texel ten anker. Werk en de daaraan gerelateerde geldingsdrang staat een zomervakantie van slechts twee weken toe, dus is er sprake van enige tijdsdruk. Het moet er nú van komen, al is er zwaar weer op komst, met een nu al harde noordwestenwind. Het plan is Denemarken, maar omdat het weer zo onstuimig is, besluiten we toch eerst maar binnendoor naar Vlieland te varen en eenmaal daar, de knoop door te hakken om door te gaan of niet. De kinderen liggen nog te slapen, wanneer we ankerop gaan. Eenmaal buiten de luwte van het eiland begint de boot flink te bewegen en even later staan de twee oudste kinderen, nog slaapdronken, achter elkaar in het gangetje in het voorschip, de armen naar beide wanden aan weerszijden uitgestrekt, te roepen om aandacht. Omdat ik doorgaans wat minder last van zeeziekte heb, blijft Dafne buiten sturen, terwijl ik me opmaak voor de ouderlijke plichten van aankleden, voederen, luiers verschonen (Olivier is nog maar vier maanden oud) en al wat daarbij komt kijken. Olivier krijgt een plek in zijn Maxi-Cosi op de vloer van de salon en de andere twee ieder in een hoek van de bank. Florentine is geheel kalm onder de situatie, maar Rorik is zichtbaar onder de indruk en zit mij met wijd opengesperde ogen te volgen, in alles wat ik doe. Schijnbaar is hij in de verwachting, dat ik snel een oplossing activeer, voor het ongemak waarin hij zich bevindt. Dafne roept van buiten, dat ze niet weet waar ze naar toe moet varen en dat ze door het buiige weer en de hoge golven de volgende boei niet ziet. Onze boot, de IJ5 (naar de gelijknamige ton in het Amsterdamse IJ, waar wij vanuit onze studentenkamer op uitkeken), steekt ruim 2 meter dus een dergelijke koersonzekerheid is op de ondiepe Waddenzee verontrustend. Voordat ik me met Dafnes zorgen kan bezighouden, kotst allereerst Florentine en vervolgens Rorik het zojuist verorberde ontbijt uit. Gelukkig wel in de daartoe aangereikte emmertjes. Op de kaartplotter binnen, lijkt de koers zo ongeveer wel goed, maar Dafne is niet helemaal zeker van haar zaak en roept weer om hulp. Buiten stuift de boot door een onstuimige zee, soms duikt de boot in een golf en stroomt er vast water tegen de buiskap, en dan erover.

Op dat moment klinkt een luide klap en vervolgens een gillende baby. Uit één van de kastjes in de kombuis is, bij een schuiver die de boot flink deed hellen, de broodplank, zo'n massief hardhouten exemplaar, door het kastdeurtje naar buiten geschoten, om vervolgens precies op het hoofd van Olivier terecht te komen. Het kastdeurtje wordt dichtgehouden door zo'n bij boten alom toegepast slotje, waarbij je met je vinger door een gat, aan de binnenkant van het deurtje een haakje kunt ontgrendelen, om het deurtje te openen. Een broodplank op een hellende boot doet hetzelfde als die vinger en nu heeft Olivier een bult op zijn hoofd zo groot als een duivenei. Gelukkig huilt hij nog.

We besluiten de koers te verleggen. Waar we eerst via het Scheurrak en Inschot naar Vlieland wilden varen, gaan we nu rechtdoor, voor de wind naar Kornwerderzand. Mijn broer Gijs, met zijn eigen boot en gezin, besluit door te varen naar Vlieland. We zouden deze reis samen, met dus twee boten ondernemen, maar het is nu ieder voor zich. Ook dit jaar zit een mooie reis er voor ons niet in, want de voorspellingen zijn somber en de vakantie maar kort. Eenmaal in Kornwerderzand aan de kade, besluit ik het zeezeilen voor gezien te houden, de boot te verkopen en in ieder geval totdat de kinderen wat meer zelfvoorzienend zijn, vaste grond onder de voeten te houden.

Niet veel later is de boot verkocht, een huisje aan zee in Den Oever gekocht, eveneens niet veel later toch weer een nieuwe boot. En dan nog een en dan nog een andere. De belevenissen stapelen zich op en de liefde voor het water groeit alleen maar. Dafne weet inmiddels dat het niet anders kan en voelt zich thuis in die situatie, met een net zo groeiende liefde en ambitie. De mooie momenten blijven in herinnering langer bewaard dan de slechte.

Jorrit, 19 april 2021

S/Y Palustris – de boot (anno 2007)

Type: Caroff 43 Custom

Thuishaven: Amsterdam

Afmetingen (L.B.D): 1320x400x220; 15t; 9 slaapplaatsen.

Tuigage: Kotterkits, 5x vallieren, 4x schootlieren, rolfok, stagfok, grootzeil, bezaan, gennaker, aap. RVS staand want, aluminium masten.

Besturing: Stuurwiel, kabels, Autohelm 7000 autopilot, Windpilot Pacific windvaan stuurinrichting.

Motor: Mercedes OM615, 60PK; keerkoppeling Hürth WB220, 600 liter hoofdtank en 50 liter dagtank.

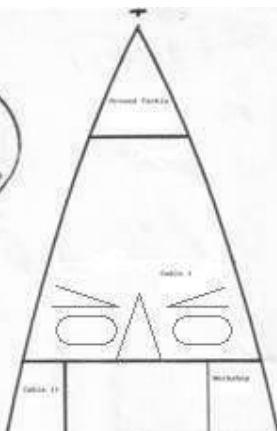
Electrisch systeem: 24 volt, 220 volt walaansluiting met automatische acculader (Xantrex) en omvormer (Victron).

Nautische instrumenten: Garmin kaartplotter, AIS transponder, Navman dieptemeterlog; Plath Vloeistofkompas, barometers, Uniden + Sailor zeemarifoon, Furuno 1720 radar, ICOM 718 HF radio, Nasa Navtex, Furuno FAX207 Weatherfax.

Veiligheidsmiddelen: 3x Halon blussers, Lenspompen, EBIRP, 35kg Kobra anker met 60 mtr. ankerketting, reserve 25kg Bruce anker met ketting, Lifelines, Radarreflector, Zwemtrap.

Overige uitrusting: Kabola dieseloliekachel, koelunit 12/220V, Taylor petroleum fornuis, pomptoilet, kombuis met dubbele wasbak, 2x RVS watertanks totaal ong. 900 liter.

Bijboot: rubberboot met Suzuki 2,5 PK buitenboordmotor en 9.8 PK Tohatsu (v.a. 2008).

Bestemming: IJmuiden

Vorbereiding

zondag, maart 11 2007 01:18:32

De voorbereiding voor vertrek is in ons hoofd al lang geleden begonnen. Na enige vertraging, vier gekochte en weer verkochte boten en de geboorte van Florentine en Olivier, nemen de plannen nu eindelijk vaste vorm aan. Dafne is er klaar voor en ik ook. We gaan, en wel in juli dit jaar en dat is al snel. Een groot deel van de tijd wordt weggegooid aan de papieren organisatie; verzekeringen, financiën, leerplicht, huis verhuren, et cetera. We komen erachter dat een mens nogal een groot net vol met min of meer formele verbintenissen met zich mee sleept en het kost best wat moeite om al die lijntjes door te knippen.

Begin dit jaar hebben het bedrijf waar ik werkte en ikzelf de conclusie getrokken dat we op elkaar zijn uitgekeken. Ik dreigde een beetje vast te roesten in het comfort van een vaste baan, het leiden van een hecht en succesvol team en de routines, die daarbij ontstaan. Er was voor mij geen nieuwe horizon en dus tijd voor wat anders. De Palustris was het jaar ervoor gekocht en we hadden al een proefvaart naar Noorwegen achter de rug. De kinderen waren min of meer zeevast en met hun leeftijden van 6, 8 en 11 nog niet zozeer sociaal of didactisch gebonden aan één vaste plek. We hadden nog een huisje in Den Oever, onder aan de dijk, waar we vaak de weekenden doorbrachten, voordat de Palustris gekocht was, en dat eind 2006 is verkocht. De overwaarde is onze ticket naar de vrijheid.

Er zijn natuurlijk nog wel wat last minute dingen, die aan de boot gedaan moeten worden, zoals nieuwe verstaging, nieuwe zeilen, Dafne zou graag een douche willen en ook een wasmachine, de versleten bekleding van de banken in de salon zou eigenlijk vervangen moeten worden, divers schilderwerk voor het mooie en nog vele dingen meer. De meeste van die zaken zie ik als luxe opties en onder het argument, dat het in Spanje veel leuker klussen is dan in

Nederland, laat ik de lijst de lijst. Een wijs besluit denk ik; we kunnen vertrekken.

Het schip en haar bemanning

zondag, maart 11 2007 01:28:16

Palustris is een stalen multiknikspant, ontworpen en gebouwd als comfortabel en veilig zeeschip dat destijds economisch kon worden gebouwd, voor met name Franse avonturiers die, geïnspireerd door de boeken van Moitessier, de oceanen wilden verkennen. Het is de tweede van hetzelfde type in ons bezit, vóór nog een polyester klassieker en eentje van ferrocement. Het staal van de Palustris past ons uiteindelijk toch het best; eenvoudig in onderhoud, goed te repareren en uiteraard sterk en stijf. Er is, buiten allerlei technische details, niet zoveel over te vertellen. Palustris is gewoon een goed uitgerust en sterk gebouwd thuis voor ons gezin; man, vrouw, twee zoons, dochter en hond.

De kinderen gingen altijd met veel plezier naar school, maar waren ook enthousiast om de zee op te gaan. De schooldirectie vond het plan maar niks, maar gelukkig waren de leerkrachten wél bereid mee te helpen en ons van leermateriaal te voorzien. Omdat de schooldirectie leerplicht zou inschakelen, wanneer de kinderen wegbleven van school, hebben we de kinderen uitgeschreven uit de gemeentelijke basisadministratie en daar aangegeven dat ze gingen verhuizen naar de marina van Southampton. Engeland kent geen schoolplicht en thuisonderwijs is daar heel normaal en algemeen geaccepteerd – dus we konden op die wijze alle juridische obstakels rond leerplicht wegnemen. De tip om dit zo te doen kwam overigens van de ambtenaar van de gemeentelijke basisadministratie, bij wie we ons plan vertelden en die we vroegen hoe, ten aanzien van de wettelijke verplichtingen rondom inschrijving en leerplicht, dit het beste uitvoering te geven. Ook bij de kinderbijslag en de zorgverzekering voldeed het eerlijke verhaal en van die instanties hebben wij eveneens enkel enthousiaste medewerking gekregen. Natuurlijk moest er wel

wat met papier heen en weer worden geschoven, maar het gaf een goed gevoel, dat er kennelijk toch nog enige vrijheid van handelen en wandelen bestaat, alles binnen de regels die anders vaak zo belemmerend lijken.

Olivier zou het aankomend jaar naar groep 3 gaan en zou dus van zijn ouders gaan leren rekenen en schrijven. Florentine was al wat verder gevorderd en was gek op het lezen van boeken en vond alles wat met school te maken had altijd leuk. Haar leerproces zou vermoedelijk wel vanzelf gaan. Rorik zou naar groep acht gaan, de laatste voorbereiding voor de middelbare school. Op basis van zijn score op de Cito Entreetoets uit groep zeven bezochten we diverse middelbare scholen in Amsterdam waar hij zich zou kunnen inschrijven wanneer we zouden terugkeren. Met de directeur van Het 4de Gymnasium spraken wij af, dat wanneer Rorik zijn niveau zou kunnen bevestigen in de eindtoets, hij welkom zou zijn op zijn school. Dat zou natuurlijk nog een hele uitdaging worden, al dan niet vanwege het afnemen van de toets zelf. Waar en hoe? We hadden echter nog ruim de tijd om daar een oplossing te vinden.

Storm is enkele maanden vóór ons vertrek, als pup, opgenomen in ons gezin. De kleine *schnauzer* heeft ons van de eerste dag veel plezier gegeven en omdat hij zijn roedel altijd dichtbij zou hebben op de boot, kon hij zich verheugen op een fijn hondenleven. Al snel zou hij wennen aan de beperkingen van een leven aan boord, net als wijzelf, al is hij toch altijd een landhond gebleven.

Het vertrek

maandag, augustus 06 2007 22:17:58

07-07-07 is de dag van afscheid en vertrek. Het proces van afscheid nemen is al weken aan de gang en dus is het eigenlijke vertrek niet zo groots of spectaculair. Sinds eind mei 2007, exponentieel toenemend bij de naderende en vastgestelde vertrekdatum, bestaat ons leven uit laatste etentjes, laatste lunches en vooral borrels. Steeds weer zijn ze een welkome uitvlucht om maar niet aan de slag te hoeven met het in praktijk brengen van alles wat wij reeds mentaal al lang in gang gezet hebben. Zo is ons officiële vertrek op 07-07-07 een rommelige gezinsverhuizing geworden van Amsterdam Oost naar Amsterdam

Noord; Een vertrek uit het gewone huiselijke gezinsleven, naar een leven als *bemanning van de Palustris*. Wél als echtpaar, want op 3 juli zijn we nog snel even getrouwd, in een ceremonie, met de kinderen en twee getuigen, die niet meer dan 10 minuten in beslag nam. Je kunt nu eenmaal niet overál de tijd voor nemen.

De landvasten zijn de daaropvolgende drie weken niet aangeraakt; de voorbereidingen blijken oneindig en prioriteiten moeten gesteld worden. Wij besluiten dat dit allemaal niet zo erg is, want het weer is toch slecht. De afscheidsmomenten verdwijnen geleidelijk, met name omdat de meeste vrienden en familie er zelf voor vakantie erop uittrekken of denken dat wij al vertrokken zijn. Vele e-mailtjes en telefoontjes moeten in deze weken onbeantwoord worden gelaten, de kinderen worden deels verwaarloosd; we verwennen ze met ingekochte aandacht, met alle gevolgen van dien. Bij tijd en wijle vinden we elkaar onuitstaanbaar.

Hoewel het volgens de norm onwaarschijnlijk is, dat in de maand juli het ene lagedrukgebied het andere wekenlang opvolgt, blijkt dit in juli 2007 toch het geval. De wind blijft gedurende zes weken stormachtig uit het zuidwesten stromen. We downloaden dagelijks zoveel gedetailleerde weerkaartjes en analyses, dat zelfs Piet Paulusma daar niet tegenop kan, en besluiten wij uiteindelijk zaterdag 28 juli 2007 uit te varen, met slechts een voorbijtrekkende depressie op zondagnacht in het vooruitzicht.

Enkele dierbaren hebben weken op dit moment gewacht en komen ons helpen bij het losgooien van de touwtjes. Voor sociale emoties hebben we echter geen tijd. Wél voor uitbundigheid, met name de kinderen: ze kunnen eindelijk de drie snoepjes per dag uit die grote snoeptrommel krijgen en ook de cadeautjes die al drie weken ingepakt liggen te wachten op ons vertrek!

28 juli 2007: weer een dag van afscheid en vertrek. Het afscheid nemen is nog steeds niet teneinde en ons vertrek blijkt opnieuw minder groots dan enkelen, waaronder wijzelf, in gedachte hebben. Opa Hans en Angèle waren als laatste uitzwaaiers vooruit gereisd naar IJmuiden, maar moesten uiteindelijk afzakken tot onder Zaandam, waar wij met een oververhitte motor vastgeknoopt lagen aan een steiger. Had Jorrit

de grote beurt aan de motor toch beter zelf kunnen doen? Was de nieuwe schroef te groot? Lag de boot te diep en kon die zijn koelwater niet kwijt (de uitlaat die altijd op de waterlijn uit kwam is daar nu net onder verdwenen, waardoor je ook niet goed kunt zien of er voldoende koelwater verpompt wordt)?

Na zware mentale overwegingen en enig onderzoek aan de koelwatertoevoer is besloten dat de nieuwe schroef te groot zal zijn en de oude schroef, die als reserve aan de muur hangt, er weer op terug zal moeten. Dit was namelijk het enige onderdeel, dat veranderd is, dus dat is wellicht de oorzaak van het probleem. De boot moet gelift worden voor dit klusje, maar terug naar Amsterdam vinden we geen optie en liften in IJmuiden op zondag is misschien niet mogelijk. Na enkele telefoontjes kunnen we toch terecht en besluiten wij met zo min mogelijk toeren richting IJmuiden verder te gaan, uitgezwaaid door onze laatste uitzwaaiers.

Vlak voor zonsondergang varen wij de sluis bij IJmuiden in en een uur later achteruit de sluis weer uit, want de brug blijkt te haperen. Het is onwerkelijk om achteruit een sluis te moeten verlaten; iets lijkt ons tegen te willen houden om uit te varen. Inmiddels hebben we een telefoontje gekregen van onze laatste uitzwaaiers; zij hebben een hotel genomen en zullen morgen weer onze touwtjes los komen gooien.

29 juli 2007: de dag van afscheid en vertrek. Om half tien 's ochtend varen wij achteruit de kraan in om de boot eruit te takelen. Meters hoog boven het water hangt de gele bijna 14 meter lange Palustris, 16 ton zwaar, te bungelen. Binnen een uur heeft Jorrit de schroef verwisseld, nauwelijks genoeg tijd om met de kinderen de Marina-douches binnen te glippen voor een laatste opknapbeurt. De laatste etenswaren worden gekocht en nog eenmaal een weersbericht opgehaald: *Gale warning: 7 beaufort*, het staartje van de voorspelde depressie van afgelopen nacht. Volgens de regels van de meteorologie draait deze depressie naar het noorden wel en levert dan steeds betere windrichting voor ons op. Om 12.30 uur met reistabletjes achter de kiezen worden de touwen door onze trouwe uitzwaaiers dan eindelijk losgegooid en zullen deze, door onszelf, pas in Spanje weer vastgeknoopt worden. Wij zijn op weg naar een volgend afscheid en

vertrek: a Coruña.

Windkracht 7, aan de wind, blijkt goed te doen; Jorrit, Olivier en Storm hebben geen last van zeeziekte, de rest wel. Florentine en ik houden alles gewoon binnen en voelen zich door de pilletjes wat versuft; Rorik weigert herhaling van de pilletjes en is na enkele uren zichzelf binnenste buiten aan het werken. Storm ligt bij ons in de kuip en doet geen oog open; hij laat het allemaal letterlijk over zich heen komen. Jorrit kookt spaghetti met gehakt; daarna ik en de kinderen naar bed. Het lijkt wel alsof we al jaren onderweg zijn; de kinderen en de hond slapen gewoon alsof zij in een horizontaal bed liggen; Jorrit en ik houden om beurten de wacht.

30 juli 2007 Het oversteken van het verkeersscheidingsstelsel levert geen problemen op; 's nachts is het goed te zien aan de lichten welke koers de vrachtschepen, containerboten en tankerachtigen, zich bewegen. Ook onze AIS blijkt goed te werken en biedt zekerheid. Via AIS zenden wij onze gegevens (positie, koers, snelheid en dergelijke) continu uit en ontvangen wij de gegevens van andere schepen. Zo kunnen wij en zij zien hoe hard er gevaren wordt, waarheen en of er

kans bestaat op aanvaring. Oproepen is eenvoudig, maar gebeurt in de praktijk eigenlijk niet zo vaak, omdat je al mijlen van tevoren je koers kan verleggen. Toch zijn we een keer opgeroepen om afstand te houden van een olieplatform en we hebben zelf een containerschip opgeroepen, die vervolgens zo vriendelijk was zijn koers te verleggen. Tijdens de nacht neemt de wind af, zoals we hadden voorspeld en halen we het laatste rif uit het zeil en rollen de genua verder uit. 's Ochtends rond een uur of tien doemt in de verte de Engelse kust voor ons op en nog verder weg aan de andere kant Frankrijk: *Het nauw van Calais*. Op de kaart een klein stukje, maar bij het ondergaan van de zon hebben we dit drukke vaargebied nog steeds niet verlaten!

Storm heeft zijn pies na 20 uur ophouden in het gangboord laten lopen; we hebben hem stevig beloond met hondensoepjes. Nu de wind wat is gaan liggen en hij gedeeltelijk ontlast is, doet hij alsof het varen de normaalste zaak is in een hondenleven.

Rorik besluit na aandringen toch maar weer aan de zeeziektetabletjes te gaan; Florentine en ik hebben ze niet meer nodig. Na om de drie uur in totaal drie halve tabletjes is ook Rorik weer springlevend.

De wind gaat verder liggen en de stroom krijgen we tegen dus we besluiten de motor te starten. Al snel blijkt dat met het verwisselen van de schroef het warmloopprobleem niet opgelost is. De motor loopt weer warm en het koelwateralarm maakt dat luid kenbaar. Vlak voor Dover, waar enorme passagiersveerdiensten voorbij stomen, besluiten wij de motor uit te zetten, Jorrit de motorkamer in te laten duiken en mijzelf wacht te laten houden; wij drijven met 2 knopen achterwaarts. Jorrit ontdekt gelukkig vrijwel direct een vacuüm gezogen koelwaterslang. Het moet dus wel een verstopping zijn, en nu dus een echte. Na twee pogingen lukt het Jorrit de prop met zijn mond naar buiten te blazen en is het heetlopen van de motor opgelost. We komen met de schrik vrij.

De dag sluiten we af met een heerlijke lams-masala-schotel, waarna ik, de kinderen en de hond de ogen sluiten. Jorrit houdt de wacht.

De tijdsloosheid treedt langzaam in, al houden de slaap- en eetritmes van de kinderen ons nog een beetje bij de Nederlandse norm. Nacht en dag volgen elkaar op, soms de motor aan, soms alleen op de zeilen; soms stroom mee met 9 knopen door het Kanaal, soms dobberend met nog geen 2 knopen tegen de stroom in. Overdag verbranden de gezichten, ondanks de gesmeerde factor 30, en die dan 's ochtends weer zijn hersteld.

We hebben de tijd op UTC gezet, we zijn de 0-mederiaan, ofwel de Greenwich-meridiaan, gepasseerd en verblijven op het Westelijk halfrond. Jorrit heeft de klokken een etmaal eerder op UTC gezet dan ik, wat tot verwarring leidt. We kiezen nu voor UTC; dit betekent voor de kinderen twee uur later eten en twee uur later naar bed. Kinderen blijken uitermate flexibel en hebben hiermee geen enkel omschakelprobleem.

Op 1 augustus zien we bij de wisseling van de nachtwacht de eerste tuimelaar met ons meezwemmen. Tegen de middag hijsen we onze gigantische zwarte gennaker, om het kleine beetje wind dat er is toch nog te kunnen vangen. Tijdens het zeilen mag er ook gevist worden.

De kinderen gaan daarom via life-lines naar het achterdek en wachten op een grote vangst. Als zij na ruim een uur turen, even in de kuip komen zitten, horen we een klap; de vislijn blijkt niet goed vastgezet, is door een grote vis, misschien wel een tonijn tot het einde afgerold en geknapt. Einde visplezier. Gelukkig heeft Dafne Bakkeljauw met rijst op het menu van de avond staan, dus hebben we toch nog vis op het menu. Het stuk pompoen als bijgerecht heeft de paar dagen op zee niet gehaald en is verrot; paprika, komkommer en tomaat zijn het alternatief.

Tijdens de nacht van 1 op 2 augustus, begint de wind stevig aan te trekken. We hijsen de zeilen en blazen Lands-End voorbij de Atlantische Oceaan op. Het bereik van GSM valt even weg en de weerfax geeft verontrustende berichten: windkracht 8 tot 9 beaufort. Deze blijkt gelukkig naar het Noorden af te buigen en achter ons, over de door ons reeds bevaren stukken te zullen gaan razen. In de ochtend komt een halve fax binnen met een waarschuwing voor Noordwest Spanje, met slechts het woord Dead W..... leesbaar. Na een halve dag gissen, komt de verlossende fax: met de coördinaten van een Dead Whale; precies op onze route.

Florentine en Rorik worden opnieuw zeeziek; Rorik besluit direct te gaan voor een zeeziektepil, Florentine redt het door buiten te gaan zitten, nadat zij eerst nog een pilletje heeft uitgespuugd,

Het brood is inmiddels op en de wonderpan wordt onder uit de bank gehaald. Hierin blijken we in no-time heerlijk vers brood te kunnen bakken. Tot nu toe verloopt ons eetprogramma gesmeerd; de eerste drie dagen vers vlees (kipfilet voor kipkerrie, gehakt voor spaghetti en lamsbout voor de masalalamsschotel), daarna spek in de bonenschotel, gezouten bakkeljauw en salamiworst met pasta. Dit alles geserveerd met verse groente, courgette, paprika, tomaten, komkommer, witte kool, spitskool en zoete aardappel. De groentes en het fruit, groene appels, bananen en perssinaasappelen blijven opmerkelijk goed onder in de boot.

Tegen de middag is wind aangenaam afgenomen. We hebben echter nog geen etmaal gezeild, wanneer er een alarmpiep door de boot heen galmt: de accu's raken leeg. De computers, koelkast, AIS, autopilot en navigatieverlichting blijken toch meer te nemen dan we dachten. Het installeren van de sleepgenerator, windgenerator, zonnecollector en energiebesparend toplicht, hadden we geen prioriteit gegeven voor ons vertrek. Deze vertrekkerszaken zijn dan ook niet noodzakelijk, maar het betekent wel dat de motor af en toe gestart moet worden om de accu's bij te laden en dat dan iedereen boven het motorgeluid uit probeert te schreeuwen.

Waar we eerst van plan waren naar a Coruña te varen, als aanloophaven na een week op zee, besluiten we in de laatste nacht toch maar naar één van de andere Ria's te koersen en daar eerst een paar dagen ten anker te gaan. Onze eerste plek in Spanje zal dus Ria de Cedeira worden. Een mooie en beschutte plek met stranden en winkels en meer van dat soort luxe. De daaropvolgende dagen doen we wat van die vele klusjes die voor vertrek nog niet hoog genoeg in prioriteit stonden.

Galicia

dinsdag, augustus 14 2007 05:29:13

We maken een nieuwe vriend: Chris. Hij blijkt een open internetverbinding met zijn naam erbij te hebben, die we vanaf de ten anker liggende boot kunnen gebruiken. We hebben Chris nooit in levenden lijve ontmoet maar het was fijn dat hij er was. We kunnen nu berichten ophalen en versturen en weersvoorspellingen bekijken. Gedurende onze reis blijkt het vinden van een werkende internetverbinding een steeds terugkerende uitdaging en wanneer dat dan toch weer lukt, danken we *Chris*.

De eerste uren voor anker hebben we op de boot doorgemaakt. In de verte zien en horen wij een feestvierende mensenmassa, wat ons na zeven dagen zee niet echt trekt. We drinken de fles champagne leeg waar we ons al zo lang op verheugden en vallen in slaap. De kinderen pompen de bijboot op en turen verlangend naar de strandjes om ons heen. Uiteindelijk begint hun feest bij de boot: zij duiken, springen

bommetjes en zwemmen rondom de Palustris.

Als wij dan toch tegen de avond aan land stappen vraagt Florentine na enkele minuten of we niet naar de boot terug kunnen, want zij voelt zich landziek worden. Het is inderdaad een vreemd gevoel als je na een week weer eens over vaste bodem loopt; op een of andere manier veroorzaken bepaalde hersendelen dan deininggevoelens, zonder dat het deint, en wil je niets liever dan terug naar de stabiliteit van een altijd bewegend schip.

De stroom auto's en de stroom mensen voelt zo onwennig dat wij inderdaad snel besluiten terug te keren naar de voor anker liggende Palustris. Alleen Storm lijkt de vaste grond enorm te waarderen. Hij

blijkt echter zijn hondenpiesje te lang opgehouden te hebben of niet goed uitgeplast te hebben aan boord en jankt pijnlijk bij de laatste druppels.

De volgende dag, na een nacht zonder wachtlopen, haalt Jorrit een vers brood bij de bakker en beginnen wij na een heerlijk ontbijt aan onze klussen. Rorik gaat er op uit, met Floor en Olivier in het bootje. Trots weet hij het motortje te starten en vaart in opdracht van ons naar de visafslag om te kijken of daar winkels zijn en om het vuilnis weg te gooien. Was het maar zo dat hij zich inderdaad netjes aan onze opdracht had gehouden.... Voor een 11-jarige jongen is een beetje stoer rondmotoren in een baai natuurlijk veel leuker dan vuilnis wegbrengen; met als gevolg dat de benzine opraakt en een straffe aflandige wind het bootje met onze drie kinderen en de vuilnis de baai uitblaast. We nemen een korte tijd waar, hoe Rorik hard peddelend tegen stroom en wind probeert terug te komen, maar concluderen dat de afstand tussen ons en de kinderen eerder toeneemt dan afneemt. Daarbij lijkt het bootje ook richting de rotsen met stevige brekers af te drijven. Na een kort intermezzo besluiten we het anker te lichten en

een poging te wagen de kinderen op te pikken met de tweeënhalf meter diep stekende Palustris. Terwijl Jorrit in de haast de ampèremeter opblaast waar hij net mee bezig was en met de hand twintig meter ankerketting eruit sjort, omdat de elektrische lier net even niet aangesloten was, worden de kinderen door een aardige Spanjaard in een motorbootje gered. *Gracias en A-dios* is alles wat wij als dank kunnen geven in het Spaans; gelukkig neemt de man genoeg met deze minimale dankbetuiging.

De daaropvolgende dagen klussen wij verder, bezoeken de vuurtoren boven op de rots, een kasteel of wat er nog van over is, zien een graf op de rand van de afgrond, waar volgens Olivier een prinses begraven ligt, ontdekken geheime paadjes, zwemmen rond de boot of bij strandjes, kopen een Spaanse telefoonkaart, Spaanse worsten, Spaanse kazen, Spaanse vis en Spaanse ijsjes. Storm heeft geen last meer met plassen. Rorik mag niet meer alleen met het bootje, maar staat direct klaar om zijn moeder waar dan ook naar toe te varen. Wel wordt nog het reservetankje benzine uit de dinghy gestolen. Op de dag dat we besluiten te vertrekken naar a Coruña, blijven we

toch nog een dagje voor anker in Cedeira. We zijn ons haastgevoel eindelijk kwijt. We kijken *Kruistocht in spijkerbroek* en *Mr. Bean* en we bakken zalmmoten op het achterdek op onze buitenplancia.

10 augustus 2007 halen wij het anker op, maar moet Jorrit eerst met een mes half Cedeira wegsnijden van het anker, willen we ooit echt weggkomen. Een grote warboel van wier en andere rommel heeft van het anker en ketting bezitgenomen. Voor de wind knallen we vervolgens in vijf uurtjes naar a Coruña. We leggen aan in de Marina, met douches en wasmachines – oh wat een luxe. Wel missen we Chris, want hoewel er tal van internetverbindingen in de lucht hangen, is er geen enkele gastvrij genoeg om ons ter wille te zijn.

We gaan 's avonds de stad in om te eten, maar we zijn daarin niet alleen: straten vol met tafeltjes met daaraan etende mensen en tussen de tafeltjes door horde mensen op zoek naar een vrij tafeltje. Uiteindelijk eten we patatos fritos met vlees, tomaat, gebakken ei, calamaris en gamba's, met anderhalve fles rosado, bij cafetaria HongKong.

De volgende ochtend varen twee, onder de Nederlandse vlag varende, boten met kinderen de Marina binnen. Florentine sluit direct vriendschap met Auke; zij ontdekt allerlei overeenkomsten tussen haar en hem: hij is ook acht jaar, is ook op een lange reis, gaat ook naar de Canarische Eilanden en ook naar Suriname en zelfs zijn hut is ook net zo'n puinhoop als die van haar.

's Avonds zijn alle wassen gedraaid en alle accu's geladen; onze volgende bestemming zal spoedig bedacht worden. Die avond, tijdens het pannenkoekeneten, barst plotseling een oorverdovend geknal los. Als we voorzichtig onze hoofden door het luik steken, zien wij drommen mensen op de kade staan en de Marina inkijken. Op de tegenoverliggende kade wordt ruim een half uur lang, een gigantisch vuurwerk afgestoken. Kosten noch moeite worden gespaard om ons te verwelkomen!

15 minuten

vrijdag, augustus 17 2007 17:54:21

's Middags kuier ik met Olivier over de promenade van Sada, ook zo'n voormalig vissersdorpje in Galicië. Dafne, Rorik en Florentine zijn op

de boot achtergebleven. Zoals altijd praat Olivier aan één stuk door, zonder dat ik dat echt doorheb. We lopen langs een kapper en dus stel ik voor om daar zijn haar te laten knippen, maar dat vindt hij niet zo'n goed idee. "Ik wil dat jij dat doet, want dat vind ik gezelliger", is zijn antwoord. Nu doe ik dat inderdaad altijd, op een kruk in de kamer en voor de televisie zodat hij in ieder geval zijn hoofd niet beweegt. De laatste keer is al enige tijd geleden, want zijn pony is inmiddels zijn neus voorbij gegroeid en hoewel hij dit gordijn af en toe opzij schuift, hangen zijn haren meestal voor zijn ogen.

Op dit moment heeft hij daar niet zo'n last van, want het waait nogal stevig; ook wanneer we terugroeien naar de boot die voor anker ligt in de havenkom. Van een afstand ligt de boot gek genoeg altijd heel anders voor anker, dan wanneer je aan dek staat. Aan dek lijken de burens en de kade heel dichtbij terwijl vanaf de kade, dit allemaal wel mee lijkt te vallen. Aan dek beweegt het natuurlijk ook allemaal en er is altijd dat bootgeluid; geklots, gekraak en getik. Bovendien zwaait de boot heen en weer aan haar anker, waardoor perspectieven steeds veranderen.

Terug aan boord zet ik Olivier onder aan de kajuittrap op een kruk en de schaar in zijn kapsel. Geen televisie dit keer en bovendien een bewegende boot. Halverwege bedenk ik me, dat het dit keer waarschijnlijk gaat mislukken. Maar goed dat hij niet naar school hoeft en de tijd die ons rest zal me vast wel een tweede kans geven. Overigens denk ik elke keer, wanneer ik één van de kinderen knip, dat het dit keer gaat mislukken, maar meestal komt het wel goed – daar op de kruk voor de televisie.

Iedereen aan boord is op dit moment met zijn of haar eigen dingen bezig, totdat een onbestemd gevoel me de kajuittrap doet oprennen. Buiten blijkt dat het mis is. Het anker is, door harde wind en hoog water (c.q. te korte ankerketting), uitgebroken en we drijven met zekere spoed naar lagerwal. In de kleine haven waar we het anker uit hebben geworpen, is deze akelig dichtbij en bestaat voornamelijk uit een Spaans marineschip, dat aan de kade ligt afgemeerd. Snel weer naar binnen en de motor starten dus. Dit is zo'n ouderwetse Mercedes en moet eerst vijftien tot twintig seconden voorgloeien, voordat er gestart kan worden. Omdat de hele procedure in de salon plaats moet

vinden, in plaats van buiten, zoals dat bij de meeste boten is, kun je bij onze boot niet tegelijkertijd voorgloeien en kijken wat er buiten gaande is. De seconden tikken tergend langzaam weg.

Juist op tijd om ons voor schade en schande te behoeden, komen we weg van lagerwal en van het marineschip. Een nieuwe ankerpoging leidt niet tot bevredigend resultaat – er is gewoon niet voldoende ruimte en bovendien blijkt de bodem weke blubber in plaats van goed stevig zand. Ook de pilot, onze maritieme reisgids met alle relevante nautische details van het vaargebied, is dus niet onfeilbaar. Toch maar een plekje zoeken in de tegenoverliggende jachthaven, totdat de wind wat bedaard is.

Omdat de Atlantische deining hier ook zijn invloed heeft, liggen we nu wel te rukken aan onze landvasten. Voor anker heb je daar geen last van; dan schommelt het enkel wat en dat is veel comfortabeler. Olivier zit echter weer op de kapperskruk en heeft vertrouwen in de goede afloop.

Cola op het voordek in Corme

vrijdag, augustus 17 2007 17:56:39

Siesta's en Fiësta's

woensdag, augustus 22 2007 06:16:29

En wanneer de uren dagen worden en de dagen weken, dan veranderen paradijselijke gevoelens bij iedere nieuwe plek in herkenningen en wordt het nieuwe steeds gewoner. Het voor en van anker gaan in weer een Ria, doen we al bijna met onze ogen dicht; het bootje opblazen zien de kinderen al niet meer als punt van discussie; althans wat betreft wie welke luchtkamer mag oppompen. Nee, zij blijven liever aan boord en wij mogen de bijboot zelf oppompen, als wij weer eens op zoek willen naar een supermarkt of Storm willen uitlaten. De supermarkt kent overigens ook geen nieuwe spannende producten meer en Florentine geeft na bijna twee weken aan dat zij het eten uit onze *bankvoorraad*, minstens zo lekker vindt als het Spaanse. Onze voorraad voor barre tijden en op zee, onder de bank in de salon, bestaat uit blikken van allerlei soorten, rijst en pasta en gedroogd voer. Ook

de Surinaamse bakkeljauw doet het altijd goed en is lang houdbaar. Je went aan de smaken en het gebrek aan vers voedsel en dan komt het moment dat het zelfs lekker is. Dat geldt in ieder geval voor Florentine.

In a Coruña hebben wij een klein fortuin besteed aan nieuw visgerei. Echter, een lekker vers gevangen visje eten, zonder daarvoor het land te betreden, blijft een illusie. Met a Coruña nog in het zicht is de vislijn op het achterdek opnieuw onbruikbaar geworden, doordat deze, door te enthousiast afwikkelen, in de knoop is geraakt. Gelukkig hebben we dit keer de lijn en het aas kunnen behouden door er een stuk tussenuit te snijden. Rorik heeft het voorval weer rechtgezet, door vervolgens een uur later in Ria de Ares onze eerste vis te vangen. Helaas voor ons een heel bijzondere: rond van vorm, grijs met blauwe streep gekleurd, ongeveer vijftwintig centimeter in doorsnee en met een prachtige kop en vinnen. Terwijl de vis op z'n kop in de puts probeert weg te komen, proberen wij hard bladerend in het vissenboek uit te zoeken of deze ook eetbaar is. Olivier denkt dat het een *Dori* is uit de film *Finding Nemo*, maar daar is deze niet blauw genoeg voor. Uiteindelijk besluiten we, dat de vis het meest lijkt op een *lipvis* en omdat er niet bijstaat of deze eetbaar is, wordt hij door de vanger uit de puts gelicht en overboord gezet.

De *siesta's* blijven paradijselijk. Wij hebben onze warme avondmaaltijd naar de middag verschoven, waarna de bedrijvigheid op S.V. Palustris voor een klein uurtje inkeert en de oogjes even gesloten kunnen worden. 's Avonds borrelen en genieten wij van een uitgebreide *tapaz* en kijken daar zo nu en dan een DvD-tje bij; *Mr. Bean* en *Gebakken Mannetjes* zijn favoriet, *Kunt u mij de weg naar Hamelen vertellen, meneer* blijkt te spannend voor kinderen beneden de zeven jaar.

Het enige wat onze geliefde *siësta's* tot nu toe heeft kunnen verstoren is de *fiësta*. Bij een *fiësta* blijven de winkels, die sowieso meer dicht dan open zijn, plotseling geheel gesloten op een dinsdag, woensdag en donderdag en zijn wij overgelaten aan de pakken *Koopmans*, *Struik* en andere langhoubdaren uit onze bankvoorraad. Tijdens deze *fiëstas* blijken de douches in de duurbetaalde en hoogverwachte jachthaven koud en blijven koud. Als Dafne in het jachthavenkantoor

erachter probeert te komen, wanneer de douches gerepareerd worden, door in het Engels met een paar Spaanse woorden een toneelstukje op te voeren, is het antwoord *mañana*; aangezien het *mañana* ook nog *fiësta* is, zijn de douches niet meer warm geworden. Voor ons betekent *fiësta* vooralsnog ontberen.

Als de zon, na enkele dagen *fiësta*, dan eindelijk weer doorbreekt en de wind is gaan liggen, besluiten wij de touwtjes los te gooien en uit te varen naar een volgende Ria, in de hoop een geopende supermarkt te vinden. Ik denk dat Dafne een grapje maakt als ze vraagt of ik de elektriciteit wel heb ontkoppeld, voor ik op volle kracht in z'n achteruit de box uit stoom. Als het snoer drie keer om een kikker gewikkeld was geweest of als de elektriciteitspalen een kwartslag andersom hadden gestaan, had dit vertrek er toch anders uitgezien. Nu beperkt dit voorval zich tot het inhalen van tien meter elektriciteits snoer, voordat de boot in z'n vooruitgezet kan worden.

De deining op de oceaan blijkt buitengaats onaangenaam hoog en de door *windfinder* voorspelde wind blijft na een kleine opleving uiteindelijk totaal weg. Al motorrend, hotseklotsen wij uren over golven, die zo nu en dan een heftiger gevoel in de onderbuik geven dan zo'n vliegend schip op de kermis. Het motorgeluid maakt iedereen slaperig en ik houd wacht als de anderen in slaap gesust zijn; toch blijkt dit rustgevend moment plotseling meer spanning op te leveren dan verwacht. Ik hoor een vreemd geluid bij de motoraslager en laat de motor in zijn vrij lopen, waarna al snel blijkt dat de deining ons richting de kust voert, de kust met de naam *Costa da Morte*. Iedereen is klaarwakker en wij leggen de kinderen uit waarom deze kust zo heet. Met een laag toerental weten wij uiteindelijk en gelukkig zonder problemen Corme te bereiken. We komen met de schrik vrij. Een prachtige beschutte baai, met een klein dorpje en waar tot dicht aan het strand te komen is, zelfs met onze diepstekende boot.

De winkeliers in Corme blijken tot onze grote vreugde geen *fiësta* te hebben. De volgende ochtend blijkt er zelfs een markt te zijn, een soort vrijmarkt waar iedereen zijn of haar moestuin probeert te slijten. Tegen het eind van de middag stroomt echter het strand recht tegenover ons vol met Spaanse *Ghotics*, die een rotsspleet volbouwen met een podium en geluidsapparatuur; tegen de avond tot de zon de dag erna weer opkomt, schreeuwen en pogoën ze alles bij elkaar. Als wij de volgende ochtend aan het ontbijt zitten, is de rust wedergekeerd en staat het strand vol met koepeltentjes, die tot aan de avond dichtgeritst blijven.

Het dorp is te klein om nog iets nieuws te beleven na meer dan drie dagen ten anker; We besluiten dan ook de vierde dag ons anker te lichten. Een mooi briesje en wat zon blaast ons gemoedelijk de oceaan op. Op zich hebben we niet te veel of te weinig zeil omhoog gehesen, maar net als ik even rustig op het toilet zit, Florentine een kopje *Sterremunt* theedrinkt, Rorik een *Cup a soup kip* eet en Dafne en Olivier een *bamisoepje* tot zich nemen, komt er een buitje over dat

de Palustris bijna plat legt. Niets aan de hand voor de bemanning van de Palustris; Dafne en Olivier eten rustig door, Rorik en Floor nemen hun kotsemmertje en deponeren daarin wat zij juist tot zich genomen hebben. Dafne neemt, nadat haar bamisoepje op is, de emmertjes over en gooit deze met de wind mee overboord. De thee van Florentine ligt over de kuipvloer, Rorik gaat verder met zijn *cup a soup*, Olivier eet door alsof er niets aan de hand is en ik ga naar buiten om toch maar even een rif in het zeil te zetten. Onderwijl heeft de Callista, net als wijzelf met een gezin op reis, de camera ter hand genomen en naar later blijkt, de deining illustratief gemaakt.

Daarna gaat de wind liggen en komt deze tot vlak voor het einde van de tocht niet meer terug. Dan echter ook meteen flink! Met ruim acht knopen op het log sturen we uiteindelijk Ria de Camariñas in en laten we het anker vallen, enkele meters voor een idyllisch wit strand. Florentine springt weer haar bommetje van de boot maar de jongens vinden het water te koud om meer dan één teen erin te steken (17°C).

De dagen hierna mist het en regent het en mag Storm binnen slapen. Wij denken verlangend aan warme Zuid-Spaanse oorden, waar we dan vermoedelijk in de verzengende hitte verlangend terug zullen denken aan deze koele wispelturige Ria's.

Vanaf vrijdagavond worden door de kinderen de dagen plotseling afgeteld, want over drie dagen begint hun nieuwe school, de SVP, oftewel School Vereniging Palustris, een school van gemengde groepen en vrijwel individueel onderwijs. Zondagavond loopt de spanning hoog op en duikt iedereen vroeg zijn bed in, zodat niemand te laat komt op de eerste schooldag.

Maandagochtend 20 augustus 2007 zitten we al veel te vroeg aan het ontbijt en besluiten we, na wat tijdsvulling, de school een kwartier eerder te openen, dan in eerste instantie bedacht. Dafne en ik laten nog even Storm uit, terwijl de kinderen op het schooldek, met hun etuitjes in hun hand, staan te trappelen om hun nieuwe schoollokaal te betreden. Op de salontafel staan de bakjes en mapjes klaar met boeken en schriften en als de eerste boeken geopend worden, vult de kajuit zich zelfs met een heuse schoolgeur. Florentine begint met meester Jorrit aan haar nieuwe vak Geobas, Rorik start zelfstandig en Olivier krijgt alle aandacht van juf Dafne. We zetten de kookwekker steeds op twintig minuten, waarna je verplicht bent van boek/vak te wisselen. De kinderen hebben alle drie een eigen agenda waarin precies staat, wat zij die dag af moeten hebben. Tot twaalf uur wordt de kookwekker gezet; daarna moet je afmaken wat je in de ochtend niet afgekregen hebt. Met dit schema zullen we begin januari 2008 klaar kunnen zijn met een heel schooljaar, mits wij in Camariñas voor anker blijven liggen; dit zijn wij echter niet van plan.....

Euvel nummer 2

zaterdag, augustus 25 2007 11:59:20

Vandaag een mooie dag vanaf Finisterre naar Portosin. Windverwachting Noord-oost 6 a 7 blijft uit, maar toch een behoorlijk stevige wind. Bij het binnenvaren van Ria de Muros blijkt het voorstagprofiel los te zijn geschoten, op zo'n 10 meter boven dek. Morgen zal dus een dag worden waarin we moeten proberen met kunst

en vliegwerk de boel te klaren. De mast in klimmen en proberen het profiel weer in elkaar te schuiven. Bovendien heeft de genua een klein scheurtje opgelopen, dus de naaimachine moet ergens onder uit de boot worden opgedoken.

Mastwerk

zondag, augustus 26 2007 11:16:41

Wanneer ik mij begeef op onbekend terrein heb ik in beginsel het gevoel, dat er allerlei obstakels op mijn weg zullen komen, die onoverkomelijk zullen zijn. Dus geef ik bij voorbaat al op. Zo ben ik nu eenmaal. Met zo'n boot werkt zo'n probleem-vermijdende strategie echter niet. Er is een probleem met de tuigage van onze zeilboot. Er is maar één weg, vol met die schijnbaar onoverkomelijke obstakels: recht omhoog. Het mankement aan de mast moet opgelost worden en dus moet ik, hoogtevrees of niet, de mast in en alle obstakels maar voor lief nemen.

Omdat dit soort momenten natuurlijk wel te voorzien zijn, heb ik indertijd een soort acrobatiekinstrument gekocht, dat mij zou moeten helpen die 17 meter hoge mast in te klimmen. Een klimtuig met de naam Topclimber. Alleen de naam al roept weerzin op. In Amsterdam heb ik het ding uitgeprobeerd en ik was niet onder de indruk; ik ben nu eenmaal geen acrobaat. Bovendien lachte Dafne me uit, hulpeloos en onhandig, zoals ik erbij hing op toen slechts drie meter hoogte.

Bij Club Nautica Portosin, de jachthaven waar we voor de gelegenheid zijn aangeland, liggen we recht voor het clubgebouw, wat een mooi balkonterras heeft met uitzicht op de haven. Ik ben er zelf nog niet geweest, maar zie de mensen daar gezellig borrelen en babbelen. Naast ons ligt een wat ouder Duits echtpaar en verder om ons heen wat Engelsen. Er gebeurt in zo'n haven maar bar weinig, dus een man die duidelijk onervaren aan lijnen in een mast hangt, is een bezienswaardigheid.

Decimeter voor decimeter gaat het omhoog en al snel ontdek ik dat het euvel wat voor onrust baarde, nog veel meer euveltjes in het kielzog blijkt te hebben. In het voorstagprofiel zit op iedere twee meter een

koppeling, die bijeengehouden wordt door vier boutjes. Verschillende van deze boutjes blijken half los te zitten en enkele van deze boutjes breken wanneer ik deze, al bungelend en zwaaiend, aandraai. Afgebroken boutjes kun je niet vervangen, dus er zit niets anders op dan nieuwe gaten te boren, nieuwe draad te tappen en met een conisch boortje ruimte te maken om een boutje te verzinken en vervolgens een boutje op maat te maken en die er dan in te draaien. Al met al zaken die je graag in een metaalwerkplaats doet, op de werkbank, met af en toe wat gekeuvel en een sigaret. In ieder geval niet op grote hoogte bungelend aan een touwtje.

Onder mij zijn de kinderen, met hun ongeëvenaarde volharding, aan het vissen, samen met hun nieuwverworven vriendje Patrick, een Engels jongetje van een van de naburige boten. Ze vangen veel garnalen maar die zijn te klein om echt voedzaam te zijn, want dat hebben we de vorige dag al geprobeerd. Tamelijk nutteloze bezigheden dus, daar beneden. Totdat echter Rorik met een werktuig ten behoeve van het vangen van inktvis een heuse Spaanse Zwemvis vangt. En daarna nog een. En dan nog een. Vanavond eten we vishapjes: Spaanse Zwemvis-tapas. Vanuit een ooghoek vang ik af en toe een glimp op van de oploop die dit succes op de steiger teweegbrengt. Onontkoombaar is echter het geluid dat Patrick weet te produceren bij ieder klein moment rondom dit tafereel: We've got one! A big one! And I caught sixty shrimpies! Hey, Floor, watch out for the fish thieves! Florentine, Rorik en Olivier op Engelse les en het gaat voorspoedig.

Dafne zekert mijn mastwerk. Af en toe fluit, roep of grom ik, wanneer ik weer een etage lager of hoger wil en zij de zekering moet vieren of aantrekken. Het acrobatiekinstrument zelf vertrouw ik niet alle verantwoordelijkheid toe, dus ik ben blij met ons goede huwelijk tot nu toe. Ze doet het zonder morren, terwijl ik toch af en toe duidelijk laat blijken dat dit werk mij niet past.

Al met al een dag vol inspanning en een leuk schouwspel voor het zondagse publiek in de haven. Verschillende aardige mensen bieden zich aan om te helpen met mijn lot, maar met zijn tweeën aan zo'n touwtje hangen; dat wordt een circus. Bedankt maar nee. Vijf keer op en neer dus, al met al bijna een hele dag; de ochtend slaan wij

doorgaans over, dus een middag is eigenlijk een hele dag. Tegen het ingaan van de avond zit het karwei erop en omdat ik, met vooruitziende blik, als eerste van de geplande werkzaamheden, de rosé koud heb gezet, geniet ik. Morgen de stijve leden (en nog één keer de mast in om met de haakse slijper wat oneffenheden weg te slijpen).

Florentines flessenpost

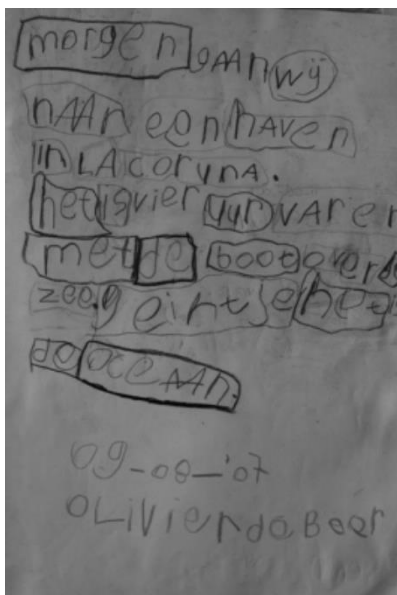
maandag, augustus 27 2007 06:58:32

We vertrokken op 29 07 07 uit IJmuiden naar de zee. Het stormde heel hard. Gelukkig had ik een pilletje genomen anders had ik overgegeven. 's Ochtends zagen we Engeland. Na 7 dagen varen kwamen we in Spanje: Cedeira.

We kwamen op 05 08 07 in Cedeira. De tweede dag gingen we de vuilnis weg brengen, toen viel de motor uit en toen moest Rorik roeien. Ooo ja en er was ook een dooie prinses.

Oliviers flessenpost

maandag, augustus 27 2007 08:11:08

Bestemming: Portugal

Rorik

dinsdag, september 04 2007 07:10:54

Sinds hij ruim elf jaar geleden als Amsterdammer geboren werd, staat Rorik bekend als een vriendelijke, maar enigszins eigenzinnige jongen. Rorik gaat zijn eigen weg en kiest daarbij altijd de weg van de minste weerstand. Waar hij wel spontaan voor gaat heeft meestal weinig met schoolstof te maken; vrienden, schaatsen en vissen lijken zijn leven in deze fase te beheersen.

Vrienden onderhoudt hij zo goed als het kan via de mail en de post; internet ontbreekt echter regelmatig en postzegels blijken in Portugal en Spanje niet op iedere hoek van de straat te koop te zijn. Het schaatsen gaat natuurlijk al helemaal niet, maar aangezien Sven Kramer pas op zijn vijftiende voor het eerst op schaatsen stond, heeft Rorik besloten zich de komende jaren daarover geen zorgen te maken. Het vissen daarentegen viert hoogtij.

Hoewel het vissen aanvankelijk, een maand geleden, niet zo gesmeerd verliep, vangt hij nu de ene na de andere joekel. Volgens Rorik is dit de belangrijkste bezigheid aan boord en iedereen moet wijken of vliegen als hij beet heeft. Rorik is ervan overtuigd dat de vissers op de kade, enkele tientallen meters van ons vandaan, allemaal vreselijk jaloers zijn op zijn vangst. De kadevissers lijken daar namelijk dag en nacht door te brengen zonder vangst, waarbij 's nachts de lampjes op hun hoofd en aan hun hengels de kade feestelijk verlichten.

Na de vangst volgt de slachtpartij op het voordek. De vis wordt in een dweil gewikkeld, stevig vastgehouden door assistent visser Olivier, terwijl Rorik zijn mes achter de kieuwen zet en probeert met één haal de kop van de vis te snijden. De eerste keer klonken harde gruwel geluiden uit de twee jongensmonden: met grote ogen namen zij waar dat de onthoofde kop van de vis gewoon doorademende en ingewanden eruit stroomden..... Nu is er niets meer te horen tijdens de slachtpartijen, waarna Olivier enkele minuten later met een bord

gefileerde vis komt aanzetten. Rorik kiepert vervolgens een puts water over het voordek en zwabbert met een Franse slag de schubben en andere restanten het gangboord in. Daarna wordt de visfilet door Rorik door het meel gehaald, met Provençaalse kruiden of anderszins bekleed en vervolgens gebakken of gefrituurd.

Naast de visserij, is het besturen van boten ook een liefhebbende bezigheid van deze beginnende puber. Sinds hij heeft ontdekt dat hij met Storm en zijn moeder ook in plané kan komen met de slechts tweeënhalve paardenkracht, doet hij niets liever dan de hond uitlaten. Dafne is minder blij met deze ontdekking, want om in de toestand van plané te geraken moet zij als een plank over de lengte van de boot gaan liggen en wordt dan met een noodgang, achterstevoren van boot naar kade en weer terug getransporteerd.

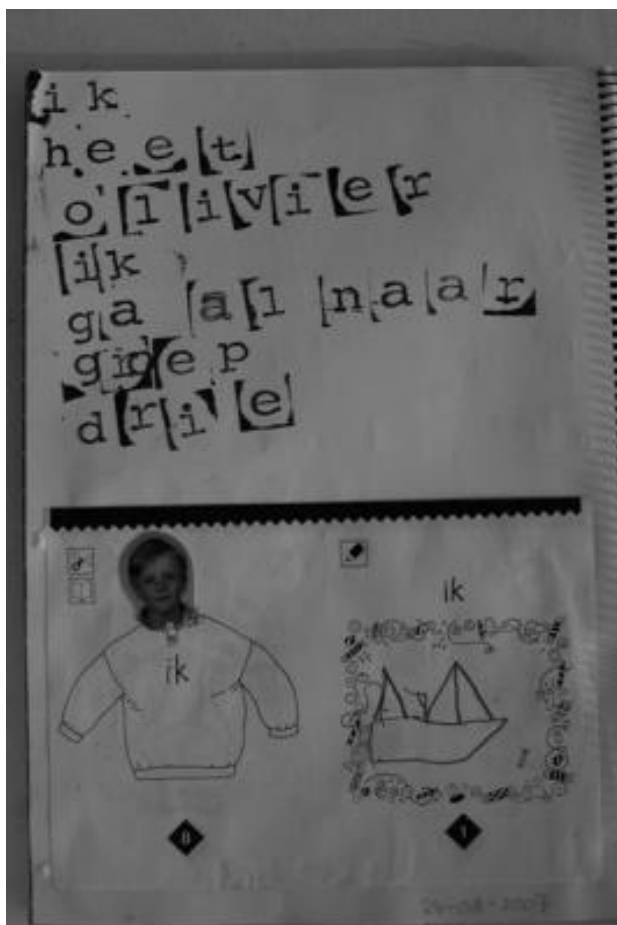
Rorik heeft de kleinste hut aan boord, waar hij liefdevol zijn schoolherinneringen koestert. De vlieger met de namen van zijn klasgenoten, hangt met geknakte stokjes aan zijn kledingkastdeurtje. Een half briefje van vijf euro, een ankerkettinkje en een *Sixflags*-foto sieren zijn prikbord. Het afscheidsplakboek en DVD met daarop het groep-7a-toneelstuk steken uit een van de vakjes. Zijn hut wordt afgesloten door een grote piratenvlag en dient, als wij varende zijn, als loods kooi; Rorik slaapt dan, samen met Olivier, in het ouderlijk bed. Het contact tussen de kinderen onderling is in alle opzichten verbeterd sinds het vertrek. Daar waar Rorik zich voorheen afzijdig hield van de kinderlijke fantasiewereld van onze Jut en Jul, heeft hij een zichtbare plaats verkregen tussen hen; hij trekt ze naar een hoger niveau bij het beluisteren van Cd'tjes, spelen met de Lego of spelletjes en wordt regelmatig als onderwijskundig adviseur door een van beide jongsten ingeschakeld. Tijdens de schooluurtjes werkt Rorik volledig zelfstandig. Hij heeft geen behoefte aan zijwegen buiten de stof om en volgt liever, zonder overigens enige moeite, de kortste weg. Het bijhouden van blog of dagboek verloopt dan ook moeizamer dan bij de jongste twee. Mooie ideeën en goede voornemens worden zonder ferme druk van ouderlijke kant, niet uitgewerkt; Met: "*Ik houd het nog even spannend*", verantwoordt hij zichzelf, tot op de dag van vandaag.

Oliviers flessenpost

maandag, augustus 27 2007 08:14:54

Brief groep 8A (Rorik)

dinsdag, september 04 2007 07:15:55

Groep 8a W.S.V.

Copernicusstraat 38-40

Amsterdam

Holland

Peniche, 1 september 2007

Beste 8a,

Ik schrijf deze brief omdat er in een taalopdracht stond dat ik aan iemand een brief moest schrijven. Er stond bij: schrijf een brief aan een vakantie vriend(in), neef of ander bekend iemand. Toen bedacht ik dat het leuk was om aan oudklas 7A die nu 8A is deze brief te schrijven. Ik vraag me af of het bij jullie ook goed gaat. Ik moet altijd veel werk doen omdat wij ook af en toe een dagje of langer gaan varen. We zijn nu in Portugal vlakbij Lisboa oftewel Lissabon, de hoofdstad van Portugal. Jullie zitten natuurlijk bij juf Marianne in de klas, in het lokaal waar 8a van vorig jaar zat. Mijn klaslokaal is dit jaar achter in de Palustris.

De boeken zijn hetzelfde als bij jullie dus ik kan goed begrijpen wat jullie doen. Heel veel van wat in de boeken staat ben ik onderweg al tegengekomen.

Bijvoorbeeld het 1e hoofdstuk van Geobas. Op de boot merk je 's avonds en 's nachts dat je veel meer sterren ziet omdat je niet T.V. zit te kijken of andere dingen doet. Ik ben ook veel meer buiten en doe veel minder met elektriciteit. Bijna iedere avond zie ik de maan en sinds het volle maan is geweest heb ik elke avond de maan zien krimpen. Ook heb ik gemerkt dat 1 a 2 dagen na volle maan de vloed hoger en de eb lager is. Ik ga morgen een spreekbeurt houden over het heelal (ik moet elke 2 weken een spreekbeurt houden). Omdat het Geobas boek eerst over het heelal ging, wilde ik het over het heelal houden. Zo ga ik het steeds over een bepaald onderwerp houden. Ook in Geobas gaat het over de meridianen en parallellen. Het is wel grappig want ik ben over de 0 meridiaan gegaan. Ik zit nu dus op westerlengte en jullie op oosterlengte!

Ik maak vaak dingen mee over de geschiedenis, zoals ik in Finisterre, het westelijkste puntje Europa ben geweest. Finisterre betekent dan ook einde aarde. Vroeger dachten ze namelijk, dat als je van daaruit naar het westen ging, je na een aantal dagen over de rand van de aarde zou vallen. Tot dat Christobal Columbus bewees dat de aarde rond was. Wij zijn ook naar Finisterre gelopen over het pad waar Columbus ook heeft gelopen. Het was wel een eindje lopen, maar na zo'n 3 uur kwamen we aan in Finisterre. We waren doodop, we kwamen precies bij een bushalte uit, maar toen er een bus aankwam, mochten we, er niet in met de hond en moesten we dus een taxibedrijf vinden. Die vonden we snel en daarmee zijn we toen teruggereden. We waren nog niet eens 3 minuten onderweg, toen we politie tegenkwamen.... We zaten met z'n vieren achterin dus nam hij een afslag naar links, hij legde ons uit dat we een omweg moesten maken, maar ook dat we wel met z'n vieren mochten op de achterbank, maar dat Floor, Olivier en ik op een verhoging moesten in een taxi. Daardoor hebben we nog heel veel van de omgeving van Finisterre gezien, we zaten een half uur in de taxi en het kostte maar 7 euro!!!!

We hebben daarna in de haven van Portosin gelegen. Daar heb ik veel Engels geleerd, want daar heb ik een jongentje ontmoet die alleen maar Engels sprak. Patrick was zijn naam. Hij was aan het vissen op garnalen en zei als hij er 1 had: I have got one! Ik ging ook vissen en als ik er dan 5 had, zei hij: You are so wonderful! Op een gegeven moment stond ik buiten en zag dat Floor en Patrick brood in het water gooiden. Ik ging er naartoe en zag dat er een stuk of 30 vissen brood aan het eten waren! Ik ging mijn hengel halen deed er brood aan en na zo'n 3 minuten had ik een flinke vis aan de haak maar de lijn brak... ik ging naar Olivier want die was met zijn inktvisvanger aan het vissen ik riep naar Oli: ik heb je nodig! Ik liep met hem naar de vissen deed wat brood aan zijn enorme haak en deed hem in het water, na een paar stukjes brood te hebben verspild had ik een flinke vis en die hebben we toen opgegeten.

We zijn vanuit Muros 2 dagen op zee gegaan. Maar op zee heb je ook heel erg veel rekenen!

Zoals knopen 1 knoop is even snel als 1,852 km/u dus als wij 6 knopen gaan, gaan we ook wel ongeveer 10 kilometer per uur. Meestal gaan

wij 5 a 6 knopen, maar wedstrijd schepen gaan soms wel 12 tot 15 knopen! Dat is dus ongeveer 21 tot 27 kilometer per uur! Als je zo snel gaat ben je in misschien in 1 ½ week van de Canarische eilanden naar Zuid-Amerika!

Maar rekenen op zee is ook log dieptemeter, dat is een metertje onder de boot en die meet de afstand tussen dat metertje en de bodem. Wij moeten daar altijd 2,50 meter tussen houden omdat onze boot 2,20 meter diep steekt. Als wij daar geen 2,50 meter tussen houden bonken we tegen de grond. In Spanje lagen we voor anker toen het eb werd, maar niet gewoon eb maar spring eb. Op de log stond dat er nog 3,6 meter tussen zat, maar wij voelden dat we tegen de bodem aan het bonken waren. Dat kwam doordat het steil omhoogliep daar en de dieptemeter boven een dieper stukje lag dan de kont van onze boot.

Mijlen, dat is ook iets wat op zee gebruikt wordt. 1 mijl is precies 1,852, evenveel als een knoop dus je kunt zeggen ik ga 3 knopen per uur maar als je dan een uur aan het zeilen bent heb je ook 3 mijl afgelegd.

Toen we na 7 dagen op zee vanuit IJmuiden kwamen we aan in Cedeira het was lekker warm en we hadden water van ongeveer 19-20 graden Celsius maar toen we naar a Coruña gingen werd het water koud en dat is het gebleven tot dat we hier in Cascais kwamen. Hier zwemmen de meeste mensen wel op het strand of ze springen van 20 meter hoge rotsen af. Ik ben veel aan het vissen en moet heel goed opletten of er geen vis aan zit (mijn vader en moeder hebben nou al genoeg van die vis!). Ik heb bij elkaar al 1,2,3,4,5,6 vissen gevangen nou plus nog een enorm beest met onze super dikke draad, alleen rolde de draad helemaal uit zonder dat we het door hadden en die heeft onze draad opgeslokt!

We zijn nu in het midden van Portugal maar het water is hier toch een heel stuk kouder als in Nederland!! We zijn steeds verder naar het zuiden gegaan en nu wordt het water wel iets warmer, maar niet als verwacht. Omdat de oceaan zo diep is, is het een stuk kouder. Hier in Cascais is het water 17,6 graden, maar het voelt wel al warmer dan we in Noord Spanje gewend waren.

Ik hoop dat jullie nu ongeveer snappen wat ik doe en waar ik ben. We gaan naar het zuiden en het ziet er naar uit dat we naar Noor toe gaan.

Wat ik hoop is dat jullie af en toe op de site kijken zodat jullie een beetje met ons kunnen meeleven. Daar heb ik ook een mapje met flessenpost. Deze brief gaat daar ook in en ik zal daar ook af en toe iets instoppen met een vraag. Als er nog zo een taalopdracht komt stuur ik hem zeker naar jullie, oh ja, jullie hadden ook die taalopdracht naar mij gestuurd, leuk! Alleen heb ik jullie niet allemaal gezien, maar goed dat komt nog wel hoop ik.

*Superveel groeten van: Rorik de Boer
S.V. Palustris*

Florentine

vrijdag, september 07 2007 05:01:58

“Het zit aan het voeteneinde, het is oranje, heel glad en slijmerig en ik

voelde het met mijn voet”. Daar staat in het maanlicht, een verwilderd slaapdronken meisje met grote starende blauwe ogen, dat op de deinende oceaan op zoek is naar een trui en zwemvest en de kuiptrap probeert te beklimmen: Florentine, acht jaren oud, middelste en enige dochter. Zij neemt plaats aan de lage kant van de kuip en weigert naar haar hut terug te keren. Het is nacht, ik houd de wacht en Jorrit heeft de ogen gesloten. Hoe overtuigend een moeder het ook brengen kan, Florentine is er nog meer van overtuigd dat het geen droom is: dat beest zit er nog steeds. Overigens lijkt zij zich wel boven eigen kunnen verheven te voelen, door het feit dat het haar gelukt is om ook eens een nachtwacht te mogen meemaken en heeft zij het al snel niet meer over het vreselijke beest in haar hut. Vrolijk stelt zij de ene vraag naar de andere en het is opmerkelijk hoe snel zij in staat is de theoretische kennis over gevoerde lichten van zeeschepen rondom ons, in praktische correcte voorspellingen te vertalen: *“Zolang je alleen maar groen en wit ziet (of rood en wit ziet), is er niets aan de hand; een laag wit licht is de voorkant van een schip, een hoog wit licht de achterkant en als je in verte aan stuurboordzijde een groen licht met een laag witje voor, snel ziet naderen, dan weet je dat deze je voorlangs zal passeren....”* Florentine houdt alleen buiten wacht als ik af en toe op

de AIS, binnen, controleer of de theorie wel met de werkelijkheid overeenkomt.

De volgende nacht staat er wéér een verwilderd slaapdronken meisje onder aan de trap tijdens de mamawacht. Als ik haar vraag of er weer een oranje, glad, slijmerig beest bij haar voeten zat, schudt zij haar hoofd. “Nee, deze was toch overduidelijk paars, maar minstens zo glad en slijmerig”. De nachtwacht wordt opnieuw gevuld met vrolijk geluid in de kuip, wat verdubbeld wordt doordat Olivier, na de prachtige nachtwachtverhalen van zijn zus, dit ook eens wil uitproberen. Hij echter, zonder wakker gemaakt te zijn door slijmerige beesten aan zijn voeten, in welke kleur dan ook.

Het is voor ons een raadsel waar Florentine haar nachtmerries op baseert, maar zelf heeft Florentine hiervoor een plausibele verklaring: haar dromenvanger hangt er niet. Op 1-jarige leeftijd heeft zij voor haar verjaardag en dromenvanger gekregen, zo’n cirkeltje met veertjes, welke sindsdien boven haar bed heeft gehangen. Door de jaren heen bijna onzichtbaar geworden door het huiselijke stof, maar naar blijkt, was deze nog al die tijd functioneel gebleven. Tijdens de ontruiming van de Tweede Oosterparkstraat, vlak voor ons vertrek, bereikten we ook de grotere hoogtes en zo de dromenvanger. Enigszins gevoelig voor tekens en symbolen, heb ik de dromenvanger niet weggestopt in een van de tientallen verhuisdozen voor op het zoldertje, maar in mijn handtasje gepropt, zoals vele andere op het eerste oog zinloze voorwerpen in mijn handtas(je) ronddwalen.

Sinds de dromenvanger op de Palustris weer boven Florentine haar hoofd hangt, zijn er geen kleurige slijmerige gladde beesten meer aan het voeteneinde van haar bed gesignaleerd; wel heeft ze de smaak van meidenwacht houden te pakken en vergezelt ze vrijwel iedere nachtwacht haar moeder.

Florentine is onze grote sociale factor. Zodra wij een haven aandoen, zijn haar sensoren gespitst op ieder door onbekende kinderen buiten veroorzaakt geluid of beweging. Haar beide broers scharen zich altijd ietwat terughoudend de eerste uren achter haar, voordat zij ook uit hun veilige schulp tevoorschijn komen. Voor een ijsje spreekt zij alle talen

en voert dan ook standaard het woord naast de vrieskast. Wanneer wij geen haven aandoen organiseert Florentine aan boord logeerpartijtjes in een van de kinderhutten, waarbij tot laat gekeuveld wordt, strips gelezen of Cd'tjes geluisterd worden. Meestal in haar eigen hut, aangezien dit slaapvertrek het grootste is. Tevens beheert zij daar de kinderbibliotheek, zoals vroeger met handgeschreven briefjes waarop je naam en de uitleentermijn stond genoteerd en zwaar dreigende boetes bij het zoekraken of te laat inleveren boven je hoofd hangen. Bij het daadwerkelijk te laat inleveren, strijkt zij over haar hart, maar waarschuwt standaard en streng voor de volgende keer.

Dagelijks telt zij haar geld, vergeet nooit om zakgeld te vragen, maar heeft nooit meer dan een week ervoor. Het geld raakt of zoek op een strandje bij het uitstappen, of ze koopt een mooiere tandenborstel, of een portemonneetje voor als ze ooit meer geld heeft of ze geeft weer eens wat aan Olivier, want die heeft minder.

Florentine speelt niet met poppen; ze heeft in een ver verleden wel eens een poging gedaan, maar dat zag er toch anders uit dan dat je bij andere meisjes ziet. Ze heeft wel enkele knuffels waar ze jongensachtig (of nog erger) mee omgaat. De knuffels zijn eenvoudig inwisselbaar en worden meestal voorzien van reeds door haar gedragen sokken, ingebakerd met de ene sok om de romp en poten en op het koppie de andere sok. Iets tederder probeert zij om te gaan met onze hond Storm, maar regelmatig eindigt haar genegen toenadering in binnenbeks ongenoegen en vluchtpogingen van Storm. Iedere avond probeert zij hem, bij ons, benedende te praten (want het is zo zielig dat hij alleen boven ligt in zijn hok) en dekt hem dan vol medelijden bovendeks, voor het slapen gaan, uiteindelijk maar toe met een warm dekentje; dit schudt Storm na haar vertrek van zich af en gaat daar dan bovenop liggen.

Florentine is de sociaalste en liefste, maar zeker ook de drukste van ons allen en kan zich moeilijk met één ding tegelijk bezighouden. Ook tijdens de schooluurtjes valt dit op. Zij volgt tijdens haar eigen groep-5-werk ook nauwlettend waar haar broers mee bezig zijn en kan zonder opkijken een gum aanreiken als iemand hiernaar op zoek lijkt te zijn of een plaatje benoemen, wat niet helemaal duidelijk is voor ons. Om tot leren te komen heeft zij klaarblijkelijk de factor

concentratie minder nodig, want zij gaat als een trein door de leerstof en een echte uitleg is tot nu toe overbodig geweest.

Als Florentine zich voorstelt, noemt zij zichzelf meestal Floor. Floddertje past volgens ons echter beter, aangezien zij weinig gevoel van spontane netheid heeft. Tussen vader en moeder ontstaat dan regelmatig de discussie over of dit aangeboren is of dat zij aan een moeder als ik misschien niet het juiste meisjes-voorbeeld heeft. Of het komt doordat Jorrit haar te veel behandelt als prinses. Uit dit *nature-nurture-debat* komen wij deze reis zeker niet. Laten we het maar voorlopig in het midden houden: een beetje van haar en een beetje door ons. Zojuist komt onze prinses de achterkajuit binnenlopen met een plakkaatje van enkele centimeters groot tussen duim en wijsvinger. Enthousiast en luid schudt zij ons uit onze kinderloze avondrust: “*Kijk mijn korstje van mijn elleboog is eraf, Rorik heeft het er in 1 ruk afgetrokken; ik heb het maar niet opgegeten want er zit nog jodium aan....*”

Zuidwaarts

zondag, september 23 2007 00:30:35

De kapen van Lands End en Finisterre hebben we inmiddels getrotseerd en we voelen ons helemaal thuis op reis. Voor onze trouwe volgers die het doen zonder vlaggetjes op de wereldkaart, de (bos)atlas of Google Earth; in vogelvlucht de plekken waar wij voet aan land hebben gezet vanaf Corme tot aan de Algarve: Camarinas, Playa de Sardineiro (Finisterre), Portosin (Portugal), Muros, Peniche, Cascais, Lissabon en Sesimbra.

De overgang tussen Noord-Spanje en Portugal is ondanks enige overeenkomsten toch groot. Het wispelturige weer, de nevel en het koude oceaانwater zijn identiek. Het Portugese landschap en de inrichting daarvan doet echter anders aan: De huisjes en vissersbootjes zijn kleuriger, de was hangt buiten aan de voorgevel, er zijn overal brede zandstranden en de toeristenindustrie lijkt de voornaamste bron van inkomsten. De Portugezen spreken Engels of zo niet, dan een toevallige andere Portugese passant toch wel. De net verworven Spaanse woorden laten wij rijkelijk vallen en het lijkt erop dat ook die begrepen worden.

De dorpjes en steden krijgen van ons meer waardering als er een goed bevoorrade supermarkt met riantе openingstijden op steenworp afstand aanwezig is. Iedere keer wanneer we een plaats aandoen speuren we daartoe tijdens het te water laten van het anker de kade reeds af. Daarbij letten we naast de gekleurde winkelvoorgevels met name op mensen met gevulde plastictasjes. Al het consumptiegoed gaat hier in plasticdraagtasjes, gevuld door de kassajuffrouwen. In de

betere supermarkten hebben de caissières hiervoor zelfs ingenieuze systemen tot hun beschikking, waarbij het scannen van artikelen en het vullen van de tassen in één beweging mogelijk is gemaakt.

Als we goed verankerd liggen is de volgende stap de laptop ter hand nemen op zoek naar Chris, onze gepersonifieerde open-internet-provider. De kinderen weten precies wat wij dan bedoelen en kijken allemaal gespannen mee over de schouder van hun vader of iemand een internetlijn heeft openstaan, die hij vervolgens dan weet te “kraken”. Echter sinds we Chris in Cedeira hebben achtergelaten, hebben we nog maar een enkele keer zonder gehakkel of tijdslimieten iets op de blog kunnen zetten of gewoon lekker kunnen e-mailen. De jachthaven in Portosin had op dit gebied het meest te bieden, zonder codes, konden we vrijelijk gebruik maken van hun lijnen. In Camariñas en Cascais lukte het ons slechts af en toe een vlaagje internet uit de lucht te plukken. Dat is nog vervelender dan géén internet, want voor bijvoorbeeld het bijwerken van een klein stukje blog heb je toch minstens 20 seconden achter elkaar verbinding nodig, anders begint het proces van plaatsen weer opnieuw. Daarbij overkomt je de neiging bijna vierentwintig uur per dag te onderzoeken of er weer een vlaagje internet in de lucht hangt en staat het gemoed niet naar eigenlijk veel aangename zaken. In Cascais hebben we via betaalde providers tijd ingekocht, maar alleen de duurste provider, Vodafone, heeft ons een uurtje digitaal plezier geleverd zonder problemen. De rest is er met ons geld vandoor zonder diensten geleverd te hebben. Ook de Marina van Lissabon blijkt geen Wifi aan te bieden. 's Avonds, terwijl de kinderen in bed liggen, zijn wij als twee cyberdetectives op zoektocht gegaan en hebben uiteindelijk, totdat de batterij van de laptop leeg was, onder genot van enkele biertjes, bij restaurant Espalha Brasas, even gratis en vrijuit zonder obstakels, kunnen e-mailen.

Van de Marina's die we zo nu en dan aandoen verwachten we naast de twee gelukkigmakers, supermarkt en internet, ook minstens een warme douche en wasmachine. Echter sinds we Portugal hebben aangedaan mist daar altijd wel een helft van; terwijl het marina-tarief minstens een verwarmd privé-zwembad met bubbels ofzo doet verwachten.

Regelmatig nemen wij ons als ouders voor, met de kinderen een

toeristisch uitstapje te ondernemen met als onderliggende gedachte de kinderen iets cultureels mee te geven. Echter, wij weten dat toerisme en cultuur weinig raakvlakken hebben met elkaar, en geeft zelfs een póging tot het maken van een toeristisch uitstapje al een onbevredigend gevoel. Tijdens het bezoek aan het Phoenicische fort in Peniche, bijvoorbeeld, zijn wij tot de conclusie gekomen, dat wij meer weten te vertellen over het fort door de kleine stukjes die wij in de *Pilots* en kindergeschiednisboeken gelezen hebben, dan het in verloederende staat verkerende Museum zelf. Het museum belicht slechts de tijd van dictator Salvador die tot 1974 het fort als martelgevangenis gebruikte. De *mooring* waar wij aangeknoopt lagen, zal de meest positieve herinnering aan Peniche zijn.

Na Peniche zijn we in nevel gehuld naar Cascais gemotord; het Scheveningen van Portugal. Blinkende promenades, ansichtkaarten-, badkledingwinkeltjes en stranden met daaraan prijzige restaurantjes. Wat ons het meest aansprak was *De Jumbo*, een giga-supermarkt op steenworp afstand; althans als je er in een rechte lijn zou kunnen komen. Door het tussenliggende treinstation blijkt het toch nog een hele wandeling. Wel heeft de supermarkt accu's in de aanbieding. Onze boordaccu's zijn namelijk oud en versleten en stonden al lang op het lijstje dat maar niet afkwam. Op en aan onze vouwfiets gebonden vinden de accu's uiteindelijk de weg naar de Palustris.

In de stad Lissabon was de Portugese cultuur helemaal ver te zoeken tussen de voor de toeristen bedachte attracties. Je kunt je in het oude gedeelte van de stad indenken hoe mooi het ooit geweest moet zijn, maar verwaarlozing en toeristenattracties hebben de overhand. Wij hebben braaf een *sightseeingtour* in een *cabriodubbeldekkbus* gedaan, waarbij een jonge dame uren achtereen, haar toeristenverhaal live oprakelt in twee talen. Naast haar taak als ratelaarster, verkocht zij ook de kaartjes; volwassenen 15 euro pp en kinderen 7,50 euro pp. Aangezien zij zo onder de indruk was van onze twee prinsen en prinses, mochten de kinderen gratis mee! Zodra wij op een zachte bank van een rijtuig zitten valt Olivier standaard in slaap en de rest van de familie vindt het ook wel best even geen stap meer te verzetten. We laten de tijd dan lekker langs ons heen glijden. Verder hebben we

enkele uren vanuit een ouderwets trammetje de stad bekeken, hebben weer eens een kasteel bezocht, zijn een kathedraal binnengewandeld en hebben het *Maritime Museum* bezocht.

Het trammetje herkenden de kinderen direct uit de *Suske en Wiske deel 71 Wattman*. Deze bracht ons naar een kasteel boven op de berg en op de een of andere manier blijven kinderen het leuk vinden kastelen te bezoeken. Dus wagen we een poging in deze toeristische attractie. De kinderen weten dat wij attracties met rijen voorbijlopen en waren dus enigszins blij verrast dat bij de kaartjesverkoop de rijgeleide-banen leeg aandeden. Terwijl we proberen uit te leggen met hoeveel volwassenen en kinderen wij het kasteel willen bezoeken, wordt de rust verstoord door een boos en luidsprekende andere toerist: Hij wil zijn geld onmiddellijk terug hebben, want het kasteel is dicht. De kaartjesverkoper wijst op een bordje aan de kassa dat het kasteel inderdaad door een fiësta gesloten is, maar de tuin eromheen ook erg mooi is en dat het bordje bij de kassa er niet voor niets staat. Wanneer de toerist nog luider en bozer begint te spreken, duwt de kaartjesverkoper de man snel 60 euro in zijn hand. Als wij vervolgens

voorzichtig vragen of een bezoekje wel de moeite waard is, lacht de kaartjesverkoper en vertelt dat in het kasteel echt niets te zien is en alleen de uitkijk net even hoger ligt, dan de rest; de entree is 5 euro pp, maar kinderen zorgen voor korting, dus mogen wij voor 7,50 met vijf personen naar binnen.... Alle trapjes en paadjes zijn door de kinderen bewandeld en ze hebben twintig minuten, in een donkere zaal, zwijgend een demotiverend promotiefilmpje over Lissabon tot zich genomen.

We hebben dus ook een bezoek gebracht aan de kathedraal, maar de meeste indruk maakte toch wel de zwervjongen in de voorportiek van de kathedraal. In lappen gehuld met een plasticbakje in zijn hand galmde zijn zware huilerige stem door de lege hoge ruimte. Twee dagen voor ons bezoek aan Lissabon, schijnt de Portugese regering een grootse razzia gehouden te hebben, waarbij iedere zwerver, zwarthandelaar, prostituee, drugsdealer en/of verslaafde is opgepakt. Deze jongen hebben ze blijkbaar over het hoofd gezien, want de rest van de stad lijkt inderdaad ontdaan van zijn zelfkant. Binnen in de kathedraal kun je een kaarsje ontsteken. Wanneer je een muntje in het bakje laat vallen, gaat er een elektrisch lampje op een steeltje aan. We hebben een geheime kamer ontdekt achter een graftombe met een immense kerststal achter glas en hebben de biechtstoel van dichtbij onderzocht. Bij het uitlopen van de kathedraal heeft Florentine nog wat van haar zakgeld in het bakje van de jongen gegoooid.

Het *Maritime Museum* is een uitstalling van alles wat op Portugees maritiem gebied te bedenken was en is. Na de derde zaal beginnen de vitrines je te duizelen. Wij weten onszelf en de kinderen, die het Amsterdamse scheepvaartmuseum kennen, door middel van spannende verhalen en opdrachten te boeien en te vermaken en zien daardoor meer, dan de museuminrichters voor ogen hadden. Het meest indrukwekkende aan het museum vonden de kinderen de echt gouden munt, die we voor twee euro bij de uitgang van het museum uit een apparaat haalden.

We zijn uiteindelijk blij dat we weer de oceaan op gaan. Twee dagen zeilen naar de Algarve, waar we verwachten dat alles weer anders zal zijn. Een nieuwe kaap en nieuwe belevenissen.

Rorik's flessenpost: de rondleiding

dinsdag, september 25 2007 10:32:33

Hoi groep 8A

ik schrijf hier nog een brief ook van een taalopdracht. Bij deze opdracht gaat het hierom: ik ben een gids en ik neem jullie mee naar een klein dorpje. We zijn er niet achter gekomen hoe het heet, maar het ligt tegenover Faro in Portugal. Ik geef jullie daar een rondleiding. Ik hoop dat jullie het leuk zullen vinden.

Ik ga ook vertellen over dingen die wij daar hebben meegemaakt dan zal er bijvoorbeeld staan 'kijk daar maar eens daar kun je als je goed kijkt ... zien.' Omdat wij dat zelf ook hebben gezien vertel ik erover aan jullie.

'Mensen blijf bij elkaar, je wil in dit dorp niet verdwalen!'

We zijn net aangekomen op het strand van ons kleine dorpje.

'We lopen zo meteen langs de pier naar het betonpad, wie naar de vuilnis loopt mag terug naar het schip gaan!' We lopen het dorp in over een betonpad zoals je begrijpt. Het pad is niet voor auto's omdat die in dit dorp niet bestaan. Het dorp is een paar weken geleden opgeknapt en op het strand ligt daarom allerlei vuilnis.

'We lopen zo meteen langs een winkeltje wat er klein uit ziet, maar achter in de winkel zit nog een ruimte met schoonmaakspullen en drinken.' Er is hier een klein winkeltje waar ze alles hebben van vers vlees tot allerlei soorten kaas.

'We gaan hier linksaf het knusse dorp in, ik raad u aan om niet te gaan rennen duwen of trekken, er lopen hier veel honden en sommige vinden het niet leuk als je voorbij ze rent.' Er lopen hier echt allemaal honden, of ze echt bijten weet ik niet, maar ze kunnen behoorlijk blaffen of grommen brrr.....

'Als we hier rechts gaan komen we op de plek waar waarschijnlijk vroeger de paardenmanege was.' Het lijkt er wel een beetje op, er is een stukje grond met zand waar nu onkruid groeit, met daar omheen houten balken. We zijn alleen geen paard tegengekomen op het hele eiland.

'We lopen er omheen en gaan bij de splitsing linksaf, we komen hier in het voetbalstadion. Wie wil kan even voetballen: ik heb een bal

mee.'

Er was een echt stadion en mijn vader zei: 'Ix in het jaar komt Barcelona hier trainen.'

Maar dat kan helemaal niet omdat we in Portugal zitten en Barcelona niet in Portugal zou willen voetballen!

'We lopen dit pad af en gaan dan een wandeling door de woestijn maken!' 'Heeft iedereen zijn of haar flesje met water bij zich?' 'Mooi dan gaan we.' Wij hebben ook een wandeling gemaakt en het leek echt net of je in de woestijn liep, hoewel ik toch denk dat de woestijn een aantal graadjes warmer is! Maar het zand voelt wel superheet aan.

Voordat we de wandeling gaan maken gaan we nog even naar een plekje waar allerlei boten liggen.’ ‘Hier is het dan een grappig plekje met allemaal kattamarans.’ Toen wij het ontdekten stonden we wel een beetje raar te kijken, er lagen allemaal bootjes op de kant geschoven en er zaten een paar oude kerels. Het was een mooi plekje en mijn vader wil met mijn moeder als hij ouder is en wij het huis uit zijn ook zo ’n bootje kopen en daar gaan liggen. Het is hier lekker rustig zei hij.

‘Kan iedereen misschien even meelopen.’ ‘We moeten nog een hele wandeling maken en we moeten voor het donker terug zijn!’ ‘Als het hier donker is weet je niet waar je staat en sta je zo in een stuk glas of iets anders scherp!’ Dit was een van de eerste dorpen van de Algarve

waar wij geweest zijn. We kwamen er al snel achter dat het hier om klokslag half acht donker wordt!

‘Oké mensen vanaf hier lopen we de woestijn in.’ ‘Ik raad u aan niet van de groep af te dwalen, er zitten hier in de buurt kleine krokodillen, ofwel kaaimannen!’ Mijn moeder had in het vorige dorp een stukje uit een boek gelezen, dat er vanaf daar en een stuk verder kaaimannen zaten, dat zijn kleine krokodillen! Ze kunnen weinig doen, maar als je ze boos maakt doen ze vast wel iets!

‘Oké mensen het ene deel van de groep gaat hier linksaf en het andere rechts.’ ‘Als jullie gewoon op het pad blijven zal er niets gebeuren.’ ‘De paden komen op hetzelfde pad weer uit’ ‘Er komt ook een splitsing, waar jullie heen gaan moet je zelf weten, maar we komen uit bij dat dorp wat niet heel erg ver meer is!’ We kwamen op een gegeven moment bij een splitsing, wij zijn toen linksaf gegaan, maar even later kwam er weer een pad op ons pad kruisen. Of er in dat pad rechtsaf nog en kruising zat weet ik niet, maar ik vond het leuker om het zo te vertellen.

‘Voor iedereen die bij mij hoort in de groep, jullie zien ook dat er nog een ander pad uitkomt hè? Nou, daar zou de andere groep op uitkomen als ze links af zouden gaan!’ ‘Waarschijnlijk zijn ze rechtsaf gegaan omdat het pad al bijna op dit pad was uitgekomen!’ Het hele eiland bestaat uit paden die allemaal op hetzelfde pad uit lijken te komen.

‘Lopen jullie maar alvast door dan wacht ik hier nog even om te kijken of ze nog komen!’ ‘Dit pad heeft geen splitsingen meer dus loop tot aan de vlaggen, daar is vast iets te drinken.’ In de verte zagen wij vlaggen, dus hoopten wij dat daar iets te drinken zou zijn. De andere groep was wel linksaf gegaan en ik heb ze weer gevonden.’ Wij hebben ons niet gesplitst dus ik weet ook niet precies waar het uitkwam, maar we zijn gewoon doorgelopen.

‘Oké mensen, we gaan hier een dorp in met een hoog hek ervoor, waarom het er staat weet ik niet, maar het stond er waarschijnlijk lang

geleden al!’ Er stond echt en heel hoog hek, ik dacht dat het een oude legerbasis was omdat het zo omringt werd door hekken en er een verlaten kantoortje stond, maar mijn vader dacht iets heel anders... lepra! Dat is een ziekte die een beetje lijkt op de PEST. Het is een virus dat heel erg besmettelijk is, maar het is nog erger dan de pest, want bij de pest ben je in 3 dagen dood, maar bij lepra kun je soms nog een paar jaar leven! Maar goed, ik zal maar niet allemaal gruwelijke verhalen gaan vertellen, ik zal gewoon zegen wat het is. Lepra is een virus wat vroeger dodelijk was, het was een virus waarbij je armen en je benen werden opgegeten door bacteriën. De mensen die die ziekte kregen, werden in kampen met hoge hekken gezet zodat ze niet de andere mensen konden besmetten. De meeste mensen konden nog minstens een paar maanden leven, maar het deed heel veel pijn! Gelukkig bestaan er tegenwoordig medicijnen tegen.

‘Mensen we moeten doorlopen anders komen we te laat.’ ‘We lopen dit dorp door en gaan dan langs het strand naar het dorp met de vuurtoren.’ Toen we het dorp doorliepen bedacht mijn moeder zich opeens iets: dit zijn allemaal van die buitenhuisjes waar de mensen uit Faro in het weekend heen gaan, want er waren alleen kleine kinderen en van die hele oude mensen, pubers hebben we er niet gezien! Maar goed het dorp was uitgestorven we hebben één man gezien die nogal oud was. Mijn vader dacht dat toen ze ons hadden zien aankomen, ze zich allemaal hadden verstopt, maar ik dacht hetzelfde als mijn moeder; ze komen alleen in het weekend, maar dan is het ook superdruk!

‘Kan iedereen mij verstaan?’ ‘Ja.’ ‘Mooi we zijn nu op het laatste punt aangekomen we gaan daar in een café iets drinken en dan gaan we met de pont terug naar het schip!’

Er was toen wij doodop aankwamen strompelen een café waar we even hebben gegeten en gedronken het was wel fijn dat er iets te drinken was want we hadden bijna de hele tijd in de brandende zon gelopen! Zonder flesje water!

'Is iedereen uitgedronken?' 'Ja?' 'Mooi dan gaan we nu met de pont naar het schip. 'Wij hadden pech, de pont ging naar Faro en niet naar onze boot, dus moesten wij de terugweg ook lopen. Het was al bijna donker toen we aankwamen bij ons bijbootje. Ik heb nog wel kaaaimannen zien wegduiken!'

Ik hoop dat jullie van mijn rondleiding hebben genoten en dat jullie je misschien een beetje kunnen voorstellen hoe het eiland er een beetje uitziet ik vond het zelf ook erg leuk om dit te doen en ik hoop ook dat jullie nog meer van dit soort verhalen willen horen

Olivier's flessenpost: Best Vriende

dinsdag, september 25 2007 10:34:55

Best vriende ik hoop dat julie naar mijn mailtje kijken.en ik kom pas in groep 5 trug en ik ben bij noor en mesgien kene jlie noor niet en noor heeft 3 parden en 1 veulen en dat soort dieren en wij zijn in een haaven en dag en stuur op de blog trug

Slippertochten

dinsdag, september 25 2007 10:40:39

De hele familie behalve Jorrit loopt buiten boord op teenslippers. Een stevige wandeling van enkele uren wordt door ons een slippertocht genoemd. Zo laten wij de hond uit, doen boodschappen, bezoeken steden en dorpen, beklimmen bergen, bezoeken forten en kastelen en lopen over de weg van Columbus naar Finisterre. Olivier heeft inmiddels een paar versleten en loopt nu trots op een gloednieuw paar. Rorik heeft ook een nieuw paar slippers gekregen, maar niet door slijtage; zuslief had namelijk met een enorme zwieper zijn camouflage kleurige linker slipper in het struikgewas met prikkende tropische planten gegoooid; per ongeluk natuurlijk, het was eigenlijk de bedoeling de slipper 180 graden de andere kant heen te gooien....

Florentine's flessenpost: Augustus

zaterdag, september 29 2007 09:56:30

In a Coruña heb ik Auke ontmoet en dat is mijn vriend geworden. Ik heb geprobeerd om een grote vis te vangen. De laatste dag hadden we vuurwerk gezien.

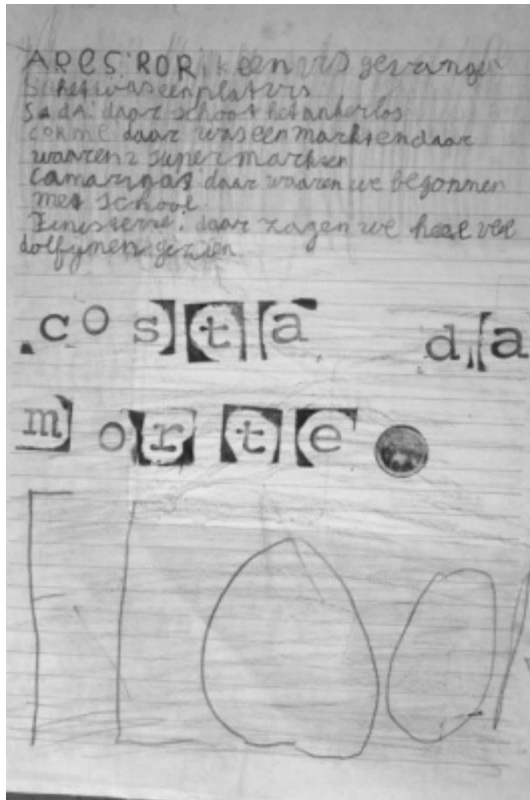
Ares: Rorik heeft een vis gevangen. Het was een platvis.

Sada: daar schoot het anker los.

Corme: daar was een markt en daar waren twee supermarkten.

Camarinas: daar waren we begonnen met school.

Finisterre: daar hebben we heel veel dolfijnen gezien.

We kwamen na twee dagen varen in Portugal. Daar ging Rorik vissen en daar had Rorik weer een vis gevangen en daarna had Rorik er nog een gevangen en de volgende dag had Rorik weer een vis gevangen.

In Cascais was er een hele grote supermarkt die heette Jumbo. Daar kon je alles kopen wat je in Nederland ook kan kopen behalve Aromat.

Olivier

woensdag, oktober 03 2007 07:12:18

Olivier is de Jut van zijn zusje Jul en lijkt haar, ondanks het verschil in leeftijd van ruim twee jaar, nog vóór onze thuiskomst in lengte voorbij te groeien. Hij wil altijd winnen met spelletjes, het meeste drinken in zijn beker, het volste bakje chips, het dikste plakje worst, het grootste gebakje of het laatste snoepje; en krijgt dit ook (vrijwel)

altijd.

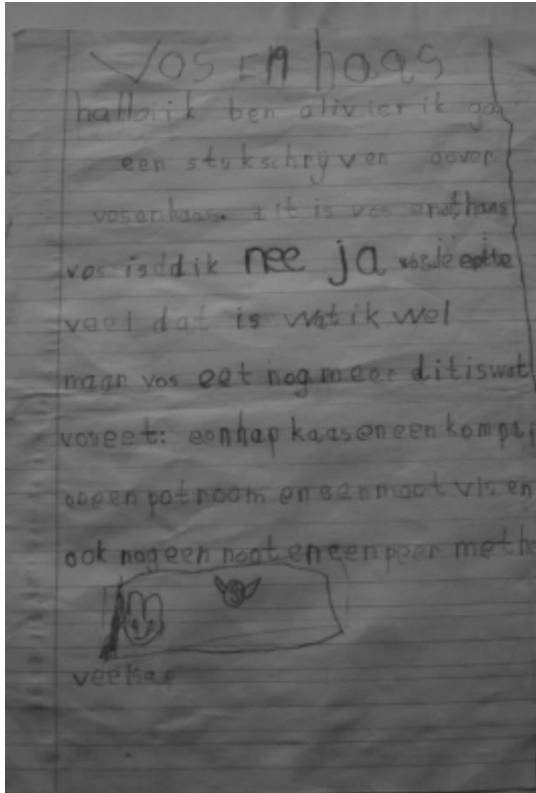

Olivier heeft zijn positie als jongste van het gezin even in het nauw gedreven gezien aan het begin van dit jaar; we hebben er namelijk sinds half maart een baby bijgekregen, die alle aandacht en privileges van onze zesjarige benjamin deed overstijgen. Deze baby is, gelukkig voor Olivier, binnen zes maanden Oliviers zes levensjaren voorbijgegaan en inmiddels al geslachtsrijp; zijn naam is Storm en hij blaft. Hoewel Storm de laatste geborene blijft, heeft Olivier sinds kort zijn rechten als jongste weer teruggenomen en heeft hij Storm geaccepteerd als zijn vriend. Storm heeft een groot ontzag voor

Olivier; Storm krijgt alleen aandacht als het Olivier uitkomt en afhankelijk van Olivier zijn bui bestaat dit uit een aai of een aankondigde vriendschappelijke kopstoot.

Olivier zit nu op de SV Palustris in groep 3, maar beleeft hier weinig plezier aan. De leerstof biedt hem weinig uitdaging: Hij wil net als zijn broer en zus gewoon leren rekenen, lezen en schrijven en niet zoals de groep-3-boeken beginnen: figuurtjes natekenen, letters leren die je al kent of eindeloos vliegers of stippen tellen. Na vier dagen kruipt hij boos onder de tafel en weigert op de schoolbank plaats te nemen. Volgens Olivier doet juf Mayke het totaal anders dan juf mama. Juf Mayke leert de kinderen gewoon rekenen, gewoon letters schrijven en daar mag je gewoon buitenspelen..... Als wij hem erop wijzen dat juf Mayke hetzelfde rekenboek en schrijfschrift gebruikt en dat de groep-3-kinderen in Nederland ook minder buitenspelen dan de kleuters, bovendien dat hij juf Mayke nooit als juf heeft gehad in groep 3, want toen waren we al vertrokken, neemt Olivier dit schouderophalend aan. Met tegenzin en enige weerwoorden kruipt hij onder de tafel vandaan: Hij heeft juf Mayke wel gehad, een week voor de zomervakantie, met alle oudste kleuters tijdens een proefles in groep 3 en daar waren wij niet bij...!

Inmiddels hebben we de juiste manier gevonden om Olivier met plezier aan school te laten werken. Met veel *Robbie Konijn* en *Ambrasoft* als beloning werkt hij in een hoog tempo en vrijwel foutloos de schoolboeken door. Na het saaie schrijfschrift mag hij zelf een verhaal schrijven met echte letters, al dan niet voor zijn flessenpost; Olivier kent hierbij geen vervelingsverschijnselen en is er inmiddels zeer van overtuigd dat hij later beroemd gaat worden met zijn schrijven.

Olivier heeft typische Oliviertrekjes die door de eindeloze herhaling voor een uitgesproken vrolijke sfeer zorgen. Zo geeft hij iedere ochtend hetzelfde antwoord op de vraag “Wat wil je op je broodje.?” Olivier zegt dan steeds, zonder aarzeling of spier te vertrekken: hagelslag. Omdat hagelslag op een regelmatig op 30 graden (stuurboord dan wel bakboord) gekanteld schip, met losse vloerdelen, die de spanten overdekken en niet naadloos sluiten, in een warm klimaat, waarschijnlijk het minst ideale beleg is wat je aan boord kunt hebben, is dit op de Palustris een verboden genotsmiddel. Echter, even voor ons vertrek is er onder het mom van Hollands-nooddrantsoen toch een doos pure De Ruijter weten binnen te dringen en deze doos

reist nu al maanden en inmiddels als legaal verstekeling met ons mee. Het genot is voor Olivier dan ook meer dan hemels als wij een haven aandoen en de hagels op de steiger boven broodjes worden uitgestrooid. Maar aan de steiger of niet, zolang de doos tussen onze belegvoorraad vertoeft geeft Olivier steevast zonder blikken of blozen zijn hagelslag-antwoord.

Olivier is onze spraakwaterval aan boord; Hij kan eindeloos het woord nemen en spontaan uit de doeken doen hoe de wereld in elkaar steekt. Bij voorkeur doet hij dit aan de hand van levensvragen waarop hij slechts een huhum (in ja-vorm) van onze kant verwacht, waarna het Olivier-betoog volgt. Terwijl wij een heuvel oplopen vraagt hij zich bijvoorbeeld hardop af of er nog bergen bestaan als je de kuilen weghaalt en stelt dat zijn sproeten en witte haren ons rijk maken, want ze maken hem heel bijzonder en dan hoeven wij nooit ergens te betalen. Zo beargumenteert hij ook op een overtuigende manier waarom hij niet in God gelooft en verbetert zonder voorkennis de evolutietheorie van Darwin. Laatst tijdens een nachtwacht filosofeerde hij het volgende:

Hee, zagen jullie ook, die vallende ster....? Kijk nu snap ik het..., nu snap ik het....Je hebt een vallende ster en als je goed kijkt..., zie je wat ik zag: je ziet de ster in de zee vallen.....en dan ...dan wordt de ster een zeester;... zee en ster...is.... zeester, Zo een als we op Texel aan het strand gevonden hebben! Het klopt toch dat het water van de oceaan naar Texel gaat...? Zie je wel...!

Olivier zou het liefste met zijn moeder trouwen, maar dat moet geheim blijven. Ons onlangs gesloten huwelijk heeft dit toekomstideaal lelijk in gevaar gebracht. Van alle kanten tast hij momenteel zijn mogelijkheden af. Zo is Olivier van mening dat je niet getrouwd bent als je elkaar geen zoen geeft en beweert dan ook geen zoen gezien te hebben tijdens de ceremonie, waar hij als een van de vijf getuigen bij was. De foto die Pica ons later stuurde, waarop wij elkaar wel degelijk een zoen geven, probeert Olivier af te doen als nep. Inmiddels heeft hij geaccepteerd dat het huwelijk gesloten is en onderzoekt hoe dit

ongedaan gemaakt kan worden. Ruzie en echtscheiding! Echter, op een boot van nog geen veertien meter, kun je zelfs een klein vriendelijk meningsverschil niet langer dan enkele kwartieren laten duren; aangezien onenigheid binnen een straal van enkele meters voelbaar, ruikbaar en zo onaangenaam is, dat je het wel op móet lossen. Helaas voor Olivier zal er weinig geruzied worden de komende jaren. Na de vraag aan zijn moeder: hoe oud ben ik als jij zevenennegentig bent, blijft het stil.

Algarve

woensdag, oktober 10 2007 10:22:07

Portugal heeft ons toch weer veel geleerd. Afgezien van de bezienswaardigheden, de vergezichten rond kapen en langs kusten zitten de herinneringswaardige momenten vooral in alledaagse zaken. Zo lagen we enkele keren onder de aanvliegroute van een internationaal vliegveld. Eerst die van Lissabon en vervolgens die van Faro. Sindsdien weet ik dat vliegtuigen net boten zijn. Motorboten weliswaar want ze maken veel lawaai. Maar verder hebben ze net als boten navigatieverlichting – stuurboord groen en bakboord rood – zodat je weet wat er op je af komt en of er kans op aanvaring – aanvlieging – bestaat. Net als veel boten hebben ze nog wat schijnbaar nutteloze knipperlichten en een paar mijl voor touch-down gaan de koplampen aan – ook zoiets wat mij tamelijk nutteloos toeschijnt. Terwijl ik zo onder de sterren wat lig te mijmeren bedenk ik me vervolgens dat een vliegtuig in de stuurhut net als veel zeiljachten ook vast van allerlei metertjes met informatie heeft die je niet echt nodig hebt. Al met al ziet het er vrij simpel uit. Tenslotte heeft een vliegtuig geen diepgang en kan het doorgaans recht op zijn doel aanvliegen op zelfgemaakte wind, zonder echt rekening te hoeven houden met getijden, veranderende en onzichtbare ondiepten en rommel op de route. Maar daarover later meer.

Portugal is ook een land waar een goed brood moeilijk is te vinden en dat maakt weer dat we nieuwe mogelijkheden ontdekken wat zoal met brood te doen om de smaak te verbeteren; opbakken in olijfolie, met knoflook, met verschillende soorten kaas, of tal van andere variaties. Na enige miskopen op het gebied van wijn – eerst dacht ik echt in wanhoop dat de Portugezen geen wijn konden maken – heb ik uiteindelijk ook deze mij voorheen onbekende kant van Portugal leren kennen. Dat is van een zeker belang want wijn doet wonderen wanneer de rest van de maaltijd eenvoudig moet zijn.

Afgezien van het prachtige gebied bij Faro waarvan Rorik reeds verslag deed en verder, zoals eerder opgemerkt, hier en daar wat mooie kusten, openbaarde Portugal voor ons pas zijn ware schoonheid, toen we de grens rivier met Spanje opvoeren; Rio Guadiana. Een traag meanderende rivier, door half begroeide heuvels, met hier en daar een huisje of een klein gehucht. Zo'n 20 mijl stroomopwaarts liggen aan weerszijden van de rivier een Spaans en een Portugees dorp, met elk een eigen fort en tal van borden waarop te lezen is, dat Europese

fondsen goed werk hebben gedaan. Het ziet er allemaal netjes uit en ze hebben speciaal voor ons een steigertje gemaakt met stroom, water en internet. We liggen aan de Portugese kant, maar varen meermaals daags naar de overkant om boodschappen te doen. Niet dat er aan Portugese kant geen kruidenier is, maar het brood aan de andere kant is beter en de rest van de boodschappen kent meer keus en is aanmerkelijk goedkoper. Beide dorpen hebben een kerk met een klokwerk dat ieder uur laat weten hoe laat het is; in Spanje is het altijd een uur later dan in Portugal, zoals het verschil in tijdzone dicteert.

Op een dag begint het te regenen. Dat was alweer een tijdje geleden voor ons en aanvankelijk niet onwelkom. De regen stopt echter niet meer en op een avond gaat er het gerucht rond, dat mogelijk het verder stroomopwaarts gelegen stuwmeer het water niet meer aankan. Het gerucht komt van de plaatselijk brandweerman, in Portugal de illustere naam *bombeiro* dragend en samen met een paar andere schippers zoeken we de man op in de bar vlak bij de haven. Het is zo'n lokaal

waar elke avond dezelfde gasten onder tl-verlichting een hoop geluid produceren en waar tegen het einde van de avond iedereen dronken is. Onze brandweerman is al vroeg op de avond merkbaar aangeschoten, maar zeer bereid de zaak nader uit de doeken te doen. Hij vertelt ons, dat wanneer de regen aanhoudt, zowel de Portugese als de Spaanse stuwmuren water zullen moeten gaan lozen. In 1997, zo gaat het verhaal, vergaten de twee partijen met elkaar te overleggen, met als resultaat dat ze allebei hun sluizen openzetten en dat het water in twee uur tijd 8 meter steeg – met het daarbij gepaard gaande natuurgeweld. Het was voor de twee landen een gezamenlijke tragedie met enorme schade, doden en gewonden. Ook vorig jaar nog raakte na hevige regenval, na een periode van langdurige droogte, één van de zijrivieren van de Rio Guadiana door rommel, takken en bomen geblokkeerd en ontstond een natuurlijke stuwdam. Geheel ongewenst, want enkele dorpen dreigden onder water te verdwijnen. Dus werd de dam door de *bombeiros* met explosieven opgeblazen en denderde een vloedgolf van water, bomen, koelkasten en ander huisraad, boten en van alles en nog wat, stroomafwaarts. Ten anker liggende bootjes sloegen van hun anker of beleefden anderszins bange uren.

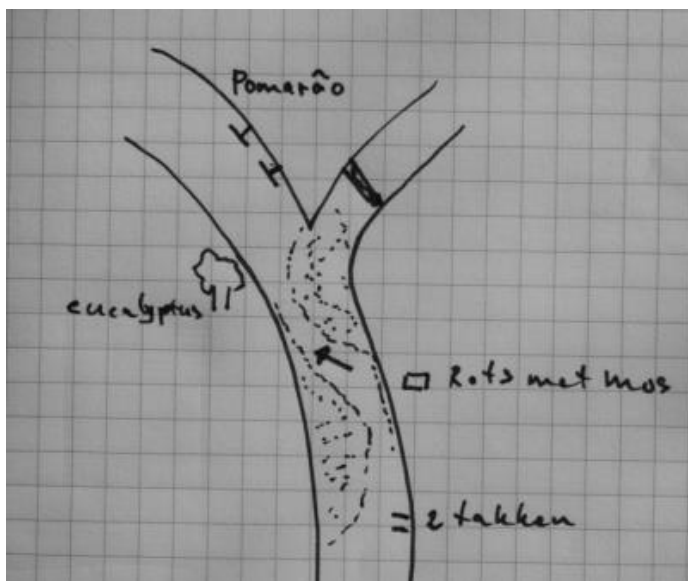
Niet geheel gerust, ga ik met mijn verhaal terug naar de boot. Het is al laat en erg veel trek om terstond de rivier af te zakken naar veiliger water, heb ik niet. Een Europese weeralarm site laat weten, dat voor het Spanje en Portugal alarmfase ‘oranje’ is afgekondigd – wat de hoogste staat van paraatheid inhoudt. De regenradar kondigt hevige buien aan en een andere weersite voorspelt 70mm regen binnen de komende twee uur. Soms maakt de beschikbaarheid van informatie vooral, dat je je alleen maar bezorgd maakt. Al die wetenschap op een rijtje ontnemt ons uiteindelijk echter niet een goede nachtrust. De maanden die we nu onderweg zijn, hebben ons een gepast soort onbezorgdheid gegeven; wat kan er uiteindelijk gebeuren? Wanneer de vloedgolf komt zal onze beschonken brandweerman en zijn collega's alle klokken laten luiden en laten weten dat het onheil er aan komt. Met eventuele noodprocedures in mijn hoofd voorbereid, wacht ik nog even of het noodweer inderdaad toeneemt en ga dan te kooi. Het ergste dat ons kan overkomen is dat de rivier ons in zee uitspuugt (of op een helling onderweg).

Die nacht dondert en bliksemt het, maar de hevige regen valt best mee. De volgende dag breekt er nog een dammetje van een zijriviertje, waarvan wij op de monding uitkijken en kunnen we zien hoe plotseling een stroomversnelling ontstaat. Maar we liggen veilig en tegen de middag stopt de regen en vanaf dan klaart het langzaamaan op. Het weer twijfelt nog enkele dagen maar daarna is er weer volop zon en iedereen vergeet de eerdere misère.

De Rio Guadiana is vanaf waar we nu liggen nog een mijl of wat verder op te varen. Wel wordt het stroomopwaarts steeds ondieper met hier en daar een bankje op plekken, waar je dat wellicht niet verwacht. Maar iemand vertelt ons dat je vrij eenvoudig door kunt varen naar het volgende dorp, waar een steigertje en een goede bar te vinden zijn. Vlak voor dit dorp is echter wel een splitsing in de rivier, waarbij de westelijke tak door een stuwdam is geblokkeerd. Door deze dam is er bij deze splitsing een ondiepte ontstaan, die naar het heet eenvoudig is te vermijden. De instructie luidt dan ook: wanneer de laatste bocht vóór het dorp is genomen en het dorp dus zichtbaar wordt, dient men stuurboord wal aan te houden tot aan twee takken, die van onder water uitsteken. Vanaf daar wordt het oppassen geblazen. De stuurboordwal moet op zo'n 20 meter worden gehouden, tot aan een groene rots aan stuurboord. Vanaf daar moet worden overgestoken in een diagonaal, die uitkomt juist rechts van een eucalyptusboom. Dan moet de bakboord wal, via de binnenbocht van de rivier aangehouden worden op zo'n 15 meter afstand tot je zo ongeveer haaks kunt oversteken naar de steiger aan de overzijde.

We vertrekken laat in de middag met laag water in de wetenschap dat het net halve maan is geweest en er dus vast wel genoeg water zal staan en anders zal de vloed ons wel helpen loskomen. Het is een mooi tochtje van ongeveer een uur varen. Af en toe piept de dieptemeter en soms schrapen we wat over de bodem. Eén keer moeten we omkeren om een doorgang te vinden. Doorgaans is de buitenbocht van een rivier dieper dan de binnenbocht, maar dat gaat niet altijd op. Dan ronden we de laatste bocht en zien we een dorpje liggen; witte huisjes tegen een berg. In afwachting van de ons voorspelde *landmarks* speuren we het water en de oevers af. De eucalyptusboom kunnen we identificeren, maar de takken en groene rots houden zich voor ons verborgen. Het is al een beetje gaan schemeren dus we varen kalm aan verder. Tot het moment waarop we onmiskenbaar vastlopen. De dieptemeter kan niet vooruitkijken en de bank loopt steil op waardoor we te laat zijn met reageren. De vloedstroom zet ons tegen de ondiepte aan, de boeg graaft zich even diep het water in, de kont komt omhoog en we liggen stil. We zijn dus kennelijk te ver gevaren en hebben de afslag gemist. Met wat heen en weer schakelen, bruin schroefwater en

het roer dwars slagen we er uiteindelijk in de boeg richting stroom te krijgen en de ondiepte af te varen. Vervolgens proberen we op de tast de doorgang te vinden, totdat ik het welletjes vind. Door de verrekijker zien we dat de steiger toch bezet is en dus is het verstandiger om vóór de ondiepte ten anker te gaan en het morgen nog eens te proberen.

Dafne en Rorik gaan even met de bijboot kijken bij het dorp wat de situatie is, terwijl ik de boot wat laat dobberen in diep water. Ze blijven een beetje lang weg en ik word al ongeduldig als ik in de verte het bootje zie terugkomen. Dafne en Rorik hebben echter passagiers meegenomen; een man en een jongetje. Kennelijk zijn onze pogingen door deze walgasten gadeslagen en hoewel zij zich net als wij nauwelijks verstaanbaar kunnen maken (ons Portugees is nog altijd zeer beperkt), werpt de goede man zich op als loods. Vanuit het bijbootje doet hij zijn aanwijzingen en laat ons zonder verdere problemen aanleggen langs zij de plaatselijke passagiersboot – een polyester schuitje zoals je ze wel meer ziet op de rivier.

Het laatste genoegen van de dag betreft de plaatselijke bar, waar een fles wijn van twee euro een wat biertjes van 55 cent de tongen doet loskomen en waar de passagiersbootkapitein, met name na een paar brandys een vriendelijk soort Duits blijkt te spreken. Het beste Portugal heeft zich lang verborgen gehouden, maar je moet er dan ook ver de rivier voor opvaren.

Roriks flessenpost: Het Drakenkasteel

woensdag, oktober 17 2007 09:40:13

*Ik ga hier iets schrijven over de omgeving waar wij zijn en wat zich daar afspeelt. Omdat Noor bij me kwam logeren gingen we en wandeling naar het kasteel maken. Daar ga ik een verhaal over schrijven. Ik noem het verhaal: **Het Drakenkasteel***

‘We zijn boven aan het dorp jongens!’ zei papa. ‘Wat een klim was dat al!’

‘Nou pa als je dat al zwaar vond dan zou ik maar snel teruggaan, want het volgende stuk is veel zwaarder!’ ‘HAHA’er was eens een dorp aan

de grens met Portugal en Spanje. Ooit lang geleden was Portugal, Spanje. Aan het dorp waar wij nu zijn loopt een rivier die natuurlijk bewaakt moest worden, daar heeft Spanje aan twee kanten een fort laten bouwen om de rivier te bewaken, als er dan valse schepen langs kwamen was het BOEM BOEM en schip weg! 1 van die kastelen is nu een monument, maar die andere wisten wij nog niet.....

‘We zijn er!’ ‘Waar is mam?’ vroeg ik. Pa zei: ‘die liep niet zo snel, maar daar komt ze al!’

‘wat een groot kasteel is het van dichtbij!’ ‘en wat een uitzicht!’ pufte mijn moeder.

‘We lopen om het kasteel heen en zoeken de poort’ het kasteel was van dichtbij veel groter als ver weg. Het zag er van buiten slecht onderhouden en ik wist meteen dat het geen museum was. We liepen er omheen, het was nog groter dan we dachten!

‘Daar is de poort, nou kijken of hij open is...’ ‘Hij is open! Hij is open!’ riep Olivier

We liepen naar binnen het was een beetje nevelig maar ademen ging nog goed genoeg.

We zetten 1 stap verder een vaag flappend geluid kon je achter in het kasteel horen, maar dat hield snel weer op. We liepen nu gewoon door voor ons kijkend of er geen gaten in de bodem zaten. We zagen een gebouw dat half was ingestort en helemaal zwart van het vuur. Mijn vader had tegen ons gezegd toen we erlangs liepen: ‘Dit kasteel is waarschijnlijk aangevallen en afgebrand.’ We liepen verder alsof er elk moment een leeuw voor ons kon springen. Opeens hoorden we een enorme grom GRRRRRRRRR... een moment later kwam uit het afgebrande huisje een enorme draak iedereen stond als verstijft naar het beest te kijken nog een grom, nee niet grom maar keiharde brul! BBBBBBRRRRRRUUUUUUULLLLLLL opeens begon iedereen naar het beest te rennen automatisch en versuft, we renden onder hem door richting de plek waar het geklepper eerder vandaan kwam. We sprongen van het muurtje en zagen dat we nu echt in de problemen zaten... nog meer draken kleintjes nu, maar het waren draken die in een groot nest zaten ze kwamen eruit, toen kwam de grote weer terugspringen. Opeens zag ik iets in het gras liggen, ik dacht misschien is het iets nuttigs ik zei tegen de anderen: ‘Wacht hier op

mij. 'Ik rende erop af, de draak zag het, maar deed niks... de kleintjes hadden het ook gezien en kwamen wel. Ik pakte het glimmende ding op... een zwaard! De kleintjes waren nu erg dichtbij, ik dacht: misschien is het net als wolven geen angst tonen maar aanvallen! Oké de laatste kans. Mijn ouders en de rest hadden hun ogen dichtgedaan, maar ik moest de beesten recht in de ogen kijken om te zorgen dat ik er niet bang uit zou zien. Fel aankijken dacht ik, in de ogen! Ze kwamen dichterbij maar wel langzamer, nu! Dacht ik. Met een grote sprong kwam ik vlak voor één van de kleintjes te staan. Ze waren allemaal versuft omdat ik naar hen toe kwam in plaats van zij naar mij. Nog heel even recht aankijken en ja hoor ze zetten allemaal een stapje naar achter. Ik dacht: ze zijn bang, aanvallen ik sprong erop af en hakte de kop van twee draken af, er waren er nu nog maar twee. Ze zagen wat ik deed en werden boos. Nu snel een doden en dan en gevecht met de laatste. Tsjak nog een!

Hij sprong opeens met grote sprongen weg en enorme brul weergalmde in het kasteel de grote draak kwam op me afgerend weg van hier! Ik rende en rende, de muur, ik was dood! De draak ging steeds sneller op me af, maar ik had een plan, keek achter me naar beneden en dacht ja ik doe het! Ik ging op de muur staan de draak was er nu bijna..... Ik nam een grote sprong opzij rolde over de grond keek snel op en..... plan geslaagd! Doordat de draak niet meer kon stoppen is hij door de muur heen gelopen en is naar beneden gevallen...DOOD! Het zwaard was ergens in de hoop puin, ik had het losgelaten om de sprong goed te maken.

Ik zei: 'gooi de camera!' moeder gooide de camera, ik floot de kleine draak en nam een flits. De draak was verblind ik gooide een paar stenen tegen zijn hoofd en hij viel neer. We hoorden gerommel en de grond onder ons begon hevig te trillen ik ging weer bij de rest staan. Noor zei: 'Wat is dat, we hebben de draken toch dood gemaakt?' 'Ik vrees dat er nog een... mannetje is en dat dit net een vrouwtje was, want meestal is een man groter als een vrouw.'

'Dat zal bij draken ook wel zijn, want die andere liet de aarde niet zo trillen.' de grond barste open en een enorm wezen kwam uit de grond, het was ongeveer even hoog als het kasteel zelf. Het gruwelijke beest kwam dichterbij, gooide zijn hoofd richting de wolken, er schoot een

enorme vuurwolk de lucht in ongeveer 20 meter hoog! Daarna deed hij zijn kop weer naar beneden en keek ons aan zo van: nu jullie! We gingen dicht op elkaar staan. Het beest deed een stap naar voren de grond trilde. Opeens uit het niets hoorden we een schreeuw van boven we keken een helikopter, minstens 30 meter boven het beest. Toen kwam uit een luidspreker ren naar de muur! Iedereen rende naar de muur, maar ik zag iets... de helikopter had een enorm rotsblok onder zich hangen. Ik rende naar de muur, ik was er nog niet of ze lieten het rotsblok vallen, met een enorme klap kwam de rots op het beest neer, een grote wolk stofdoemde op. Toen het weg was zag ik tot mijn schrik dat Noor weg was! Ik rende naar het beest waar het nog vrij mistig was, ik struikelde en viel op iets gek. Toen de rook helemaal verdwenen was zag ik dat ik bij de bek van het beest lag... zijn bek was open en er lag iets naast... GOUD! Noor had iets zien glinsteren was er naartoe gegaan, de bek ingekropen en kijken waar het vandaan kwam. Toen ik ongeveer midden in de strot was hoorde ik iets schuifelen, dat was Noor! Ik fluisterde: 'Noor, ben je daar?' 'Ja ik ben het.' Ik draaide me om en ging weer naar de bek, toen er weer licht was en we uit de bek kropen zag ik dat Noor haar zakken uitpuilden van het goud. Ik vroeg: 'Zat er goud in zijn maag?' 'Ja, en veel ook!' toen we weer op de boot waren legde ze me uit dat er bergen met goud lagen, maar toen ze 2 minuten aan het pakken was zonk het goud weg ze kon nog net de strot in stappen en toen kwam ze mij tegen, maar al dat goud was nu opeens weg en haar broek was opeens nat.

Er is dus een groot mysterie wat er met het goud is gebeurd. We hebben later te horen gekregen dat toen de heli was geland de draak weg was, spoorloos verdwenen! Er zijn vele onderzoeken geweest maar niks. Tenminste? Ze hebben de hoop puin ook doorzocht en daar hebben ze het zwaard in 3 stukken gebroken teruggevonden!

Zou er dan toch een drakenwereld zijn of waren dit de laatste dinosaurussen?

Ik denk dat een kind van 7 jaar of jonger het antwoord wel weet!

Geloof me ik heb dit verhaal echt meegemaakt, wie het niet gelooft moet het zelf weten, maar ik denk dat ergens heel diep in de aarde draken leven met en mooi leven, dat de draken uit de verhalen echt zijn en dat eerst alle draken vredig met de mens leefden, maar dat er

iemand heeft gezegd: die draken moeten de planeet af en dat er een aantal zijn ontsnapt en de aarde in gekropen zijn.

Wie weet ... maar ik denk dat de draken ooit weer zullen herrijzen de aarde zullen overnemen en weer vredig zullen leven, met of zonder de mensen..... Wat denken jullie?

Ik vond het erg leuk om dit verhaal te schrijven. Toen ik het voorlas aan mijn ouders en broertje en zusje. Durfden ze bijna niet meer te luisteren, maar ik las door tot het einde. Ik hoop dat jullie er ook van hebben genoten, ik zelf heb dat namelijk wel!

Familie Janssen (en Grein)

woensdag, oktober 17 2007 10:05:37

Noor Janssen, wie haar ooit ontmoet heeft, zal haar herinneren. Ruim twee jaar geleden is zij met haar ouders, Yvonne en Raymond, broertje Bram en zusje Fleur naar Portugal geëmigreerd. De ontvangen uitnodiging op hun afscheidsfeest, met daarop prijkend het aangekochte pension en het adres aldaar, is voor ons het laatste tastbare van haar en haar familie geweest. Om een of andere reden is die uitnodiging altijd bewaard gebleven en vlak voor ons vertrek in mijn handtasje gestoken.

Noor zat bij Rorik in de klas en zij speelden zo nu en dan met elkaar. Niets geen jongen-meisje gedoe bij Noor, want Noor wist zich altijd net even ondernemender, spraakzamer en stoerder op te stellen dan de meeste jongens met wie zij optrok. Zo herinner ik mij een bezoekje van Noor en wat andere vrienden aan Den Oever, waarbij de picknick met lekkers al bijna ingepakt was, voordat de auto op het parkeerterrein stond en hoe zij even later met de skelter de tuin uitscheurde, gevolgd door de rest. Het was altijd feest als Noor erbij was.

Het afscheid van Noor viel, op dat verleden moment, voor menig klasgenoot zwaar, maar met de belofte van MSN en email was het te dragen. Hoewel het MSN-en en e-mailen in de tijd wat verwaterde, werd Noor nog regelmatig genoemd en herinneringen aan haar, levendig opgehaald.

Aangezien onze reis geen reeds uitgestippeld plan heeft, behoudens met vijf personen en een hond, kapen en delta's te trotseren en oceanen te bevaren, was het enigszins uitzonderlijk om enkele weken vooruitdenkend, een bezoekje in de Algarve aan de familie per e-mail aan te kondigen. Door de hartelijke reactie als antwoord op ons bericht, besluiten wij dan toch, bij wijze van grote uitzondering, een plan te hebben.

Na een dag varen van onze ankerplaats nabij Faro, arriveren wij even voor het ondergaan van de zon aan de monding van de rivier de Guadiana. De spanning aan boord wordt voelbaar: drukke kinderen op de voorpunt op de uitkijk, die zich heimelijk afvragen of zij Noor nog wel zullen herkennen. Bij Jorrit en mij is er ook spanning, want wij varen eigenlijk enkele uren te vroeg, dus bij laag water, over het hobbeltje voor de riviermonding, maar dat blijkt goed te gaan. Terwijl wij in Marina Vila Real de St. Antonio, de springetjes aantrekken en de motor uitzetten, rennen de kinderen, na permissie, met de uitnodiging van twee jaar geleden, het Marinahek uit, op zoek naar het pension. Teleurgesteld komen zij enkele tientallen minuten later terug; ze hebben wel het pension gevonden, maar de verf zit niet meer, zoals op de foto, op de deur en er doet niemand open als je met de klopper op de deur slaat. Rorik heeft echter een letterlijk lichtpuntje gezien door het zijraam: het klokje van een moderne oven.

We besluiten nogmaals met vijf man sterk en een hond op expeditie te gaan, maar komen al gauw tot eenzelfde conclusie. Na een telefoontje vallen de kwartjes: Het pension heeft geen gasten deze week en de eigenaren wonen een dorpje verderop.

De volgende ochtend worden wij afgehaald bij de ingang van de Marina. Noor blijkt nog steeds Noor: vrolijk, veelsprekend, stoer en met elegant lang blond haar. Het enige wat anders is aan haar, maar niet ongewoon, is dat zij in lengte langer geworden is en vloeiend Portugees spreekt.

Tijdens de tocht naar hun huis in de Land Rover doe ik al zoveel indrukken op, dat ik deze nog niet verwerkt heb voor de daaropvolgende zich aandienen. Noor en haar familie wonen prachtig. De paarden, de trampoline, de tuin, het huis met een enorm terras uitkijkend over dit alles en meer; allemaal even geweldig. Op het

terras staat een lange gedekte tafel met lekkernijen en uit de keuken komen heerlijke geuren. We maken kennis met hun vrienden uit Nederland, die voor een korte vakantie op bezoek zijn en nemen onze postpakketten uit Nederland in ontvangst. Brieven, Donald Ducks en verrassingen gaan over tafel. We zijn heel even weer in Nederland. Het ontbijt is uitgelopen tot middennacht. Niet eerder zijn wij de afgelopen twee maanden zolang van de boot geweest. Voordat wij de steiger van de Marina betreden, hebben wij nog even het pension Casa Al Gharb bezocht.

Het weekend komt ten einde en de schoolgaanden ondergaan weer hun doordeweekse verplichtingen. De vrijdagmiddag daarop arriveert onze hoog verwachte logé, Noor. Bepakt met een moppen- en een griezelverhalenboek, een zak drop en toki-tok-taal wordt het leven nog levendiger aan boord dan het normaliter al is. Waterballonnengevechten, waarbij Jorrit en ik anders dan gewoonlijk niet gespaard blijven, het bezoek aan kastelen, de markt en het plaatselijke strandje, zijn de activiteiten buiten boord. 's Avonds kijken wij met z'n allen naar de DVD met daarop het eindtoneel van groep 7a en worden herinneringen opgehaald en afgewogen tegen het huidige, toch ook wel, prettige leven. Onder luid protest wordt Noor zaterdagavond door Raymond en Fleur opgehaald, met als pleister op de wonde, dat Rorik ook in de auto stapt en voor de rest van het weekend meegaat naar huize Janssen.

Afgelopen weekend heeft Rorik opnieuw genoten van die huiselijke wal onder zijn voeten. Wij zijn ondertussen bezig met ons op te maken voor onze eerste oversteek met zes etmalen zonder land inzicht; enigszins huiverig voor het verlaten van de veilige rivier en de genoten gastvrijheid. Anderszins toch nieuwsgierig naar nieuwe kapen en delta's die verderop op ons liggen te wachten.

Bestemming: Canarische Eilanden

Vertrokken

donderdag, oktober 18 2007 04:55:14

Het is maar een weekje zeilen, maar dat vergt toch wel enige voorbereiding...

Actuele positie

Geplaatst door Gijs, maandag, oktober 22 2007 08:19:23

POSITIE DD 20102007 1400 UTC: N34.09.536 W009.54.435

120 ZM NNW CASABLANCA; WIND 4BF NO; ZEESTAAT

KALM TOT MATIG

AFGELOPEN 2 ETMALEN: WIND KRACHTIG TOT

STORMACHTIG UIT NO - FLINK OPGESCHOTEN

POSITIE DD 22102007 10.20 UTC N31.22.000 W013.04.615120

170 W ESSAOUIRA; WIND 4BF NO; ZEESTAAT KALM TOT
MATIG
AFGELOPEN 2 ETMALEN: WIND BF4 UIT NO - FLINK
OPGESCHOTEN WEINIG WERK

Canarische eilanden

donderdag, oktober 25 2007 21:24:41

We hebben voor vertrek flink gebunkerd: lekkernijen, water en dieselolie. Tegen de kentering met hoog water motoren we over het richeltje in de monding van de Rio Guadiana. Na de tweede groene ton kiezen we het ruime sop en hijsen de zeilen. Er staat weinig deining en een lekker briesje schuin van achteren duwt ons voort. Ik duik de kombuis in en maak een heerlijke kip-five-spices-maaltijd. Jorrit houdt na het eten een verlate *siësta*. Om 18.30 uur gaat de zon onder en verschijnt een heldere wassende maan. Rond 20.00 uur gaan de kinderen en ik onze hut opzoeken. We hebben besloten, wijs geworden door eerdere ervaringen, de nachtwachten om de drie uur af te wisselen. De eerste twee nachten zijn altijd zwaar. Zomaar in slaap vallen omdat het moet, is moeilijk en vervolgens doet ieder geluidje je overeind schieten met de vraag of de nachtwaker misschien over boord gevallen is. Tijdens de nachtwacht in wakende toestand, word je door de deining en het weinig veranderende uitzicht slaperig. Met *Redbull* en navigatiewerk proberen we wakker te blijven; als dit echt onmogelijk blijkt, zetten we de kookwekker op tien minuten en steken dan ons hoofd door het luik, tasten met ons oog de horizon af, om vervolgens de kookwekker weer op tien minuten te draaien voor een volgend hazenslaapje. Bij de nachtwachtwissel om 23.00 uur is een toenemende deining in mijn buik goed voelbaar, maar gelukkig nog niet ziekmakend.

Bij het opstaan blijken de kinderen zeeziek. Zelfs Olivier, die hier nooit eerder last van heeft gehad, vult zo nu en dan zijn emmertje. Floor en Olivier hangen op de kuipbanken, Rorik heeft de salonbank binnen verkozen. Ze zijn geen van allen in staat overeind te komen. Het toilet doortrekken is ook een handeling te veel. Om te voorkomen dat de oceaan via de toiletpot naar binnen stroomt zijn de kranen en

afsluiters op zee altijd dicht en moet je na je gedane behoeftes ondersteboven hangen om ze te openen en vervolgens weer te sluiten. Florentine en Rorik eten niets. Olivier blijft hongerig eten, maar houdt weinig binnen. In de loop van de dag voel ik mij ook steeds onaangenamer worden, waarschijnlijk door het veelvoudig legen en omspoelen van emmertjes, het doorspoelen van het toilet voor vier personen en een toenemende moeheid. Het liefst zit ik buiten in de kuip, maar de banken zijn grotendeels door de zeezieken in beslag genomen en moet ik mij ongemakkelijk in een hoekje frotten. Tijdens mijn rustmomenten slaap ik zeer vast en als ik wakker word, lijkt het alsof ik uren geslapen heb. Dit blijkt steeds weer hooguit een enkel uurtje te zijn. Tegen het eind van de middag trekt de wind flink aan en reven we het grootzeil. Bij de nachtwachtwissel om 23.00 uur is de wind zo stevig aangewakkerd dat we besluiten het grootzeil te strijken en op de stagfok en gereefde bezaan verder de nacht in te gaan. Ik blijf gedurende de wacht buiten met mijn dikke zeiljas en sokken aan en geniet van de woeste golven met schuimende koppen, harde wind, prachtige maan en ongelooflijke sterrenhemel.

Storm laat eindelijk met het schaamrood op zijn kaken zijn plasje lopen. We hebben van Storm een nette hond gemaakt en dat wreekt zich nu. Waarschijnlijk is het laten van zijn behoeftes op het dek vergelijkbaar met dat wijzelf verplicht, tijdens de ochtendspits, onder de meetingpoint in Amsterdam-CS onze behoeftes moeten doen. Hij heeft er in ieder geval grote moeite mee en kijkt me na gedane zaken onderdanig en beschaamd aan.

Vlak voor mijn nachtwacht erop zit, zie ik de maan in de zee zakken en wordt het aardedonker om mij heen. De sterpatronen beginnen voor mij de derde nacht herkenbaar te worden en ik vraag mij af, hoe ze heten; De Grote Beer en de Kleine Beer lukken nog net, maar zelfs met het kompas erbij wordt de Poolster bijvoorbeeld al moeilijk; er staan namelijk meerdere heldere sterren (of zijn het ook satellieten?) op de plaats waar ik de poolster vermoed. De hele boot is koud, klam en vochtig van buiten, maar ook van binnen. Ik heb een regenbroek en zeiljas aangetrokken om droog te blijven. De jongens slapen in ons bed, wij kruipen om beurten bij Florentine in bed. De loodskooi is afgeschreven: te krap, te kort en te klam.

Tegen de ochtend is de windkracht tot aangenaam afgenomen, maar staat er nog wel een onaangenaam stevige deining. De golven laten de boot regelmatig meesurfen of kwakken hem op zijn kant, waarbij de gangboorden om beurten goed gespoeld worden. Je binnen verplaatsen is geen pretje en de kinderen staan weer zeeziek op. We besluiten een zeeziekepilletje verplicht te stellen bij de eerste de beste keer dat wij weer een emmertje moeten legen, met name met het oog op uitdroging. De bittere pilletjes worden niet graag ingenomen, terwijl deze tot nu toe wel steeds hun dienst bewezen hebben; een klein uur later heeft ieder zijn portie geslikt en wordt er niet langer meer gehangen op banken. Twixen, bananen, appelsap en koeken glijden de magen in zonder eruit te komen.

's Middags ziet Florentine vanuit de kuip hoe Storm een vogeltje vangt. Op zich wonderlijk dat een aangelijnde hond vanuit de kuip met strakke lijn in staat is een vogel te vangen, maar bovenal wonderlijk is het, dat het vogeltje volgens Floor geen zeevogel was, maar een soort musje, dat dan bijna 300 mijl van het dichtstbijzijnde land is komen aanvliegen. De deining houdt nog wel aan en wordt pas bij het ondergaan van de zon iets minder.

De deining is nu ook aangenaam afgenomen en de wind is, na een dreigende wegval gistermiddag, gedurende de nacht weer wat toegenomen; Wij glijden gerieflijk met zo'n zes knopen over de oceaan. Ook binnen wordt nu alles klam en plakkerig van het zoute water. De toiletdeur klemt flink en etenswaren verliezen, na opening, binnen enkele uren hun krokantheid. Zelfs de *Smint*-pepermuntjes verpakt in een plasticdoosje, vallen, anders dan anders, direct uiteen op je tong.

De koers hadden wij met ons vertrek op Gran Canaria gezet, maar we veranderen van gedachte, we hebben immers geen plan. Vandaag zetten we de koers op La Palma, om vervolgens de koers een uur later te verplaatsen naar Tenerife. Onze argumenten zijn uiteenlopend, maar steeds overtuigend. We kiezen steeds voor de weg van de minste weerstand en hebben niet een specifieke voorkeur voor één van de eilanden want we hebben geen ervan ooit eerder bezocht. Het is de wind die onze koers bepaalt.

Storm poept en plast tweemaal daags op het voordek, nog steeds niet

met plezier, maar hij geeft het nu wel ook zelf aan als hij moet door op de kuiprand te springen.

We halen weerkaartjes en onze Sailmail binnen met de satelliettelefoon en vinden allerlei lieve gelukwensen van het thuisfront. De *Dolfijn*, de boot van Auke, broers en ouders (zie blog a Coruña), doet verslag van hun reis naar de Canarisch en schrijven dat zij onderweg gewoon school deden. Dat zit er bij ons niet in, wij besluiten gewoon herfstvakantie op te nemen, met daarin alle gemiste speelgoedmiddagen, vrij-lezen en BEVO-lessen.

De derde dag op zee is bij ons tevens wasdag. Daar wij de eerste dagen niet zo streng zijn, moet er de derde dag gepoetst, geschrobd en verschoond worden. 's Middags horen wij gefladder en gekwetter en landt er een musachtig vliegsijsje op de railing. Zij lift een tijdje mee, poseert voor de foto om vervolgens uit ons zicht te verdwijnen. Later komt zij terug met haar mussenzus en een geel-bruinborstige man.

's Avonds maak ik op verzoek van de kinderen, groentesoep met kip. Althans, in de *Eroski*, een supermarkt in Ayamonte, dacht ik ingeblikte kip gekocht te hebben. Aangezien mijn Spaans nog steeds te wensen over laat besluit ik dat, na openen, de inhoud er toch niet zo kippig uitziet; een klein schepje flubbers had ik inmiddels al in de groentesoep verwerkt. Ik heb de stukjes er weer uitgevist en aan Storm gegeven; hij jankte om meer toen hij het op had. Bij nader inzien zijn we tot de conclusie gekomen dat in het blik geen kip, maar pens zat. Gelukkig is er één aan boord die mij wel dankbaar was voor deze vergissing: Storm.

Jorrit en ik komen in ons slaapritme en daar waar we 's nachts een uurtje tekortkomen, halen wij dat overdag ergens weer in. We slapen vast en het kost ons steeds meer moeite uit ons warme bed te komen als de nachtwacht gewisseld moet worden.

Na het opkomen van de zon om 6.30 uur, ga ik benedendeks een boek lezen. De overige bemanningsleden zijn nog in diepe rust, als ik plotseling weer vrolijk gekwetter op de boot hoor: ons geelborstje is weer aan boord. Ik blijf binnen en lees rustig verder, tot ik opschrik van gefladder naast mijn oor en kijk vervolgens recht in het smoeltje van ons vogeltje; hij heeft plaats genomen recht tegenover mij op de bankleuning en lijkt even zijn ogen te willen sluiten. Omdat ik zeker

weet dat Jorrit en de kinderen mij straks niet zullen geloven met zo'n verhaal, besluit ik het bezoekje benedendeks met de fotocamera vast te leggen. Door mijn beweging richting het toestel, schrikt het beestje op en fladdert paniekerig rond op zoek naar een uitgang naar buiten. Hij botst tegen de doorzichtige gesloten luiken en probeert vervolgens standvastig door een achterraampje te vliegen. Ik besluit het beestje toch maar op de foto te zetten alvorens hem te helpen bij het vinden van een weg naar buiten. Als reactie op de flits, vliegt hij naar mijn hoofd, waardoor even niet meer duidelijk is wie voor wie nou op de vlucht is. Dan verdwijnt het door het openstaande luik en zien we hem niet meer terug. Hopelijk heeft hij een ander schip gevonden, anders vrees ik het ergste.

De kinderen voelen zich allemaal goed en vermaken zich met lego en lezen. Zij komen niet bovendeks vandaag, hooguit een enkele keer om Storm een knuffel te geven. Aan het eind van de middag valt de wind weg en besluiten wij de klapperende zeilen te strijken en voortgang te maken met de motor. Feest voor de kinderen, want motoren betekent voltage en dan mag er een filmpje gekeken worden. Momenteel is *Cars* favoriet, waarbij zij gedrieën sinds deze reis, de eerste vijf minuten de tekst foutloos meedreunen. 's Avonds eten wij *tortilla* en bak ik een verrukkelijk *Deutsches Landesbrot* in de Wonderpan. Het leven op de oceaan begint gewoon te worden, alsof we nooit anders gekend hebben. Tegen zonsondergang hijsen we weer de zeilen en zijn we verlost van het motorgeronk.

Zes etmalen zonder land in zicht. Na een dag of wat zijn we de dagen en de tel kwijt. We weten slechts dat we op een donderdag vertrokken zijn, om 16.00 uur. Tot zondag proberen we er nog over na te denken, mede doordat de kinderen iedere dag vragen of het zondag is. Dit is puur uit kinderlijk eigenbelang, gezien zondag de enige dag is waarop zij, wanneer zij om hun zakgeld vragen, dit ook kunnen krijgen. Vragen op iedere andere dag is kansloos en wanneer de zondag gemist wordt, volgt er geen herkansing. Na *zakgelddag* wordt de wereld om ons heen helemaal tijdloos en plaatsloos. De horizon is cirkelvormig en ligt als een grote hoelahoep vol bewegend oceaankwater om ons heen. Alleen het logboek en de kaartplotter laten zien dat wij ons wel degelijk door tijd en plaats voortbewegen. Hoewel het ook kan zijn dat

het de aarde is, die om de stilliggende Palustris heen draait. Daar zijn we nog niet helemaal uit.

Gedurende de volgende nacht kunnen de zeilen blijven staan, want ondanks weinig wind blijven ze bol staan en komen we, langzaam maar zeker, vooruit. De windvaan stuurt ook nog prima, waar hij er met weinig wind anders vaak moeite mee heeft. Waarschijnlijk lukt het de windvaan nu wel door de bijna blakte van het water, waardoor er weinig te corrigeren is voor hem. Het nadeel van een windvaan is dus, dat die met weinig wind en redelijke deining niet meer optimaal werkt; een ander nadeel is, dat onze vaan alleen bestuurd en ingesteld kan worden vanaf het achterdek, dus losgooien en handmatig sturen is zonder enige acrobatiek niet mogelijk.

Met *De geïllustreerde ruimteatlas voor de jeugd* in de hand ontdek ik, dat de twee sterrenbeelden die ik iedere avond observeer, de Kreeft (Jorrit) en de Boogschutter (ik) voorstellen! De maan wordt steeds voller en helderder, zo helder dat ik zonder bijlichten een boek kan lezen.

Tegen het einde van middag valt de wind weer helemaal weg en klapperen de zeilen zo erg dat we bang zijn dat ze stuk zullen gaan dus laten we deze zakken. Bij het eruit halen van de boom dreigt de rolgenua in de knoop te raken, maar gelukkig weten we het zeil toch in te rollen. Voor het starten van de motor halen wij eerst de sleepgenerator uit het water, aangezien het gevaar van het touw in je schroef niet gering is en grote gevolgen kan hebben. De sleepgenerator hangt aan een lang touw achter onze boot. De twee schroefbladen die aan het einde van het touw geknoopt zijn, zorgen ervoor dat het touw draait, waarmee via een dynamo energie gegenereerd wordt. Heel fijn voor wat extra stroom. 's Avonds maakt Jorrit stokvis a la (oud)oma de Boer.

Ik kan die nacht niet in slaap komen, schrik steeds op van allerlei geluiden die boven het motorgeronk uit proberen te komen. Ik denk dat we een klap krijgen van een walvis, maar vergis me. Jorrit kan ook niet slapen, dus we liggen om beurten droomloos in bed: *havenkoorts* is de diagnose van een echte zee-deskundige, die wij hierover later spreken. We motoren nu met de zeilen bij. De zeilen, nu met wind van opzij lijken wel wat te doen, maar het zal niet veel zijn.

Wel dempen de zeilen de bewegingen van het schip in de deining en gaat het daardoor allemaal wat rustiger. Wanneer ik wacht heb noteer ik om 3.30 uur mijn geboortedatum in het logboek! Op hetzelfde moment passeert een tanker met de naam *Daphne*. Het vleugje wind dat er is draait zich tegen ons, waardoor de zeilen zo klapperen dat ik Jorrit “wakker” moet maken om de zeilen naar beneden te halen. Dan ik maar weer het bed in. Tijdens mijn volgende wacht, even na zonsopkomst, ontdek ik land! Met zonnebril tekent vaag de hoogste berg van Spanje op Tenerife zich af. Ook de kinderen kijken met mijn zonnebril om beurten naar de berg, die zonder zonnebril veel moeilijker te onderscheiden is tussen de wolken. Nog 7 uur varen staat er op de GPS bij *ETA (estimate time to arrival)*; we gaan maar weer benedendeaks verder waarmee we bezig waren. Als lunch eten we *Turkse Pizza's*.

In de loop van de dag krijgt de berg en de bergen eromheen steeds meer vorm en worden de vormen langzaam ingekleurd. Precies zes etmalen later liggen wij aan een vingersteiger in de Marina Del Atlantico te Tenerife.

Tenerife

zondag, november 04 2007 06:23:04

Vreselijk!!! Met mijn handen voor mijn ogen zit ik naast Jorrit. Rakelings gaan wij met grote snelheid langs een tientonner. Als ik mijn handen voor mijn ogen voorzichtig wegschuif, slaat de schrik me alweer om het hart.....ik wil gewoon nog niet dood en zeker deze dag niet! Jorrit vindt dat ik me vreselijk aanstel, we gaan volgens hem helemaal niet hard, hij heeft alles onder controle en ik moet van hem gewoon een beetje genieten van het prachtige uitzicht.

Met hooguit veertig kilometer per uur beklimmen wij de bergen aan de noordzijde op Tenerife, in het door ons gehuurde witte autootje. Van het eerste ritje heb ik niet genoten: Ik miste de hoge golven, de windvaan, de grootse wijde wereld zonder uitzicht. Alles van oceaanwater en het water in onze gangboorden. Het stedelijke van Santa Cruz de Tenerife voelde te voet de avond daarvoor nog als heerlijk herkenbaar (bijna) Amsterdams, maar dat is even voorbij na het afrijden van de parkeerplaats, waarna wij ons in de avondspits voegen en vervolgens ook nog smalle kronkelende bergweggetjes met gapende afgronden op en af rijden. Ik ben na de maanden op de boot niet meer gewend aan het voortrazend tempo van het landleven.

De volgende dag propten wij ons vol goede moed toch weer in het koekblikje. Standaard, zoals het hoort: man achter het stuur, ik ernaast, drie kinderen op de achterbank en de hond op de hoedenplank. Dit keer onderga ik de autoreis zonder doodsangsten. Met een simpel toeristenkaartje van het eiland blijkt het nog een hele klus de juiste snelweg te vinden, maar spoedig rijden we richting de vulkaankrater. Door de wolken kruipen we omhoog en bij het boven de wolken uitstijgen is het landschap volledig veranderd: geen bomen of begroeiing meer te zien, we lijken op de maan te zitten.

Voor ons speelt zich ook iets heel buitenaards af: Enkele honderden meters voor ons wordt een tegenligger woest op de huurautotoerist voor ons, omdat deze zijn deurspiegel eraf rijdt. De weg is te smal om te draaien, dus besluit de tegenligger zich achterwaarts in onze rijstrook te voegen en als in een horrorfilm, met hoge snelheid, achter zijn prooi aan te gaan. In zijn achteruit dus. Na enkele kilometers over

de bochtige weg treffen beide partijen elkaar bij het eerste uitzichtpunt en zijn wij voorbijgereden alsof dit gewoon bij een maanlandschap hoort.

Vlak voor de vulkaankrater besluiten wij even de benen te strekken. Daar staan we dan op de maan bij hooguit 5 graden Celsius: op teenslippers, met blote benen, T-shirtjes aan en zonder camera's. We besluiten snel weer in te stappen en de rest van de dag lekker in ons warme autootje te blijven. Na de auto weer teruggebracht te hebben besluiten wij Tenerife voor gezien te houden. Wij zijn nieuwsgierig naar wat La Palma ons te bieden heeft.

Gaatjes

zondag, november 11 2007 02:49:19

Het was ons al eerder opgevallen dat Florentine vaker gaatjes heeft laten vullen dan dat zij kiezen heeft, maar in Nederland let je daar niet zo op aangezien de rekening automatisch betaald wordt door je verzekering. Florentine houdt nu eenmaal van snoep en het vullen van gaatjes doet haar overduidelijk minder zeer dan het afslaan van een snoepje. Aan boord echter, heerst een minimaatschappij waar niets wordt uitbesteed. Wij zijn een tweeoudergezin met drie kinderen en een hond, wij navigeren, kokkerellen, slapen, eten, poetsen tand en kies, verzorgen interieur, scholen, meteorologen, verplegen, dokteren, monteuren en zo verder; voor de meeste Nederlanders veelal uitbestede, ondoorzichtige en/of duurbetaalde zaken.

Tussen Kaap Vincent en de Rio Guadiana verliest Florentine haar eerste twee vullingen. Twee witkleurige tandachtige bolletje liggen op haar hand en met een wijd opengesperde mond wijst zij op haar kies linksonder. We hebben geen tandartsopleiding nodig om te concluderen dat deze twee gaten spoedig gevuld dienen te worden, echter bij het bedenken hoe we dit moeten aanpakken als tandarts, komen we niet veel verder dan kruidnagels en jenever, iets waar Florentine niets van wil weten.

Gelukkig kunnen wij terecht bij de tandarts van familie Janssen in Vila Real de Antonio. De assistente met plaatjesbeugel regelt voor ons de

volgende dag een afspraak, ook al zitten ze vol tot de volgende maand. De volgende dag worden wij bij binnenkomst, onder protest van enkele wachtenden, direct naar de behandelkamer gebracht, waar wij kennismaken met een breed lachende tandarts, eveneens voorzien van een plaatjesbeugel. Het ruikt, voelt en ziet eruit als onze eigen tandartspraktijk en Florentine laat zich prinsesselijk behandelen. De tandarts blijkt zelfs enkele woorden Nederlands te spreken: *Mooi en lekker*. Waar(om) zou hij deze woorden geleerd hebben...? Binnen een kwartier staan we buiten en zijn we negentig euro lichter.

Tussen Tenerife en La Palma verliest Florentine opnieuw vullingen. Ditmaal tellen we drie gaten linksboven. Ook Rorik verliest een vulling. Terug naar de plaatjesbeugeltandarts is geen optie, dus besluiten wij in Santa Cruz de La Palma, binnen te stappen bij iets wat op een tandarts lijkt. Zonder kinderen proberen we uit te leggen dat we een afspraak willen en de in het groen geklede, niet-Engels en niet-Duits sprekende, dame zegt ons om zeven uur vanavond terug te komen met de kinderen, althans daar lijkt het op. Aan de muur pronken naast posters van tanden en kiezen, verschillende diploma's behaald in Madrid en dit sterkt het vermoeden, dat het toch om een gestudeerd iemand gaat. De kamer met luxe fauteuils en groot bureau, doet echter meer denken aan die van een psychiater, dan aan die van een tandarts. Twintig minuten vóór zeven uur nemen we plaats in de wachtkamer. Terwijl de Ikea-gids net is opengeslagen en de kinderen klaar zitten voor een spelletje *vier-op-een-rij*, gaat de deur open en worden wij gewenkt, onder enig protest van de wachtende meneer en zijn zoontje. Een beetje gespannen lopen wij achter de dame aan, die ons meeneemt voorbij de kamer met het grote bureau, een lange gang door. Achter de deur die zij opent herkennen wij een tandartsstoel met bijbehoren; gelukkig is het toch een tandarts en geen zielenknijper. Zowel de groene dame (tandarts) als de assistente spreken echt geen woord Engels of Duits en wij slechts drie woorden Spaans, die alle drie niet het gebit aangaan. Via een stoffig boekje proberen wij te communiceren over wat er moet gebeuren, het hebben van gaatjes blijkt echter universeler, dan het boekje en zonder verdere communicatie worden alle gaatjes gevuld. Dit keer voor bij elkaar

zestig Euro lijken onze twee oudsten weer voorzien van goede
kauwkiezen.

Top La Palma

zondag, november 11 2007 04:13:21

Florentines flessenpost: Reisboek

zaterdag, november 17 2007 03:04:39

Lissabon

Lissabon is de hoofdstad van Portugal! In Portugal zeggen ze ook wel Lisboa. Daar gingen wij naar een haven. En in die haven was Auke ook. Auke was bij mij komen logeren. Toen wij bijna lagen te slapen kreeg Auke een bloedneus. Gelukkig was het niet een hele erge bloedneus. Bij de haven was ook een enorme skeelerbaan. Op die skeelerbaan heb ik met Rorik geskeelerd dat was hartstikke leuk. Wij gingen 's avonds wandelen. Terwijl Rorik, Olivier en ik zaten te springen en te spelen, ging Olivier's slipper kapot. De volgende dag gingen we nieuwe slippers kopen voor Olivier. We gingen ook met een oud tremmetje van de Suske en Wiske.

Vila Real

In Vila Real wonen Noor, Bram en Fleur! Daar zijn wij op bezoek geweest. Zij hebben een zwembad bij hun huis! Ze hebben vijf paarden en ze hebben twee honden. Fleur heeft ook een trampoline in de tuin. Wij lagen in een haven vlak bij het hotel van hun, want zij hadden ook een hotel. Hun honden heten Bas en Teddie. Wij zijn er drie dagen gebleven en na drie dagen zijn we de rivier op gevaren. We lagen voor anker en toen hebben we gezwommen, maar het stroomde erg hard, maar toen heeft papa stootkussens aan een touw geknoopt en in het water gegooid, zodat we toch konden zwemmen. Na drie dagen zijn we aan een steiger gegaan en daar was een kasteel en daar mochten kinderen onder de twaalf gratis en grote mensen 2,50 euro.

Tenerife

In Tenerife lagen we in een haven. En daar lag Auke ook en daar zijn we naar een zwembad geweest. Tenerife is een groot eiland met veel toeristen. Daar was ook de broer van Auke jarig en dat was heel leuk. We hebben een T-shirt gegeven met drie dolfijnen erop en zijn naam. We hebben daar ook een auto gehuurd. Daar hebben wij de vulkaan mee bezocht. Het was heel koud op de vulkaan en wij hadden blote armen en blote benen en blote tenen. Na drie dagen zijn we weggegaan uit Tenerife. Op weg naar La Palma.

Neptunus

maandag, november 19 2007 10:33:21

Nog langer geleden dan heel lang geleden, leefden Cronus en Rhea. Cronus en Rhea waren echter geen gewone mensen, maar Goden en bezaten de hele wereld. Toch, als je naar Cronus en Rhea keek zag je gewoon een mooie jonge man en een mooie jonge vrouw. En net als gewone mensen, waren Cronus en Rhea erg verliefd op elkaar en kregen kinderen. Maar Cronus wilde de liefde van Rhea helemaal niet delen met kinderen, dus toen Rhea haar eerste kindje kreeg, verslond hij het kindje. Rhea was heel verdrietig en werd nog verdrietiger toen Cronus ook hun tweede en daarna hun derde kindje verslond. Jaren

later kregen Rhea en Cronus een vierde kindje. Rhea bedacht een list om haar kindje te redden: zij gaf, net na de geboorte, niet het kindje aan Cronus, maar een steen in doeken gewikkeld; Cronus had helemaal niets door en slokte doeken met daarin de steen in een hap op.

Het kindje groeide in het geheim op en kreeg de naam Zeus. Zeus werd groter en groter, sterker en sterker én slimmer en slimmer. Toen Zeus groot, sterk en slim genoeg was, ging hij zijn vader, Cronus, opzoeken. Vader Cronus schrok zich een hoedje toen Zeus voor hem stond! Hij zag direct dat Zeus zijn zoon was en dat niet alleen, hij zag ook hoe groot, sterk en slim Zeus was. Zeus dwong zijn vader alle verslonden kinderen uit te braken, de twee broers en een zus van Zeus. De drie broers, Zeus, Hades en Poseidon verdeelden de wereld. Zeus kreeg de bovenwereld, Hades de binnenkant van de wereld en Poseidon kreeg de zee.

En zo wordt Poseidon de God van de zee en het water. Samen met zijn vrouw Amphitrite en al hun helpers bewoont hij een groot gouden paleis op de zeebodem. Met zijn drietand heerst hij over alles wat met zeewater te maken heeft. Zo kan hij orkanen laten opsteken of stoppen, golven meters hoog maken of laten verdwijnen en schepen laten vergaan of redden. Ook kan hij de aarde laten schudden en laat hij vulkanen uitbarsten, zodat vulkanische eilanden ontstaan, bijvoorbeeld de Canarische eilanden. En waar je dolfijnen ziet, daar kun je Poseidon verwachten.

Er bestaan veel verhalen over Poseidon. Deze verhalen zijn doorverteld, doorverteld en doorverteld. En als mensen verhalen doorvertellen en daarna nog eens, nog eens en nog eens, dan verandert er wel eens iets in een verhaal; zo is er ook in de verhalen over Poseidon op een gegeven moment van alles veranderd, waaronder zijn naam. Bij kinderen beneden de twaalf is Poseidon dan ook beter bekend als: Neptunus.

De meeste kinderen die wel van Neptunus gehoord hebben, lachen om de ongelooflijke zeeverhalen, net als bij sprookjes of verhalen over ruimtewezens. Maar enkele kinderen weten wel beter, wanneer er verhalen over Neptunus verteld worden; deze enkele kinderen leven voor lange tijd op zee, bijvoorbeeld omdat zij een zeilreis maken met

hun ouders. Deze bijzondere kinderen weten als geen ander dat Neptunus nog steeds over de zeeën en oceanen van de hele wereld heerst.

Het klinkt zo allemaal een beetje griezelig, maar Neptunus is eigenlijk net als Sinterklaas een echte kindervriend. Hij probeert er altijd voor te zorgen dat kinderen het aan boord leuk hebben. Hij geeft niet zoals Sinterklaas, één keer per jaar, een heleboel cadeaus en snoepgoed, maar probeert met alles wat hij in zijn zee heeft zitten de kinderen te plezieren. Zo stuurt hij dolfijnen naar boten met kinderen, die naast en voor de boot hoog opspringen of laat een vis in de haak van een kind bijten in plaats van in de haak van de sportvisser naast hem. Ook zwiept hij af en toe een visje aan boord of laat de boot minder deinen door de golven weg te nemen. Neptunus houdt echt van kinderen.

Neptunus heeft echter laatst vernomen dat Nederlandse kinderen wel veel van zijn zee houden, maar zo rond eind november, begin december allemaal erg veel heimwee krijgen naar Nederland. Niet vanwege het mooie weer, de vissen aan de haak, de dolfijnen om de boot, het warme zeewater om in te zwemmen en te snorkelen; nee, vanwege Sinterklaas. Zoals al is gezegd, is Neptunus een echte kindervriend dus heeft hij alles op alles gezet om vanaf dit jaar, de Sintheimwee bij Nederlandse kinderen weg te nemen.

Toen Sinterklaas met zijn pieten net de zeehaven van Spanje had verlaten, heeft Neptunus voor het eerst in zijn Goddelijke leven een bezoekje gebracht aan de Goedheiligman. Kindervriend Sint Nicolaas heeft uren over de reling gehangen om samen met kindervriend Neptunus een oplossing te bedenken, voor het 5-december-zeeprobleem. Vele mogelijkheden zijn besproken, waaronder de volgende:

Het is natuurlijk mogelijk dat Neptunus de wind plotseling 180 graden laat draaien, waardoor een Nederlandse boot die zuidwaarts gaat in Nederland uitkomt vóór 5 december. Maar daar zouden de wachtlopende ouders zeker een stokje voor steken..... Een boot laten vergaan en dan de familie redden, behoort ook tot de mogelijkheden van Neptunus. De reispret is dan echter wel voorgoed voorbij en daar worden zeekinderen zeker niet gelukkiger van. Een derde optie is dat Sinterklaas een slagje zuidwaarts doet om Nederlandse kinderen

midden op de oceaan te bezoeken. Echter dan zal Sinterklaas nooit meer op tijd in Nederland aankomen en zullen de Nederlandse kinderen daar erg ongelukkig zijn.... Nee, iedere oplossing zorgt voor nieuwe andere problemen.

De gelijkenis tussen beide heren wordt al pratende steeds duidelijker. Naast hun kindvriendelijkheid zijn zij beiden bebaard en leven beiden omringd door helpers, doorgaans in een paleis. Verder hebben zij beiden een hechte relatie met een diersoort, bezitten beiden een lange stok en bezitten beiden meer dan één naam. Ook zijn beiden al ouder dan een gewoon oud mens ooit geworden is.

En dan na heel lang praten, vlak voor de Nederlandse kustwateren ketsen Neptunus en Sinterklaas hun stokken tegen elkaar: OHAI!!

Als Neptunus nou eens de taak van Sinterklaas op zich neemt voor alle Nederlandse kinderen op zee...? Tijdens de periode dat Sinterklaas in Nederland is? De kinderen moeten dan wel een beetje helpen met het bedenken van Neptunusliedjes en het bakken van Neptunusnoten. Neptunus en Sint nemen enorm opgelucht met hun goed bedachtstel, afscheid van elkaar. Nu maar hopen dat de Nederlandse zeevarende kinderen ook mee willen werken.....

Kippetje

maandag, november 19 2007 10:43:23

Kippetje uit de oven. Eén keer in de week is het markt in het dorp. Op zaterdag is de plaatselijke markthal open voor vers vlees, groente, fruit en vis. Er zijn dan ook drie marktlieden op die dag, die hun waren uitstallen in het goed geoutilleerde marktgebouw. Er zou plaats zijn

voor een veelvoud van wat er zich die dag laat zien, maar kennelijk was de ambitie bij de ontwerpers van de markt groter dan de behoefte. Binnen staan naast elkaar de visboer en de groenboer, maar de vleesboer die verkoopt zijn waar liever buiten vanuit de laadbak van zijn koelwagen. De vis laten we vandaag links liggen en we kopen wat fruit bij de ander. We kwamen eigenlijk voor vers vlees – zo één keer per week een aardige afwisseling op de diepgevroren en ingeblikte alternatieven. Zo belandde er al eens, met Dafne in de stellige overtuiging dat het hier kip uit blik betrof, pens in de soep. Storm had die dag een goede dag. Omdat een kip zo lekker herkenbaar is wijzen we die aan voor vandaag en de vleesboer neemt de kip uit de koeling en snijdt er nonchalant nog wat onregelmatigheden van af. Met de kip onder de arm lopen we vervolgens bootwaarts, in het vooruitzicht van een goede maaltijd en wat kookpret.

Dafne wil van geen gebraden kip weten; het moet een kippetje uit de oven worden met een krokant gebakken huidje, ingewreven met massala. We hebben inderdaad een soort oven in de boot. Mooi om naar te kijken vooral. Geheel in goudgeel messing uitgevoerd en een petroleumvergasser zorgt voor de hitte. We gebruiken het ding niet zo vaak en hebben daar eigenlijk geen goed excuus voor. De enkele keer dat we een ovenmaaltijd bereiden hebben we steeds goed gegeten en er gaat niets boven de bootse kookgeuren uit een oven, gemengd met het petroleumaroma wat zich onvermijdelijk mee verspreidt.

Nu is ons fornuis werkelijk een verhaal apart. Petroleum dus, als brandstof, omdat ik gas aan boord onveilig vindt. Petroleum is natuurlijk wel wat ouderwets en dat vinden ze in Spanje en Portugal kennelijk ook want alleen in de meest obscure winkels vinden we af en toe wat flessen om onze voorraad aan te vullen. Wie tegenwoordig in deze moderne landen nog wat huishoudelijks met petroleum doet daalt waarschijnlijk acuut enkele treden op de sociale ladder want ik ontmoette al menig meewarige blik op mijn vraag of de petroleum ook op voorraad was in winkels waar ik een kans vermoedde. Bovendien blijkt er nogal wat verwarrende variatie rond het woord ‘petroleum’, want we hebben ook al eens een flinke voorraad terpentijn ingeslagen waar het etiket ‘petroleo’ vermeldde. Groene vlammen en veel roet waren ons deel. Mijn voornemen is dan ook om één van deze dagen

op zoek te gaan naar een klein vliegveld om kerosine te kopen. Kerosine is eigenlijk een veredeld soort petroleum en zou het dus goed moeten doen in ons fornuis – wat ook weer een aanwijzing is dat vliegtuigen maar ouderwetse ondingen zijn.

Het fornuis werkt dus met van die branders die je eerst moet voorverwarmen met spiritus (alhier enkel in de schappen met cosmetische artikelen te vinden), in een schaalte net onder de brander zelf. Dat gaat wel eens mis waardoor overtollige spiritus brandt op plaatsen waar dat eigenlijk niet zou moeten. De petroleum zelf komt uit een druktankje dat met een soort fietspomp op druk moet worden gebracht. Dat wordt wel eens vergeten waardoor op het spannende moment dat de petroleumkraan open mag, wanneer de brander dus voldoende warm is, er geen petroleum komt en de fornuisbediener van dat moment als de gesmeerde bliksem alsnog de tank op druk moet brengen. Wanneer je namelijk te laat bent met het openen van de petroleumkraan, is deze weer afgekoeld en komt er vloeibare petroleum uit de brander in plaats van vergaste, wat weer een steekvlam en een hoop rook tot gevolg heeft.

Ook heeft het petroleumfornuis anderszins een geheel eigen wil en wat dat aangaat wordt het al bijna een eigen persoonlijkheid binnen ons gezin. Regelmatig vertoont het ding kuren, gaat het lekken, maakt vreemde geluiden, stopt gewoon met branden en gaat er geheel op eigen wijze met ons gemoed aan de haal.

Dit keer is het dus het kippetje uit de oven wat ons weer wat avontuur brengt. Volgestopt met smaakmakende ingrediënten ligt het kippetje zachtjes te pruttelen in de oven. Het ding rookt wat, maar zoals gezegd doet de oven wel vaker gek en we maken ons dan ook niet te veel zorgen, met name in het vooruitzicht van een heerlijk maal. Totdat zich aan de zijkant van de oven plots vlammetjes ontwikkelen. Ik kijk dat zo eens aan en Dafne maakt zich ook al zorgen. Het hout rondom het fornuis brandt niet van het ene op het andere moment, maar al te lang mag deze beproeving toch ook niet duren. Duidelijk is echter dat een lekkend stroompje petroleum door de oven dermate heet is geworden dat het is gaan vergassen en vervolgens vlam heeft gevat. Dus het hele apparaat in vuur en vlam. Een dergelijke brand laat zich niet makkelijk

uitblazen en ook bluswater is uit den boze. Een poederblusser zou het kippetje vermoedelijk onverteerbaar hebben gemaakt, maar gelukkig biedt de halonblusser uiteindelijk soelaas. Dafne neemt het ding uit zijn houder en ik spuit er mee in een mum van tijd het vuur de geschiedenis in. Oven, keuken en kippetje blijven intact, maar we voltooien de bereiding uiteindelijk toch in de braadpan. Geen knapperig korstje, maar het kippetje smaakt goed. Behalve dan dat ik wederom ervaar dat één kip zich niet in vijf gelijkwaardige stukken laat verdelen; mij wordt het karkas toebedeeld.

Roriks flessenpost: Met vriendelijke groet

woensdag, november 21 2007 03:53:13

San Sebastian, 21-11-07

Hallo allemaal,

Ik ga hier een stukje schrijven over de Canarische Eilanden.

Wij zijn op de eilanden Tenerife en La Palma geweest en op La Gomera, hoewel er ook nog andere eilanden zijn, Lanzarote, Fuerteventura, Gran Canaria en El Hierro.

Op elk eiland is een vliegveld en een haven.

De Canarische Eilanden

De eilanden waren al bekend bij de Romeinen van de tocht Juba Mauretanie in 40 v. Christus. Zij werden bezocht door Moorse kooplieden, maar de echte ontdekking viel pas in 1334 toen een Frans schip uit koers raakte en op een van de eilanden strandde.

Sindsdien weten de meeste mensen op de wereld waar de eilanden liggen.

Voor degene die zich dat nu toch een beetje afvragen zal ik het vertellen, de eilanden liggen naast de noord-westkust van Afrika.

De drie eilanden waar wij geweest zijn, Tenerife, La Palma en La Gomera hebben enkele overeenkomsten: Ze behoren alledrie tot de Canarische Eilanden, maar ook zijn het alle drie vulkanische eilanden. La Palma en Tenerife hebben diepe kraters, La Gomera daarentegen heeft geen beroemde grote kraters, maar is heel mooi

*berg/heuvelachtig met veel bosbegroeiing en grote natuurgebieden.
(de hoogste berg hier is 1487 m)*

Tenerife heeft de vulkaan El Teide en dat is ook meteen de hoogste van alle eilanden, hij is 3718 meter hoog en het is zelfs de hoogste berg van heel Spanje! De vulkaan op La Palma is voor het laatst uitgebarsten in 1971 en is nog actief (actief is hier dat de vulkaan nog kan uitbarsten en dus niet dood is) dus het zou zomaar hebben gekund dat hij vlak voor onze neus zou uitbarsten, maar dan hadden wij effe geluk dat we een boot hebben!

Tenerife

Op Tenerife huren we een auto. Daarmee zijn we met allerlei kronkelweggetjes naar de beroemde vulkaan El Teide gegaan. Toen we er aankwamen bleek het dat er een rij van 3 uur stond, dat er maar twee liften waren en dat het enorm duur was. Maar ondanks de teleurstelling dat we niet naar boven gingen was de autorit prachtig, plus dat er aan de voet van de vulkaan waar de lava heen stroomt een soort maanlandschap was. Daar zijn we even de auto uit gegaan om even uit te rennen met de hond, maar na 5 minuten zaten we weer in de auto. We waren op deze reis nog niet echt op grote hoogte geweest en hadden geen truien en lange broeken aangedaan, brrr... ijskoud was het daar op de maan.

Omdat we niet in de kabelbaan waren geweest reden we met een grote boog richting een stel grotten... jammer genoeg zijn we ook de die grotten niet tegengekomen. We zijn maar teruggegaan naar de boot en zijn uitgeput ons bed ingedoken, nadat we tapas hadden gegeten.

La Palma

'We liggen aan de kade jongens.' La Palma is aangemeerd en ik kom na een nacht kotsmisselijk te zijn geweest naar buiten. De geur van uitlaatgassen dringt tot mijn neus door en ik heb bijna de neiging weer naar binnen te gaan, maar het briesje wat er staat doet me goed dus blijf ik buiten. De kade is hoog en hoe we er ooit op gaan komen weet ik niet, maar daar ga ik me nu geen zorgen over maken. Ik ga in de kuip zitten en krijg opeens een overvloed van rust over me heen. We zijn er La Palma het eiland waar we mooie verhalen over hebben

gehoord.

Ook hier huren we een auto en gaan richting de krater waar nog vrij kortgeleden, in 1971, lava uitstroomde. We gaan naar de sterrenwacht, waar je ook de hoogste piek kunt bezoeken. We hebben nog niet ontbeten en eten alle broodjes die we hebben gekocht daar op. Drinken yoki en sap en gaan daarna eens kijken wat er allemaal te zien valt. We gaan naar de eerste punt, maar zien een nog hogere en gaan daar heen, maar als we daar zijn zien we dat er nog en hogere is waar we uit eindelijk ook heen gaan. Je kon daar ontzettend mooi naar beneden de krater inkijken we zijn daar ongeveer een uur geweest en rijden dan naar een museum over holbewoners. De rotstekeningen op de foto's in het museum hebben we ook nog echt gezien. Ik heb er zelf ook een gemaakt op een grote steen. Daarna zijn we via een zwembad in de oceaan weer teruggereden richting de boot.

La Gomera

We zitten nu op La Gomera met ons zeiljacht Palustris. Toen we aankwamen zagen we dat de haven propvol zat, maar wij hadden het geluk dat er net die dag een jacht was vertrokken. Het onheil begint die avond al wanneer de havenmeester naar ons toe komt en zegt dat we weg moeten, mijn ouders hebben na lange discussie voeren ervoor gezorgd dat we de nacht toch mogen blijven. Maar denk maar niet we daarna gewoon weggingen. Nee nee, we gingen 's ochtends vroeg richting het havenkantoor met drie zielig kijkende kinderen en een kwispelend hondje. Maar ze zeiden dat het schip wat op onze plek lag, was weggegaan en de plek had gereserveerd. Ze vonden ons toch wel zielig en schattig en als er een andere plek vrij kwam, zouden wij die krijgen. Zogezegd, zo gedaan en de volgende dag lagen we op een nieuwe plek.

We hadden ondertussen gehoord dat sommige mensen hier al weken lagen te wachten op wind die er maar niet kwam. Zo lagen wij er dus ook voor. We hebben gisteren een auto gehuurd en daarmee zijn we over het eiland gaan toeren... maar al spoedig zaten we in de mist en reden per ongeluk een onverharde weg op. Toen mijn vader keerde en terug reed ging het mis: "hé, een splitsing, okee we gaan linksaf, maar

nee dit is fout net gingen we naar beneden dus moeten we nu omhoog gaan, terug in zijn achteruit, okee en nou rechts, ja we zitten goed... ooh nee niet weer een splitsing! Ja ik ken het hier, hier zijn we op de heenweg ook geweest! Pfiew! Dat was eventjes spannend zeg!”

We gingen nog even kijken in het dorp, op zoek naar hippies die er niet waren en reden daarna terug richting de haven.

Ik zit hier nu te typen: donderdag 22 november gaan we de grote oversteek maken en ik verheug me er wel een beetje op. We hebben eten en drinken voor drie weken binnengehaald. Alles ligt in mijn bed, dus ik moet bij Floor logeren. Dit was een verslag over de Canarische eilanden en ik zal pas weer iets typen als we in Zuid-Amerika zijn aangekomen, ik hoop dat we mooi en rustig weer krijgen met niet zo veel squalls (zwarte regenbuien) voor de mensen die dit lezen wens ik het beste en GEEN slapeloze nachten, veel plezier en tot gauw!

Met vriendelijke groet, Rorik.

Bestemming: Zuid Amerika

Vertrokken

donderdag, november 22 2007 05:48:16

Aanvankelijk lag het in onze planning om onderweg naar Suriname eerst nog de Kaapverdische eilanden aan te doen. Echter, er is kortgeleden een zware orkaan geweest die een enorme ravage heeft aangericht op de eilanden. Het is een arm gebied waar nu nog minder eerste levensbehoeften te krijgen zijn, niet alleen voor ons maar ook voor de eigen bevolking. We voelen ons beter deze tussenstop over te slaan.

We hebben proviand ingeslagen en gasolie gebunkerd, genoeg om anderhalf jaar op zee te blijven. Zo lijkt het althans. We hopen dat de overtocht iets minder lang zal duren; zo'n drie weken om ongeveer 2500 zeemijl te overbruggen en dan tenslotte op de rede van Paramaribo ten anker te gaan. We zijn er helemaal klaar voor en dus vertrekken we, met een goede weersvoorspelling voor in ieder geval de komende vier dagen.

Positie Palustris

Geplaatst door Gijs, zaterdag, november 24 2007 10:02:39

MIJN EERSTE MAILTJE PER SAILMAIL
HIER ALLES GOED. GOEDE WIND - SOMS WAT VEEL
SOMS WAT WEINIG. VAREN NU MET STAGFOK
UITGEBOOMD EN GEREED GROOTZEIL VOOR DE
WIND. WEINIG SCHEEPVAART BEHALVE AFRIKAANSE
BOOTVLUCHTELINGEN (OP NAVTEX OP ROUTE). IK
HOU HET KORT. KUN JE SVP ONDERSTAANDE
BERICHT OP BLOG PLAATSEN? DANK EN GROETEN.

POSITIE 24112007 12.00UTC N26.09.874 W020.24.419 - WIND

NO BFT5 - ZICHT HELDER - GEM SNELHEID 6KN - ALLES OK

Prijsvraag aankomsttijd

Palustris Geplaatst door Gijs, maandag, november 26 2007 10:43:09

ALLES OK HIER. GISTER ORKA'S NAAST DE BOOT.
GOEDE WIND VAN ACHTER.

POSITIE 26112007 1245 UTC N23.38.090 W24.11.487; HELDER,
NO4BFT

BEMANNING PALUSTRIS HEEFT WEDDENSCHAP
VERWACHTE (LOKALE) AANKOMSTTIJD AANLOOP
PARAMARIBO. WIE DOET MEE? DATUM/TIJD OPGEVEN VIA
BLOG OF SMS SATELIETTELEFOON (ZIE
WWW.PALUSTRIS.NL/CONTACTINFO.HTML). VOOR EER EN
GLORIE.

OLIVIER: 13/12 20.00SRT
FLORENTINE: 12/12 16.00SRT
RORIK: 14/12 18.00SRT
DAFNE: 11/12 10.30SRT
JORRIT: 17/12 10.00SRT

Positie

Geplaatst door Gijs, woensdag, november 28 2007 09:30:30

POSITIE 28112007 1200 UTC N21.12.676 W28.17.940;
WIND NO4/5; ZICHT HELDER;6KN GEM; ALLES OK

Positie

Geplaatst door Gijs, vrijdag, november 30 2007 05:11:00

POSITIE UTC 1300 30112007 N18.50 W32.18; WIND 4/5BFT ONO; BEWOLKT. 1545ZM TE GAAN. ETA @ 5KN AV = 13/12. MICHEL (14/12 11.00SRT - HET IS NOG VER) GIJS (16/12 19.00SRT - OM DIE TIJD IS HET DONKER DUS BOEITJE LASTIG VINDEN WELLICHT) JANWIEGER (21/12 12.00SRT - ZO VER IS HET NU OOK WEER NIET - HOOP IK)

Positie

Geplaatst door Gijs, zondag, december 02 2007 07:03:09

POSITIE UTC1335 02122007: N16.49 W36.38. WIND ONO 4BFT, HELDER; 1269 NM TE GAAN; ETA 12122007 UTC2000

Helder

Posted by Gijs, Monday, December 03 2007 09:41:55

POSITIE UTC1345 03122007 N15.37 W38.41; WIND ONO 4; TEMP MIN/MAX 26/30; HELDER; ETA UTC1830 12122007

Halverwege

Veertienhonderd zeemijl afgelegd, tien dagen reeds vergaan. Wat betreft de afstand zijn we over de helft; of hetzelfde geldt voor wat betreft de tijd blijft nog een vraag. Tot nu toe goede wind, geen motorgeluid meer gehad sinds La Gomera. De passaatwind kent bij oceaanzeilers, naast haar gewaardeerde bestendigheid wat betreft windrichting, ook beruchte windstiltes; wij hebben tot nu toe gelukkig alleen haar bestendigheid ontmoet.

De voorraden zijn flink aangeslagen. Het verse fruit en de groente dat nog rest, zouden we in Nederland niet meer verwerken in een maaltijd.

Aan boord is dit anders, rottende plekjes worden behoedzaam verwijderd en van wat overblijft, blijkt het avonddiner rijkelijk goed te doen. De watertanks zijn nog maar tot de helft gevuld, bij vertraging zullen we onze reserveflessen met bronwater aanslaan. Sinds een week hebben we geen andere boot meer waargenomen. Zeeziekte kennen wij ook niet meer. De dagen en nachten zijn zo hetzelfde dat we soms niet meer weten of het vandaag, gisteren of morgen is. Bij opkomende zon wordt een brood gebakken in de wonderpan; Floor en Rorik krijgen iedere ochtend ontbijt op bed. Tot een uur of 12.00 vermaakt eenieder zich met wakker worden, daarna slaat tot 16.00 uur hier en daar wat verveling toe. Om 16.00 uur wordt er film gekeken, de maaltijd van de dag voorbereid en later genuttigd. Bij het ondergaan van de zon gaat het nachtwachtrooster in en zo wordt iedere dag hetzelfde als de dag ervoor.

Mijn achtendertigste verjaardag, berichtjes op de iridiumtelefoon en Neptunus zorgen voor aangenaam vermaak. Zelfgebakken tulband, versierd door de kinderen met smarties en spekkies, cadeaus, een feestmuts, prachtige tekeningen en knutselwerkjes, deed het gemis aan overig bezoek en stevige borrel vervagen.

De berichtjes op de iridiumtelefoon halen wij dagelijks binnen en zijn voor ons het contact buiten de spanten van de Palustris. Door de vele ontbrekende afzenders vermaken wij ons na het binnenhalen, met het gissen naar welk berichtje van wie zou zijn.

Neptunus is beter dan Sinterklaas; hij heeft duidelijk meer tijd. Wekelijks brengt hij een gezamenlijk spel en lekkers; Vijf december zal hij voor het laatst langskomen met een schepnet cadeaus voor de kinderen. Al met al lijkt plezier meer gewaardeerd en genoten te worden midden op de Atlantische Oceaan.

Verder vliegen de vliegende vissen 's nachts om onze oren; 's ochtends bij het uitlaten van Storm, worden minstens vijf vislijken overboord gezet. Het bezoek van een groep Orka's en de volgende dag een blauwe vinvis zorgde voor adembenemend vertier.

Nog duizend zeemijl te gaan en we zien uit naar een veilige aankomst

en een herinnering aan een overtocht met alleen maar hoogtepunten.

Positie

Geplaatst door Gijs, woensdag, december 05 2007 05:55:34

POSITIE UTC1320 05122007 N13.40 W42.00; WIND ONO
3/4BFT; HELDER; ETA 1212 UTC1830

Positie

Geplaatst door Gijs, zondag, december 09 2007 07:03:37

POSITIE UTC1230 07122007 N11.48 W45.31; WIND NNO 3-4
BFT; SNELHEID 4-5KN; 669 NM TE GAAN; ETA UTC 1930
12122007. ALLES OK

Positie

Geplaatst door Gijs, zondag, december 09 2007 07:04:53

POSITIE UTC 1345 09122007 N09.45 W40.04; WIND ZO1-2;
ZWAAR BEWOLKT; NM TE GAAN 427; ETA 12122007 UTC 1900

Positie

Geplaatst door Gijs, maandag, december 10 2007 11:03:59

*JANWIEGER MERKTE OP DAT ONZE KOERS PLOTS EEN
ANDERE RICHTING OP GAAT. DUIDELIJK EEN TYPFOUT
VAN MIJN KANT. DE JUISTE POSITIE WAS: POSITIE UTC
1345 09122007 N09.45 W49.04;*

*OP DIT MOMENT (UTC 1825) N8.35 W51.01. HET WAAIT
EEN BFT 3-4 UIT NO. NOG EEN KLEIN STUKJE (290 NM).
WAARSCHIJNLIJK DE NACHT VAN 12 OP 13 AANKOMST*

PARAMARIBO.

Positie

Geplaatst door Gijs, woensdag, december 12 2007 02:31:46

POSITIE UTC 1330 11122007 N7.44 W52.39; WIND NO4-5; TE GAAN 182NM. ETA 1212 UTC2100

Aankomst Paramaribo

Geplaatst door Gijs, donderdag, december 13 2007 05:11:44

PALUSTRIS LIGT GEANKERD OP DE RIVIER BIJ
PARAMARIBO.

Paramaribo

vrijdag, december 14 2007 04:04:30

We zijn er dus; 14.14 uur SRT aangekomen bij de uiterton - een mooie rood-wit gestreepte ton in bruin water. Duidelijk een ton afkomstig uit het moederland. Het verbaast onszelf natuurlijk niet dat Florentine met eer en glorie de juiste tijd heeft voorspeld - op slechts twee uur na dan: 16.00 SRT op 12/12/2007. Florentine wint dit soort dingen meestal. Jammer voor de anderen, maar dat is nu eenmaal zo. Nu vredig ten anker voor de pier van hotel Torarica - Paramaribo. We hebben eigenlijk helemaal geen zin om aan land te gaan, behalve Storm, die denkt dat het paradijs nabij is.

Venijn in de staart – een korte terugblik

zaterdag, december 15 2007 12:58:41

Na tien dagen op de Atlantische Oceaan met aangenaam stevige wind, gaat deze liggen. We komen in licht weer terecht: slechts een beetje wind, afgewisseld met soms totaal geen wind en in de *squalls*, soms zeer harde wind en stortregens. De snelheid is eruit en het begint erop te lijken dat wij er meer dan een maand over gaan doen.

Dan, vierhonderd mijl voor het Zuid-Amerikaanse continent is er plotseling weer wind. De eerste uren willen we geen snelheid verliezen, dus met vol-uitgeboomd-tuig genieten we van de knopenteller, die dikwijls boven de tien knopen aangeeft. Echter niet lang, want de lichtweerboom knakt door een golf van bakboord, waardoor de wind aan de verkeerde kant van de genna een inslag doet. De wind draait echter goedgezind, zodat wij met een ruime wind verder kunnen, dus geen boom nodig hebben. Daarbij komt dat wij gelukkige bezitters zijn van een tweede, zwaarweerboom; in zwaar weer (eigenlijk ook met licht weer) is deze echter niet leuk om te tillen

en te zetten.

De snelheid houden we en we maken weer etmalen van gemiddeld honderdveertig mijl. Het leven op de oceaan blijft eenzaam: op de vliegende vissen na, geen boten of zeewaardige dieren te zien. Zelfs de hengel blijft leeg achter de boot aangesleept. Het leven speelt zich dan ook vrijwel geheel benedendeks af.

Bij honderddertig mijl nog voor de boeg gaan we onze laatste nacht in. Bij de wachtwissel, Jorrit ligt nog te slapen, raak ik even volkomen van slag als ik na het eerste kwartier mijn hoofd naar buiten steek: Aan stuurboord zie ik overduidelijk zeven lantarenpalen in het water staan. Aangezien er aan die zijde geen land behoort te zijn, duik ik direct

naar de navigatietafel om uit te zoeken of wij wel de juiste richting opvaren. Volgens de kaartplotter varen wij nog altijd zuidwest, dus besluit ik de lantarenpalen nogmaals gade te slaan. Al snel doemen de lichten aan alle kanten op en zeilen wij tussen tientallen vissersboten. De nachtwacht bestaat na weken achtereen, lekker lui achterover filmpjes kijken of een boek lezen, met ieder kwartier je hoofd naar buiten steken om te constateren dat we nog steeds de enige zijn, plotseling uit actief navigeren zonder film of boek. De havenkoorts slaat acuut toe.

Bij de ochtendwissel varen wij de ene na de andere squall in. Deze komen als een soort tornado's achter ons aan, om vervolgens hun inhoud boven ons schip uit te storten. De vlagen duwen de boot soms honderdtachtig graden slingerend en met hoge snelheid vooruit, om vervolgens weer te verdwijnen. Dan even na de squall van negen uur 's ochtends hoor ik een vreemd schrapend geluid en wordt het ritmisch bewegen anders. Bij een blik naar buiten is er op het eerste gezicht niets vreemds te zien, behalve dan dat de golven anders hard tegen de zijkant van het schip aan bonken en dat de golven ons in een soort stroomversnelling lijken te willen passeren. Dan zie ik zowel stuurboord als bakboord even onder het wateroppervlak drijvertjes, verbonden met elkaar aan honderden meters lijn; en wij hangen hierin vast. Een helder rampscenario maakt zich van mij meester. Niet dat ik bang ben nooit meer los te komen, maar mijn grootste angst bij ons avontuur voor ons vertrek, waren altijd de zeepiraten! Een van de beduchte methodes om jachtjes zoals wij te enteren is het leggen van drijfnetten even onder het wateroppervlak en deze aan te halen op het moment dat een nietsvermoedend jacht daaroverheen vaart, met name voor de kust van Afrika. Hoewel wij daar nu ver vandaan zijn, valt mijn oog enkele mijlen van ons verwijderd op een open boot, drijvend op een van de bruisende schuimkragen die de rest van ons beeld vult. In de open boot onderscheid ik vaag een aantal donkere mannen, die onze richting komen opvaren.

Jorrit, uit een diepe slaap gewekt, wil niet horen over mijn piratentheorie, maar redt liever de sleepgenerator en de windvaan uit het water. De kabel met daaraan netten, hangt achter ons roer en lijkt niet van plan zonder meer te willen loslaten. De witte openboot nadert

snel en de figuren tekenen zich steeds duidelijker af. Door de genua in te rollen, het grootzeil te laten zakken en een stevige slinger aan het roer te geven, weet Jorrit ons los te krijgen. De mannen in het bootje gebaren wild met hun armen in de lucht. Ik ben ervan overtuigd uit woede omdat wij uit hun strik zijn ontsnapt. Jorrit denkt van blijdschap, omdat de heren zich waarschijnlijk schuldig voelen over het onzichtbaar uitzetten van visnetten en de goede afloop.

Van slapen komt het niet meer. Om beurten staart er wel een van het gezin naar het scherm op de kaartplotter, waarop de verwachte tijd van aankomst is af te lezen; de uren tikken langzaam weg. Om ons heen verschijnen steeds meer open vissersbootjes en een uur voordat we de uiterton bereiken, tekent zich een donkere streep land af aan de horizon. Bij de uiterton hebben we nog zo'n twintig mijl te gaan naar binnen toe, langs tonnetjes en serieuze ondieptes. Het is net de Waddenzee, maar dan met Surinaamse geurtjes. De stroom zet flink aan en we hebben voor het eerst contact via de marifoon met een Nederlandssprekende havendienstmeneer. Er springt een soort haaitje aan boord: een agressief kijkende vis met een bek vol tanden en op zijn vin een soort lange spriet. Jorrit weet hem met de pikhaak over boord te werken.

Een donkere lucht hangt dreigend boven het land dat wij snel naderen en we hopen dat deze aan ons voorbij gaat. Echter op het moment dat kleine huisjes op het strand zich beginnen af te tekenen, wordt ieder verder zicht ons ontnomen door een wolkbreuk, zoals wij nog niet eerder hadden ervaren. Het enige zicht dat wij hebben is binnen, op de radar. Op de radar zien wij dat wij de Surinamerivier opvaren en dat het land zich enkele tientallen meters aan weerszijde naast ons bevindt. Ook de tonnen zijn onzichtbaar geworden en met bliksem en donder worden wij welkom geheten. Opnieuw springt er eenzelfde soort haaivis met een agressieve bek aan boord, die bij overslaande golven steeds even tot leven komt op het voordek.

En dan klaart het op en verplaatst ons leven zich van benedendeks naar het voordek. We genieten van de geuren en herkenbare herinneringen. We varen naar de brug om ons te melden en in te klaren, maar daar krijgen wij te horen dat we morgen maar terug moeten komen; vandaag hebben ze het te druk. We besluiten te ankeren voor Hotel

Torarica en ploppen de koud gelegde fles champagne open en brengen een plengoffer uit op onze behouden vaart.

Thuis in Suriname

woensdag, december 26 2007 02:40:11

Inmiddels zijn we volkomen *gesurinamiseerd*. Wij hobbelen al linksrijdend rond in de door ons gehuurde Toyota Starlet en hebben alle inklaringszaken achter de rug. Dit soort zaken regel je in Suriname niet bij een loket op één dag, laat staan in één uur, maar daar gaat minstens een week overheen. Bij Vreemdelingen Zaken halen wij vier stempels en handtekeningen op onze crewlist. Niet bij de gewone reguliere stempelbalie, maar in een apart kamertje bij het hoofd van Vreemdelingen Zaken.

Op drie stoelen zetten wij ons gevijven tegenover een streng kijkende meneer. Hij gelooft zijn oren niet als wij vertellen dat wij met drie kinderen de Atlantische Oceaan zijn overgestoken en begint met een preek over de liefde van ouders die onze kinderen hebben moeten ontberen! Als Jorrit hem een verhaal terugdoet over zijn "vliegangst" verschijnt er een brede lach op het gezicht en bekent hij toch ook liever per schip dan vliegmachine die Oceaan over te steken. Na een uur zijn de stempels gezet, waarmee wij ons naar de stad begeven en visa kunnen aanvragen. Echter bij het kantoor Buitenlandse Zaken zijn wij te laat: morgen weer een dag.

De volgende ochtend staan wij op de stoep met onze paspoorten en gestempelde crewlisten voor kantoor Buitenlandse Zaken. Een stevige Surinaamse dame staat ons bijna achterstevoren te woord. Wij moeten vijfmaal een lijst invullen bestaande uit vier A4'tjes met van ieder de personalia, paspoortnummers, uitgifte data, terugkeergaranties en dergelijke. De kosten zijn in totaal 150 euro of 150 US-dollar. Wij besluiten onze euro's daarom maar om te wisselen bij de bank voor US-dollar aangezien dit dus bijna 50 euro in ons voordeel is. Dan, na ruim een uur zijn alle gegevens, inclusief de dollarbiljetregistratienummers, ingevuld en kunnen wij de paspoorten achterlaten. Na het weekend kunnen wij de paspoorten met visa afhalen en mag de gele Q-vlag gestreken worden.

Inmiddels hebben wij een Surinaamse mobiel. Er heerst hier een mobielenoorlog en daarom krijgen wij voor 25 euro twee nummers plus twee telefoontjes plus 5 euro beltegoed per telefoon.

Bigi brasa voor 2008!

Oliviërs flessenpost: dokteren

zaterdag, januari 05 2008 07:23:10

14 december 2007

Hallo ik ben olivier en ik ben gister naar de dokter geweest in Suriname want wij zijn flak bij torarieka maar wij ligen voor anker.

Wij zijn langs de Goslar gevaaren en ik dagt dat de masten kanonen waaren. Bij de dokter moest ik bloet priken en in een potje poepen en dan kijken ze of ik ziek ben en dan gingen wij naar de boot en dan moet mama morgen een buizje in mijn poep steeken.

Wateravonturen

zaterdag, januari 05 2008 09:25:06

Uit alles wat op kweek is gezet van Olivier is de diagnose gesteld dat hij zo gezond is als een vis. De dokter vond het echter wel beter als we toch voor alle zekerheid een antibioticakuurtje in hem zouden gieten, maar als eigenwijze nuchtere Hollanders hebben wij dit gelaten. Met een beetje Norit en een glaasje water zijn onze zorgen over hem vanzelf verdwenen.

Het is de kleine regentijd in Suriname en zo worden onze wasteilen regelmatig gevuld met helder water. De douche die er nooit gekomen is, wordt niet langer gemist. Tijdens de tropische buien wordt alles onzichtbaar en zijn de regenstralen beter dan de door ons ervaren massagedouchekoppen uit een winkel. De shampoo moet je onder het dakje aanbrengen, omdat het anders verdwenen is voordat het op je hoofd zit en de regenstralen voelen lekker lauw aan. Het enige wat je kan overkomen, is dat het regenen opeens ophoudt als je net onder het afdakje vandaan komt met een ingesopt hoofd...

Na vier weken zijn de watertanks zo leeg, dat wij besluiten aan te knopen bij een garnalenvisser in de visserijhaven, even voor onze ankerplaats. De boten zijn nog voorzien van Nederlandse plaatsnamen, zoals Urk of Stellingdam en als wij onze ogen sluiten, herleven bij ons de herinneringen aan Den Oever, met zijn visserijhaven en op steenworp afstand ons antieke vissermanhuisje. Eenmaal aangeknoopt duurt het even voordat wij de waterbaas vinden. Als wij 8 SRD (is 2 euro) vooruitbetalen voor 800 liter water, mogen wij de groene tuinslang in de onze boot hangen en geven wij aan dat de kraan aan mag. Deze blijkt echter al aan te zijn en een miezerig straaltje zal ons van 800 liter moeten voorzien.

Na twintig minuten wordt ons verzocht echter even los te knopen,

omdat het de naderende vissersboot niet lukt zonder ons te schampen met de stroom mee, voor ons, aan te meren. We zijn nog niet voor de helft gevuld en keren nadat de kust veilig is weer terug. De aangemeerde visser heeft als opdracht het tweede schip naast hem weg te slepen naar de werksteiger, aangezien de motor het begeven heeft. Een tijd lang kijken wij toe hoe de beide schepen steeds meer aan lagerwal geraken. Dan blijkt er paniek te ontstaan en al gebarend en roepend (geen marifoon aan boord) wordt duidelijk gemaakt dat de slepende boot stuurloos is geraakt. Een derde schip moet beide boten uit de ondiepte zien te trekken, maar kan niet dichtbij genoeg komen. Inmiddels hebben alle bootwerkers en vissermannen zich om ons heen verzameld om het spektakel te aanschouwen.

De oplossing is ons 2.2 PK motorrubberbootje, waarmee Jorrit een sleepkabel en bootsman overzet op de derde vissersboot. Onder luid gejuich worden de stuurlozen vlotgetrokken en gedrieën proberen zij tegen de hard stromende Surinamerivier in te komen. Ondertussen druppelt onze watertank voller, maar als wij voor de tweede maal worden gevraagd even los te knopen om de drie schepen zonder handicaps te laten binnenlopen, besluiten wij genoeg te nemen met minder dan het beloofde water en varen we terug naar onze ankerplek.

Ten anker op de Suriname rivier

zondag, januari 06 2008 05:27:49

We rijden weer

vrijdag, januari 11 2008 05:04:50

Suriname is een mooi en fijn land dus we blijven een tijdje hangen. Dan is vervoer over water niet meer voldoende en vanwege mijn afkeer van openbaar vervoer, hebben we maar een auto gekocht. Kunnen we leuk tripjes maken de jungle in. Tot nog toe echter was onze meest ruige tocht die naar de dierentuin.

We leven nu, geheel anders dan toen we nog aan het reizen waren, enigszins vertraagd. We dobberen rond de ankerboei, de kinderen hebben elke dag school - de laatste dagen vooral toetsen, we bezoeken wat kennissen en 's avonds drinken en eten we wat. Eigenlijk een heel gewoon leven, alleen dan een beetje warmer, met als voornaamste zorgen het opwekken van energie voor met name de koelbox en

huishoudelijke uitdagingen, zoals de was en de vaat. En nu dus een nieuwe zorg; het rijdend houden van die auto.....

Florentines flessenpost: Eerste maand Suriname

zondag, januari 20 2008 09:05:49

We kwamen 12 december vijf uur 's middags aan in Suriname. We lagen bij Torarica in Paramaribo. Torarica is een heel duur toeristenhotel met allemaal Bakra's.. Bijna een week duurde het voor Auke kwam. Papa ging hun gelijk iets uitleggen over de regels in Suriname. Daarna gingen we een autootje huren, precies dezelfde als twee jaar terug toen we hier ook waren. Met de huurauto gingen we terug naar Torarica en de boot. Ik mocht gelijk de nacht daarna bij Auke logeren. Maar ik moest wel heel snel ontbijten omdat Olivier naar het ziekenhuis moest. Hij had al bloed geprikt en toen mocht ik assistent zijn.

Op kerstavond gingen wij verhuizen naar Domburg. We liggen daar

aan een mooring. Loes en Rita hebben daar een eetcaf  tje en daar hebben wij kerst gevierd. Wij gaan bijna iedere dag bij Loes en Rita eten en drinken met allemaal bakra's. We hadden iedere dag gewoon school. Ook met kerst en op 1 januari. Dat doen we iedere dag. Nu hebben wij een oude auto gekocht. Het is een Big Hoorn en hij is groen. We kochten hem toevallig op de dag dat papa en mama 18 jaar bij elkaar zijn en dus gingen we ook nog uit eten.

Donderdag 10 januari gingen we met Auke naar de dierentuin. Daar liep een levend kuiken tussen de krokodillen. We zijn met z'n allen naar een restaurant gegaan en daarna hebben we hun bij Torica afgezet en voor heel lang afscheid genomen, want zij gaan wel verder en wij niet.

Florentines flessenpost: Mijn verjaardag

donderdag, februari 07 2008 07:18:35

Willen jullie weten wat er is gebeurd op mijn verjaardag nou lees dan goed.

Toen ik wakker werd ging ik naar buiten naar Storm en na 5 minuten regende het. Dus ging ik weer naar binnen en toen was Olivier wakker geworden en ik ging mamma en pappa wakker maken. En Rorik was ook wakker geworden en ging met pappa naar de salon en stak de drijfkaarsjes aan. En toen ik mamma had wakker geschud ging ik ook naar de salon en daar kreeg ik een heleboel kadoos en ik noem er een paar op: Olivier had een kaars gemaakt en ik kreeg een rubberen roeiboot, een waterpistool en kleurblaadjes, maar het regende nog steeds. Ik kreeg heel veel telefoontjes. En we zijn naar de stad geweest. Daar mocht ik geld pinnen van mijn bankrekening. Ik mocht 80 SRD pinnen en daar heb ik een heel leuk boek van gekocht: Dik Trom. Toen had ik nog geld over en daar heb ik Bingo van gekocht. Toen we terugkwamen was het even mooi weer en toen hebben we het bootje opgeblazen, maar hij was net opgeblazen en het begon weer te regenen dus kon ik niet varen. 's Avonds ging ik met mijn feestmuts op naar de kant en daar kreeg ik ook nog kadoos: een kettinkje uit de Kaapverdische eilanden van Dokter Kroes uit Den Oever (zij ligt hier met haar boot op de Suriname rivier), een kettinkje uit Zuid-Afrika van Sjaan en Ron en een zelf gemaakt tasje van Sophia en Ed. Sophia had het tasje gehaakt van plastictasjes! Ik heb aan iedereen slagroomsoesjes uit gedeeld. Veder kreeg ik nog een fles soft en een Chinese parasol.

Tot de volgende keer

Roriks flessenpost: cito groep 8

donderdag, februari 07 2008 09:33:30

*Beste groep 8a,
Dinsdag 12 februari hebben wij allen de Cito-eindtoets. Ik hoop dat jullie niet al te zenuwachtig zijn en dat alles nog goed gaat op school. Ikzelf doe ook mee aan de Cito, maar dan in Paramaribo op De Nederlandse Basisschool. Ik heb een oefentoets van 2006 gemaakt dus ik hoef mij geen zorgen te maken over hoe de vragen worden gesteld. Ik weet nu wel ook dat ik de vraag en de mogelijke antwoorden goed moet lezen!*

Voor mij betekent het wel dat ik heel vroeg moet opstaan, want de stad is in ieder geval een uur rijden en de school begint al om half acht! Ik zit in een klas met vijf kinderen, met mij erbij gerekend. De klas is een klein lokaal dat gelukkig wel airco heeft. Misschien komt het Jeugdjournaal nog wel langs, dus allemaal kijken!

Ik wens jullie heel veel succes met de cito-eindtoets en jullie krijgen heel veel Surinaamse groetjes van Rorik en de familie.

Hoppers en Plakkers

zaterdag, februari 09 2008 05:27:14

In de ogen van landrotten zijn we eenvoudigweg “zeezeilers”, maar wanneer je je binnen zo een groep zeilers begeeft, blijken daarin weer vele variaties te zijn. Vrij snel hebben wij het onderscheid ontdekt tussen de door ons genoemde *hoppers* en *plakkers*. De *hoppers* zijn zeezeilers met een vaartje. Zij zijn voorzien van de nieuwste havenpilots en proberen alle beschreven plaatsen daarin, aan te doen. Zij reserveren vooruit een huurauto, racen daarmee een stukje het land in, kopen toeristenwaar als herinnering, om vervolgens de plaats in hun lijstje af te vinken met “gezien”. De *hoppers* hebben over het algemeen een beetje medelijden met de *plakkers*, omdat zij in de ogen van de *hoppers*, van alles “missen”; *plakkers* zijn namelijk mensen die minder voornemens zijn in het bezoeken van zoveel mogelijk wereldse plaatsen en ankeren ergens voor lange tijd of gaan zelfs nooit meer verder. Op de mooiste plekjes kom je deze *plakkers* tegen, die daar een “gewoon” leven leiden. Soms hebben zij hun bootjes op het droge gesleept (zoals de catamarans bij Faro), soms liggen zij voor jaren ten anker al dan niet met een stukje land, een huisje, boompje en een beestje. Het onderscheid tussen *plakkers* en *hoppers* lijkt vrij scherp te stellen, slechts een enkele keer hebben we een *hopper* ontmoet die is blijven plakken. Andersom zijn we nog niet tegengekomen.

Wijzelf scharen ons graag onder de *plakkers*. We voelen ons graag thuis op een plek en ontmoeten graag ook de mensen en plekjes, die onzichtbaar zouden blijven wanneer je als toevallige passant daaraan voorbijgaat. Zo zijn we momenteel neergestreken aan een mooring bij

Domburg, zo'n 5 mijl stroomopwaarts vanaf Paramaribo. De Surinamerivier stroomt hier aanzienlijk minder snel, is schoner en het water is niet langer zout, maar zoet. Een mooring is een enorm blok beton dat met een staalkabel en een drijver ten anker op de bodem van de rivier ligt. Het grote voordeel van een mooring boven een eigen anker, is dat je schip niet in een straal van 30 tot 40 meter rond het anker draait bij de getijdewissel of tijdens squalls, die zo nu en dan over het water razen. Aan een mooring lig je strak en degelijk aangeknoopt en slinger je hooguit je eigen lengte in de rondte. Het nadeel van een mooring is dat iemand deze heeft neergelegd, dus dat je moet betalen voor het gebruik.

Domburg bestaat uit een aantal eettentjes, een markt met verse groentes en fruit, een slager, een landbouwwinkel, cybercafé en een paar supermarktjes. De supermarktjes worden gerund door Chinese families die geen woord Nederlands verstaan of spreken, alleen Chinees of een beetje Sranan. Zij verkopen met name blikvoer, waarbij de houdbaarheidsdatum vrijwel altijd verlopen is. Rorik haalt iedere ochtend melk, eieren, een krant en sinaasappelen voor het ontbijt. De melk komt uit de vriezer, dus drinken we ijsmelk. Brood kopen we liever niet aangezien we al tweemaal enkele wormpjes uit het brood hebben zien kruipen. De Chinezen werken dag en nacht, anders dan de meeste andere bevolkingsgroepen binnen Suriname, waardoor zij zakelijk steeds meer terrein lijken te winnen. Al een aantal keer is mijn hart mijn keel ingevlogen bij een bezoekje achter in zo'n winkel: daar liggen slapende Chinezen op stretchers, zittend op een stoel of hangend over vrieskisten.

Met de auto bezoeken we regelmatig Paramaribo-City. Daar kopen we ons Hollands volkoren/meergranen brood bij de *Hollandia Bakker* en halen we bij *Choice* (een Chinees met Nederlands paspoort) tegen Hollandse prijzen plus vrachtkosten appelstroop, drop, Old Amsterdammer en ja, heuse zoute haring. Vroeg of laat ga je dergelijke eenvoudige geneugten echt missen tussen de nasi en de bami door, maar dat hoeft dus niet; er is altijd *Choice*. Verder bezoeken we af en toe de boekenwinkels in een *Mall*, een winkelcentrum met artikelen, waaraan US-dollarprijskaartjes hangen en die niet bezocht wordt door de "gewone" Surinaamse man en vrouw. De nieuwste *Harry*

Potter, bijvoorbeeld, ligt daar te wachten op Rorik's verjaardag.

Garageperikelen

Momenteel rijden we niet in onze eigen groene Big Horn, maar in zijn vele jaren jongere broertje, een leenauto met lederen bekleding en kompas. Onze Big Horn staat voor een kleine ingreep inmiddels al bijna vier weken in de garage. De ingreep was binnen enkele uren gefixt, zoals de garagehouders het ons vertelden, maar het weer in elkaar zetten van de auto zodat hij weer rijdt, lukte niet helemaal....

De auto ging op een dinsdagochtend onder het mes en zou woensdagochtend afgehaald kunnen worden. Toen we belden kregen we te horen dat de auto "bijna" klaar was, dus of we vrijdag, twee dagen later(!), nog eens konden bellen. Vrijdags kregen we te horen dat de auto rond vier uur klaar zou zijn, dus besloten we de "bus" naar Paramaribo te nemen. De bussen in Suriname zijn uiterlijk vergelijkbaar met de personenvervoerbusjes van onder andere het Speciaal Onderwijs in Nederland. De stoelen zijn voorzien van een laag plastic, alsof ze nog niet uitgepakt zijn. Er zijn bushaltes, maar de bus stopt ook daartussenin als iemand erin of eruit wil; soms om de tien meter. De rit kost 2,25 SRD of je nu een uur meerijdt of slechts enkele minuten. In een ver verleden waren de bussen voorzien van geweldige geluidsinstallaties waaruit Surinaamse muziek galmde. Wanneer je met je auto achter zo'n muzikale bus stond, veerde je in auto op de bassen mee. Je kunt je wel voorstellen wat er met je trommelvliezen in de bus gebeurde. De Surinaamse overheid vond die decibelvrijheid wat te gortig en heeft het verboden. Dit keer was het dus slechts het motorgeluid en de claxon het geluid dat onze trommelvliezen deed trillen.

We hebben ons goed laten informeren: zowel de bus van links als van rechts kunnen we nemen. De bus van rechts zou beter zijn, want die zou enkele kilometers verder omdraaien en zich dan vullen, waardoor als hij even later van links komende, al vol zou kunnen zijn en hij je voorbij zou gaan. Dus we namen verstandig de bus van rechts: Betalen moet pas achteraf. Het middenpad werd opgevuld met klapstoeltjes,

de bus stopte vaak, claxonneerde veelvuldig en de deur bleef open. Na een half uur draaide onze chauffeur de bus de berm in, stapte uit, urineerde enkele meters verderop en keerde de bus. Nog een half uur later waren we weer terug bij de plaats waar we waren opgestapt; zouden we ooit nog eens met de bus moeten, dan kiezen we liever voor de bus van links.

Even voor vieren liepen we de Fernandes-Isuzu-garage binnen. We moesten plaatsnemen op een houten bankje en onze voeten binnen de rode streep houden, omdat auto's daar komen en gaan. Jorrit mocht mee naar achteren om een blik te werpen op onze Big Horn. "Bijna klaar" bleek opnieuw, maar aangezien om vier uur het weekend begon, zouden zij maandag pas weer verder gaan. Met een blik op de kinderen, die braaf op het houten bankje hun voeten aan de goede kant van de lijn hielden, werd overleg gepleegd en besloten aan *overwerk* te doen; de auto was immers bijna klaar. Een jongen en meisje van een jaar of twintig sleutelden er lustig op los, terwijl hun begeleider in net pak en met schone handen op een stoel aanwijzingen gaf. Na enkele uren bleek de auto nog steeds *bijna klaar* te zijn. Inmiddels werd ons cola aangeboden en mochten de kinderen over de rode lijn zichzelf uitleven. Om negen uur 's avonds was de auto klaar, maar kregen ze hem helaas niet van de brug af. De auto moest opnieuw uit elkaar, waarschijnlijk was er iets misgegaan bij het in elkaar zetten.

De laatste bus was inmiddels al lang terug naar Domburg en de garageheren voelden zich erg ongemakkelijk bij de situatie. De oplossing werd dat we een leenauto (ook een Big Horn, maar dan nieuw) kregen voor de tijd dat onze Big Horn bij hen zou zijn en daar staat hij tot op de dag van vandaag nog (nu drie weken later). We hebben niet te klagen, maar hopen toch dat zij onze eigen Big Horn ooit nog rijdend krijgen...

Domburg

Op Domburg is het goed toeven. Het enige "probleem" dat we kennen, is dat er geen dag voorbijgaat zonder een *Djogo* (=liter Surinaams bier) of *Borgoe* (=Surinaamse rum). Onze dinghy ligt aan de

waterkant aan een boom geknoopt en we komen dagelijks langs Rita's eethuis, waar de gezelligheid geen grenzen kent. Vele bakra's strijken hier aan het eind van de middag neer aan de tafel en eten, maar voornamelijk drinken er vrolijk op los. In de Nederlandse context is bakra inmiddels een verboden Surinaams woord voor 'witte mens', maar in Suriname is het begrip anno 2008 nog alom aanwezig. We worden geregeld als bakra nageroepen en beschouwen het maar als compliment (de letterlijke vertaling is ba=bovenste of baas en kra=het allerhoogste of God). Het is duidelijk een erfenis uit een koloniaal verleden die op zijn laatste benen staat.

Ook wij eten, naast het drinken, hier meestal: Saotosoep of rijst, bami of nasi met kip of varken, soms patat, bakabana, rund- of garnalensate's of loempiaatjes. Alle porties zijn beneden de twee euro en altijd voorzien van een lokale groente. Het zelf koken is altijd duurder, plus staat er na afloop dan ook nog een afwas waar niemand op zit te wachten. Alleen als we zin in pasta en salade hebben eten we "thuis".

Wij hebben besloten om in ieder geval tot november 2008 te blijven plakken!

Florentines flessenpost: 2 april 2008:

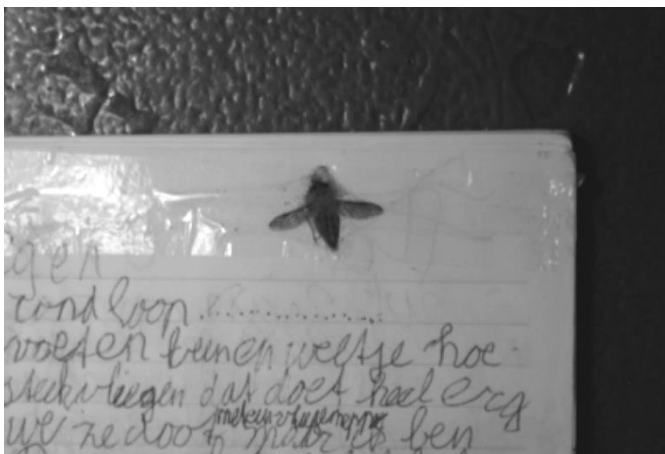
Weet je hoe ik nu loop.....?

Met verband om mijn voet en been en weet je hoe dat komt....?

Door steekvliegen. Dat doet heel erg pijn. Meestal slaan we ze doot met een vliegenmepper maar ik ben aan de wal gestoken. Dus nu heb ik heel heel heeeel erg pijn.

Steekvliegen lijken op gewone vliegen, maar ze zuigen bloed en als ze eenmaal zuigen dan ademen ze onder water.

Ze hebben driehoekige vleugels en zijn groter dan gewone vliegen en hebben grote valse ogen. Er zijn ook nog andere prikkende vliegbeestjes. Ze lijken op vliegende mieren met vleugels. Dat zijn Surinaamse wepsen en dan zijn er ook nog Braziliaanse bijen, die zijn dodelijk. De groene vlieg is eigenlijk ook een steekvlieg.

Het nadeel van plakkers

woensdag, april 02 2008 09:41:24

Het nadeel van een *plakker* is, dat het leven weer als vanouds wordt ingevuld met dagelijkse beslommeringen, die zich alsmaar blijven ophopen. We zijn op zoek naar een evenwicht, maar op een of andere manier lukt het niet het gevoel te krijgen dat die balans gevonden wordt, laat staan dat iets *af* is.

Voor op de punt zijn de zeilen verwijderd en hebben we plaats gemaakt voor een schaduwtent en een echte *Jorrit-pick-nicktafel*. De schaduwtent is inmiddels al drie keer vervangen, de pick-nicktafel zou een schuurpapiertje en/of laagje verf niet onaardig staan. Ook onze “douche” en buitenkeuken zijn op dezelfde voorpunt te vinden.

Het baden (in het Nederlands *douchen*) is van de regenbuien overgegaan in een duik in de Surinamerivier tijdens de kentering, liefst

bij laag water; het moment waarop de stroming je niet meesleept stroomopwaarts dan wel stroomafwaarts en wanneer het schone water uit het binnenland het vervuilde water uit de stad naar buiten heeft gedreven. Vervolgens hebben we in de pompomp onze ideale douche gevonden; deze pomp gebruik je normaal nooit, tenzij je schip water zou maken, want dan zou je deze binnen in de romp kunnen hangen om zo het water te lozen. We hangen deze echter in de rivier en genieten van een flinke-diameter-douchestraal. Daarna kwam de echte douche met doucheslang en douchekop zoals we deze ook in Nederland kennen, maar dan buiten. Voor een koopje dachten we klaar te zijn met een tuinslang van 'de Chinees' die de aanloop zou verlengen, helaas bleek deze na drie keer, zo in de knoop te raken, dat er geen water meer door komt... dus tot aan een betere slang, zitten we als vanouds weer onder onze pompompstraal.

Ook hebben we een enorme gaspit gekocht voor de buitenkeuken. Echter, de stevige bries die hier altijd tot vlak voor de schemering aanwezig lijkt te zijn, zorgt ervoor dat het buitenkoken niet

vanzelf gaat. Een windscherm om de gaspit heen, zou de oplossing kunnen worden. Hoewel we in Suriname wel eenvoudig aan petroleum kunnen komen voor ons petroleumfornuis, doen we het binnen koken liever ook niet. Je raakt namelijk dan zo oververhit dat het eten je niet meer smaakt. Dus buitensboot eten of wachten tot de wind gaat liggen zijn de twee beste opties van het moment.

Naast deze huiselijke beslommeringen hebben we momenteel veel bezigheden daarbuiten. Rorik heeft de Cito-eindtoets heel goed gemaakt en zal ooit in de toekomst naar het Gymnasium gaan. Jorrit is papieren tijger geworden voor stichting *Triosipa* en als vanouds moet je niet aan hem vragen wat hij precies doet, want dat blijft ondoorzichtig. Floor en Olivier gaan twee van de drie dagen met mij mee naar de Kangoeroeschool. Ikzelf help de school sinds eind januari met het zoeken naar een leerlingbegeleider, voor het project *Samen naar school*. Kinderen met een handicap, zoals kinderen met het *Down Syndroom* of gehoorgestoorde kinderen of kinderen met een motorische handicap volgen binnen deze school de reguliere lessen, gewoon tussen kinderen zonder handicap. De leerlingbegeleider is echter nog niet gevonden en ik stuur inmiddels de nodige vrijwilligers en stagiaires aan, om ervoor te zorgen dat de ideële voornemens niet stuk lopen op het niet kunnen vinden van een geschikte leerlingbegeleider. Ondertussen test ik kinderen, doe observaties, voer gesprekken met leerkrachten, directie en ouders, probeer de traditionele Surinaamse klasstructuur te doorbreken, voer gesprekken met instanties buiten de school en schrijf eindeloos verslagen. In feite als een volwaardige orthopedagoog, maar dan zonder volwaardig salaris.

Floor en Olivier bezoeken op dinsdag en donderdag de Kangoeroeschool, zingen uit volle borst mee met het Surinaamse volkslied *God zij met ons Suriname* tijdens de vlaggenparade in het Kangoeroe-schooltenu en gaan op in het schoolgebeuren, alsof het de normaalste zaak ter wereld is. Olivier volgt de lessen in de eerste klas (groep 3 in Nederland), Florentine in de vierde klas (groep 6 in Nederland, dus een groep hoger dan zij eigenlijk zou moeten zitten), bij haar droommeester. In de tijd dat de Surinaamse kinderen in de klas hun dagelijkse repetities maken, pakken Floor en Olivier hun

Nederlandse schoolwerk, zodat zij ook hier niet op achter raken. Tijdens de pauze komen zij mij altijd even laten zien wat zij gekocht hebben; soms een waterijsje, dan weer een *bakabana*, maar favoriet zijn bij hen de knakworsten die in hun lengte geregen worden aan een satéprikker.

Naast de standaard juffen en meester, zijn er op iedere groep stagiaires te vinden uit Nederland of België. Zij proberen het veelal starre Surinaamse schoolsysteem losser te krijgen, maar dat valt niet mee. Andere lesvormen dan de klassikale en andere boeken gebruiken dan de Surinaamse methodes wordt door de Surinaamse leerkracht over het algemeen niet gezien als meerwaarde, maar als een extra belasting. De sterkere leerlingen zitten soms meer tijd met hun handen over elkaar te wachten op de zwakkere leerlingen dan dat zij werkelijk bezig zijn. Het ontbreekt de school overigens niet aan materiaal, zo staat onder andere de *Veilig Leren Lezen* methode, geschonken door de WSV (school van Rorik, Floor en Olivier in Nederland) prachtig uitgestald in de mediatheek; maar ook vele andere methodes zoals *Taaljournaal*, *Pluspunt*, *Ambrasoft*, *Robbie Konijn* en een hele bibliotheek sieren dit lokaal, echter vooralsnog zonder gericht doel.

Op maandag en vrijdag krijgen Rorik, Floor en Olivier les aan boord. Op maandag vullen we de agenda's in voor de week en werkt Rorik op de drie daaropvolgende dagen volledig zelfstandig, waarbij 's middags wordt gekeken of hij alles begrepen heeft. Floor en Olivier werken ook op woensdag zelfstandig aan boord en hoewel het af en toe op wat ruzie uitdraait, zeker als Jorrit ook even zijn hielen licht, hebben zij wel altijd hun werk af. Vrijdags sluiten we af met een dictee, boekverslag, spreekbeurt of andere (methode gebonden) toetsen en blijkt het thuisonderwijs niet onder te doen aan het schoolonderwijs.

De maand februari was zo hectisch met verjaardagen, werken en andere huiselijkheden dat de email zich ook heeft opgehoopt en geen tijd meer gevonden werd om aan eenieder een attente reactie terug te mailen of voor het bijhouden van de blog. Daarbij heeft onze antenneversterker voor draadloos internetten het begeven en is het internetten in het cybercafé gezien de regelmatige traagheid of uitval,

geen prettig alternatief.

Ook maart bleef tot aan de inmiddels vergevorderde achttien daagse Surinaamse Paasvakantie hectisch met nog meer verjaardagen, werken en huiselijkheden. Maart is echter ook de maand waarin we na bijna drie maanden een telefoontje van de garage kregen: “*Meneer De Boer; uw auto is klaar; u kan hem nog niet komen ophalen, want de baas heeft een overlijden...*”. Gelukkig blijkt een overlijden hier sneller aangepakt te worden dan menig andere bezigheid en reden we twee dagen na dit telefoontje weer in onze eigen auto richting Domburg. Natuurlijk niet zonder slag en stoot, want naast het vergeten van het monteren van de bodemplaten, bleek de garagemonteur ook de olie niet bijgevuld te hebben, een wielmoer vergeten te zijn op te draaien en de fourwheeldrive onklaar gemaakt te hebben... Ook deze probleempjes zijn opgelost en inmiddels door ons vergeten.

De problemen rondom ons 2.2 pk buitenboordmotortje hebben we anders aangepakt. Steeds vaker kwam de vlotter vast te zitten, droop de benzine aan alle kanten eruit en moest het motortje uit elkaar of moesten we roeien, op een of andere manier altijd met tegenstroom. Er zijn een aantal motortjesmonteurs in de stad, maar door onze eerdere ervaringen met Surinaamse monteurs, besloten we Roriks droom werkelijkheid te laten worden en een gloednieuwe 9.8 pk motor aan te schaffen. Naast al het plezier en geluk wat we daarmee ervaren, heeft dit tot gevolg, dat de kleine gebrekkigheden van onze *dinghy* door de druk die een zwaardere motor zet, plotseling zichtbaar en onaangenaam worden: de bodem loopt een beetje sneller leeg, de rechter luchtkamer ook en de spiegel breekt steeds verder los.... Ook dit probleem is voorlopig opgelost, want een waterkantbewoner heeft ons een speedbootje te leen aangeboden!

Naast onze zeilboot, auto en nieuwe buitenboordmotor, zijn we momenteel dus ook de gelukkige bezitters van een *oldtimers* speedbootje. In Nederland een collectors-item, hier *not-done*: Het is namelijk niet *blingbling*. Rorik doet geen oog meer dicht sinds onze nieuwste aanwinst, verwaarloost zijn schoolwerk en heeft zijn eerste speedbotenrace al gewonnen. Binnenkort zal het bootje verder opgeknapt worden, weer een dagelijkse beslommering op onze

hoop erbij.

De postbode

donderdag, april 17 2008 03:22:26

Mijn telefoon gaat over en ik rommel in mijn damestasje. Tussen de antimuskietensmeersels en vele andere spullen weet ik nog net op tijd op het groene knopje te drukken en hallo te roepen. Een Surinaamse heer staat mij te woord: Mevrouw ik heb post, waar moet ik die brengen? Even begrijp ik er niets van, maar dan snap ik plotseling dat ik een echte postbode aan de lijn heb!

Ik heb hier drie brieven voor familie de Boer, maar waar is Waterkant nummer 1 of 3? Is zijn volgende vraag... Tja, aan huisnummering doet men niet zo, hier in Suriname. Wanneer je een adres wil mag je zelf weten welk huisnummer je kiest, als het nog maar vrij is in het kadaster. Ik verwijs meneer de postbode naar Rita's eethuis.

Aan de tafel voor Rita's eethuis zijn juist drie generaties De Boer aangeschoven voor een middag-saoto-soepje enzo, als daar op een

scootertje een meneer komt aanscheuren met drie enveloppes in zijn hand. Hij springt van zijn scooter, stapt met de drie brieven in de lucht Rita's eethuis binnen en roept: Post voor familie De Boer! De post blijkt tussen eind januari en begin april vanuit Nederland verstuurd te zijn; post komt dus toch aan...!

Florentines flessenpost: buren

maandag, mei 19 2008 01:07:27

We liggen op de Surinamerivier en we hebben buren. Het zijn twee hele lieve mensen en ze heten Ed en Sophia. Ed en Sophia zijn twee jaar geleden uit Nederland vertrokken. Ed heeft helemaal zelf de boot gemaakt. Ze zijn al heel lang in Suriname en daarom hebben zij de mast eraf gehaald. Er is iets bijzonders met Ed en Sophia want ze hebben een tuintje gemaakt van...petflessen (lege plastic colaflessen enzo). Ze gingen bij elke winkel en restaurantjes langs om te vragen of ze zak neer mochten hangen en een bordje erbij en daar stond op: HIER UW FLESSEN MET DOP IN DE ZAK A.U.B. En die petflessen deden ze in visnetten en daarop grond, bijvoorbeeld aarde en zand en gras. Dat werd dan een eiland in de rivier. Daarna hebben ze planten gezaaid en geplant zoals: Lavendel, tijm, paprika, basilicum 10-uursbloemen, tomaat, banaan, papaja.

Nu zijn ze vier maanden naar Nederland en dan passen we een beetje op hun tuin.

Ed en Sofia roeien naar de wal

Leve de Koningin

maandag, mei 19 2008 01:10:42

Op koninginne-avond begint het aan boord van de Palustris wat te kriebelen.... de oranje wimpel en de rood-wit-blauwe vlag worden van benedendeaks getrokken en onder een luid *Wilhelmus*, gevolgd door *God zij met ons Suriname*, gehesen. De mensen op de kant applaudisseren, we proosten op de koningin. Later op de avond duiken we met een vleugje heimwee ons bed in, met in gedachte dat er morgen

de 30ste vast wel ergens een harinkje te scoren zal zijn.

De volgende ochtend besteden de kinderen uitgebreid aandacht aan hun kleding: het moet iets met Nederland te maken hebben, rode pet-wit shirtje-blauwe broek of toch liever geheel oranje... de blauwe broek wordt te klein...druk en besluiteloos zijn ze bezig.

We doen een kort schooldagje en gaan dan op pad. Eerst naar de Nederlandse Ambassade. We weten al dat we daar niet binnen zullen komen, want vanuit betrouwbare bron hebben we vernomen dat dit jaar geen genodigden van buiten aanwezig zullen zijn. Voor de Ambassade staat een zwaarbewapende en streng kijkende heer. De poorten zijn gesloten; het ziet er niet eens gezellig genoeg uit om de heer te laten opschrikken met een vraag of we toch binnen mogen.

Dan maar naar café *Zus en Zo*. Vanachter de hekken van dit *guesthouse* komt de Nederlandstalige muziek ons al tegemoet: *Wel een beetje raar, tweeëndertig jaar....Het is een nacht, die je normaal alleen in films ziet....Krijg toch allemaal de kolere...* De kinderen zijn al binnen voordat we ons kunnen bedenken en rennen al druk achter andere Nederlands gekleurde kinderen aan. We krijgen Hollandse kaas en iets wat er uit ziet als Oranjabitter.

Ondertussen oriënteren we ons op andere plaatsen, waar in Suriname Koninginnedag gevierd wordt. We vernemen dat de Nederlandse Ambassade op de Toraricapier een groot festijn met de Hermus Houseband heeft georganiseerd, voor alle diep teleurgestelde Nederlanders die graag op de Ambassade een harinkje hadden gegeten. Vanuit *Zus en Zo* bellen ze naar de organisatoren om te vragen of kinderen met korting binnen kunnen, maar het antwoord is nog even meer teleurstellender dan met z'n allen geen haring mogen ontvangen bij de Nederlandse Ambassade: Kinderen zijn niet toegestaan op het pierfeest.

Rond achten wordt er bij *Zus en Zo* plaats gemaakt voor een Surinaamse liveband en neemt het aantal oranje gekleurde studenten met de minuut toe. We besluiten onder luid protest van de kinderen onze Koninginnedag af te sluiten. Althans dat dachten we op dat moment.

Eenmaal terug op Domburg blijft het oranjebloed nakriebelen en we

besluiten onze mooring te verlaten en per Palustris naar de Toraricapier af te reizen. Door wat tegenstroom doen we ruim twee uur over onze reis naar de stad en komen dan ook totaal ontnuchterd even over half twee 's nachts aan. De kinderen liggen al lang in een diepe coma en zelfs de hond is blij dat we de boot verlaten zonder hem mee te nemen. Vanaf de pier dreunt de muziek ons tegemoet. De hekjes zitten op slot, maar we weten daar soepel overheen te komen. Bij het laatste hek schrikt iedereen op als Jorrit als eerste het publiek in springt. Zijn tactiek blijkt direct doorlopen, zodat het niet opvalt dat we door de achterdeur komen. Echter als ik ettelijke seconden later het publiek in geholpen wordt, kijkt iedereen mij tot in mijn ziel aan met lachende ogen en ik zie ze denken....*Wat hebben jullie daar voor iets stouts op de pier gedaan...?* Gelukkig ken ik Jorrit goed genoeg en weet hem tussen de oranje mensenmassa bij de bar terug te vinden. De geserveerde haring blijkt reeds vergeven en de kleine Heinekenflesjes blijken duur en zo leeg. We ontmoeten wat bekenden en net als we er weer een beetje inkomen stopt klokslag twee uur de muziek: Pierfeest is over. Een kleine naborrel op ons voordek maakt het toch nog af; moe maar voldaan leggen we ons te rusten.

Roriks flessenpost: Jodensavanne

maandag, juni 02 2008 12:41:59

Jodensavanne:

op 12 april 2008 kregen wij hoog bezoek uit Nederland: opa Hans was gekomen we zijn overal heen geweest zo ook op Jodensavanne.

Op Jodensavanne daar hebben we toch een avontuur beleefd...

Opa Hans voor twee weken in Suriname. We hebben nog nooit zoveel gedaan en gezien in twee weken tijd! Opa Hans wilde maar meer en meer zien. Toen opa weg was hebben we eerst nog twee dagen gerust voordat we weer begonnen met school.

Zo waren wij dinsdag 16 April 2008 op Jodensavanne.

Daar waren de eerste Joden van Suriname. Er waren graven van de Joodse mensen en families die daar begraven waren en er stonden resten van de oudste synagoge van de nieuwe wereld, de nieuwe

wereld daar bedoel ik mee de jaren vanaf het jaar nul. Want de resten van de aller oudste synagoge staan in Jeruzalem (de klaagmuur), sinds een paar eeuwen voor het jaar nul..

“We gaan morgen naar Jodensavanne.” zegt papa op 15 april 2008.

“Jodenavanne wat is dat?” vraagt Olivier.

“Dat gaat Rorik voor ons uitzoeken.” Zegt papa. Ik kijk op en zeg: wie ikke? mot ik dat uitzoeken? “Ja jij ja.” Zegt papa. “maar...” begin ik maar papa snoert me de mond. “Geen gemaar gewoon doen als ik dat zeg.” Zegt papa.

“Ja papa, het is al goed.”

We kregen te horen dat we naar Jodensavanne gingen en waren allemaal dolblij, we waren al dolblij omdat opa er was, maar dit was perfect!

Toen papa zei: jij gaat dat uitzoeken ging er iets door me heen zo van: ooh nee niet dat! Maar toen ik informatie ging zoeken leek het toch wel heel interessant om er heen te gaan.

“pap wanneer zijn we er?” vroeg Olivier. Opeens proest mijn moeder het uit van het lachen. “Ze is gek geworden zeggen we allemaal tegen elkaar.

“nee, nee, dat is het niet.” Zegt ze. “Maar Olivier die zegt al sinds we vertrokken zijn uit IJmuiden, “wanneer zijn we er”?” en ze proest het weer uit van het lachen.

We reden verder en verder en toen was er een afslag met een bord: Carolina. We namen de afslag en reden nog zo’n 15 kilometer verder toen we een brug zagen, die half was ingestort en een pontje om naar de overkant te gaan.

We stopten, de pont meerde aan en de mensen die van de andere kant kwamen stapten af. Papa stapte de pont op en vroeg of we er met de auto overheen mochten. Dat mocht en we reden de pont op. We voeren langs de half ingestorte brug waarachter een zandschip lag dat er tegenaan was gevaren. Op een donkere nacht was de schipper in slaap gevallen en had de brug-in-aanbouw geramd. Er was toen geen geld meer om de brug af te bouwen.

De pont meerde weer aan en we vervolgden onze reis.

‘het bord met Jodensavanne!’ roept Olivier. ‘ja, ja, we hebben het zelf ook al gezien hoor!’ roep ik zelf.

We namen de afslag en reden meteen het bos in maar ook meteen het parkeerterrein op, er stond één auto op het parkeerterrein.

Het raampje was open, de stoel lag achterover en de kaartjesverkoper, écht Surinaams, lag te slapen en net toen we van plan waren het park in te lopen kwam hij er aan.

‘Goedenmiddag hier allen.’ zei de kaartjesverkoper ‘Jullie willen het park bezoeken neem ik aan?’

“Ja als het mag wil ik dat graag” zegt mijn vader. “Drie volwassennnen en drie kinderen” vervolgt hij.

“Kinderen zijn gratis meneer, bij elkaar wordt het dan 15 SRD (spreek uit als es er dee, het Surinaamse geld, Surinaamse Dollar).

We liepen het park in en kwamen na een paar minuten lopen bij een stel graven. De graven waren van vrije slaven, maar dat wisten we nog niet.

“Zo Rorik, waar ligt het oosten?” vraagt opa aan mij.

“even kijken waar is de zon hij komt op in het westen dus...”

“NEE, snoert opa mij de mond, ik dacht dat je wel wist dat de graven van Joden oost-west lagen.” “Nee, dat wist ik niet.” Zeg ik.

“Hé Boertje dit zijn niet eens Joodse graven hoor!” roept papa.

Het waren geen Joodse graven maar graven van slaven die waren vrij gekomen.

Opa was een beetje boos dat hij ongelijk had maar vergat dat gauw weer.

We gingen verder en kwamen op een verschrikkelijk groot kerkhof dit waren de Joodse graven.

“Het zijn de graven van Portugese Engelse en Nederlandse Joden.” Zegt mijn vader die allang het informatie bord heeft gelezen.

Floor liep over een graf en ik riep: “Hé Floor heb je dat bord bij de ingang wel gelezen?” “Noi waarom?” is het antwoord.

“Zou jij het leuk vinden als ik over jou heen liep?”

“Nee maar deze mensen zijn toch dood?” “Die voelen dit toch niet?”

“Oké ik zal dan altijd tegen mijn kinderen zeggen dat ze over het graf van tante Flo mogen lopen.” Zeg ik

“Nou nee doe dat maar niet, maar waarom is het dan zo erg dat ik over zo’n graf loop?” zegt ze “Nou omdat we hier in een museum zijn misschien?!”

Ze keek een beetje beschaamd en liep vanaf nu soepel tussen de graven door.

Het kerkhof was echt gigantisch maar het gekke was de graven lagen plat en kris kras door elkaar terwijl Joodse gaven oost-west moeten liggen.

We liepen verder en kwamen bij de Synagoge het was mooi om die resten zo te zien de hond rende er op af zag een hagedis en rende

verder de trap op en toen weer terug over een verhoogt muurtje het was best grappig om het zo te zien. Op een gegeven moment zag ik papa en Olivier niet meer en vroeg aan mama omdat ze me geroepen had waar zijn ze?

“Ze zijn het bospad opgelopen om te kijken of ons huis er nog staat” zegt ze.

“Als we snel zijn halen we ze nog in.”

We liepen over een smal bospaadje en haalden mijn papa en broertje al gauw in.

Ik hoorde geritsel de anderen bleken het niet te horen maar ik zei:

“Stop”

We stopten en de anderen schenen het geritsel gehoord te hebben.

Mijn moeder keek angstig Floor ook Olivier keek geschrokken en opa en papa keken allebei naar de richting waar het geluid vandaan kwam ikzelf keek naar de hond die in elkaar kroop en naar mama liep.

“Gevaar dacht ik.” “De hond ruikt gevaar.”

“we moeten hier weg.” zei ik tegen papa.”

“Nee ik WIL weten wat DAT is.” Is het antwoord

“Maar kijk dan naar de hond!” zeg ik

Opa kijkt naar de hond (iedereen trouwens) en hij zegt: “hij heeft gelijk Jorrit.”

Een gebrul en een hoop gekraak van takken is het gevolg.

Een Jaguar springt op mama af maar ze kan nog net wegduiken, ze krijgt wel een klauw in haar gezicht Floor ook en ze begint te huilen.

De Jaguar loopt rustig grommend op papa af. opeens komt de hond in actie nog voor de Jaguar het weet rent Storm tussen zijn poten door en hangt in zijn nek. De Jaguar staat stil en beweegt niet meer, de hond blijft hangen. De jaguar begint met zijn kop te schudden en Storm viel er af. De jaguar kijkt Storm recht in de ogen. Storm vond dat blijkbaar niet leuk of zo, maar hij begon te blaffen alsof er een onbetrouwbaar iemand aan boord stapte. Hij bleef blaffen en de Jaguar begon eerst zachtjes te grommen, maar dat werd steeds luider. Op een gegeven moment wisten we allemaal wat er ging gebeuren: De jaguar zal nu elk moment kunnen aanvallen.

Opeens bedacht ik me dat papa het kapmes nog in zijn handen had. Ik rende naar hem toe (ik stond achter hem) en griste het kapmes uit zijn

handen. Daarna rende ik op de jaguar af. De jaguar sprong net op Storm af en ik hakte met al mijn kracht in zijn achterpoot GROAAOAO de jaguar schreeuwde het uit van de pijn. De jaguar viel vlak voor Storm neer, maar was nog in leven. In plaats van dat hij Storm aanviel stond hij op en sleepte zijn deels afgehakte poot mee naar het bos, hij wilde blijkbaar zo gauw mogelijk weg zijn.

Het feit dat ik gekrabd was toen de jaguar sprong deed mij niet veel. Ik was blij dat de hond en wij allen nog leefden.

We gingen zo snel mogelijk terug naar de parkeerplaats want daar hadden we een EHBO tasje. Terwijl we terug liepen zagen we een afslag met een bord de wonderbron Floor werd gedragen en mama steunde op mij ik kon nog wel lopen want ik had alleen en een krab op mijn arm.

“De wonderbron.” zegt papa hij keek me aan zo van: wel of niet.

“We kunnen het proberen...” “De auto is nog ver weg.”

We liepen naar beneden het was vrij stijl maar we zagen de bron en zetten door.

We kwamen er en opa vulde en kleine beker. Eerst kreeg Floor. Ze dronk de beker leeg en papa zette haar weer op de grond en ze liep voorzichtig heen en weer... de pijn was verdwenen.

Mama en ik hadden ook gedronken en we liepen terug naar de auto.

Gelukkig sliep de kaartjesverkoper weer toen we weggingen.

We maakten de wonden schoon en reden regelrecht naar huis.

Dit avontuur beleefden wij op Jodensavanne. Opa had nog niet genoeg gezien en we beleefden nog meer avonturen, maar om die allemaal op papier te zetten is veel te veel werk.

We gaan binnenkort weg, want we hebben hier met opa bijna alles al gezien. We zijn nog niet in het binnenland geweest, maar dat waren we ook niet van plan dus lichten we over ongeveer twee weken het anker en vertrekken we weer.

Op zoek naar nieuwe avonturen.

Ik vond het leuk om dit te schrijven. Ik schrijf af en toe en sommige mensen vinden dat ik misschien wel schrijver moet worden. Nou ik denk dat dat er niet in zit, want af en toe schrijven is leuk, maar om full time boeken te schrijven lijkt me niks.

Oliviers flessenpost: 2 juni 2008:

Bestemming: Caraïben

Cirkeltje rond

woensdag, juni 04 2008 04:50:01

Op de tast vind ik de handvatten om mij heen, waarmee ik mij uit onze kooi weet te hijsen. Het is donker, de boot ligt op één oor en de wind loeit onheilspellend langs de masten en zeilen. Nog geen tien minuten geleden heeft Jorrit mij, aangezien zijn wacht nog niet ten einde was, weer teruggestuurd naar ons door zout en zweet plakkerig geworden bed, maar nu geeft ook hij te kennen dat er inderdaad gereefd moet worden. Hij staat al op het voordek, voordat ik mijn reddingsvest gevonden heb, in de striemende regen, wind, bliksem en donder en trekt een rif in het grootzeil. Inmiddels kijk ik met bonkend hart toe vanuit de kuip.

De boot slingert wild van bakboord naar nog meer bakboord en de punt schept om de paar seconden bergen zeewater, dat via de gangboorden door de kluisgaten, weer naar de zwarte oceaan terugstroomt. Jorrit hangt aan zijn lifeline en wordt heftig rond de mast geslingerd, echter zonder enig teken van bezorgdheid trekt hij aan de juiste touwen en weet deze vast te zetten. Verschillende keren schiet de zwengel uit de lier en lijkt deze eveneens het donkere water te willen opzoeken, maar Jorrit is er steeds net op tijd bij. Vanuit de kuip spelen bij mij de noodscenario's door mijn hoofd... Hoe zat het ook alweer bij man-over-boord? Het was geen mayday mayday mayday, want dat betekent dat je hele schip vergaat... nee, ik moet Rorik wakker maken en hem op het MOB-knopje laten drukken, tegelijkertijd het mes en de knipperlamp mee naar achteren nemen, knipperlamp en reddingsvlot overboord gooien en als het vlot opgeblazen is touwtje doorsnijden met het mes, dan... motor starten, zeilen omlaag en wat maakt het daarna nog uit als ik niet meer weet wat volgens het marifonieboekje de juiste oproeptekst is...gewoon hopen dat iemand mij hoort op kanaal 16! Maar eigenlijk zal Jorrit het meest waarschijnlijk aan zijn lifeline blijven bungelen, bakboord langszij en hoe haal ik hem dan binnen.... Voordat ik mijn volgende reddingsactie

heb uitgedacht, staat Jorrit al weer druipend in de kuip.

Het ene rif blijkt echter niet voldoende om de boot onder controle te houden en Jorrit besluit ook de genua in te rollen, de bezaan te strijken en nog een rif in het grootzeil bij te zetten. Dit keer kijk ik gedachteloos toe hoe alles goed gaat.

Twee dagen geleden hebben wij het Surinaamse land verlaten. Zondagochtend 25 mei zijn wij vertrokken om 9.00 uur (Surinaamse tijd), tijdens de kentering, een stevig noordoostelijk briesje en straalblauwe lucht, met bestemming Tobago. De oceaan blijkt vriendelijk en duwt ons met lichte deining het zeegat uit en laat het Surinaamse laagland al snel in de horizon verdwijnen. Anders dan de vorige reizen leven wij met z'n zessen buiten in de kleine kuip, zonder dat er emmertjes gevuld worden door zeeziekte. Ook de nachtwachten verlopen de eerste twee nachten zonder probleem, blijven de zeilen en windvaan onaangeraakt en weten Jorrit en ik zelfs vanaf de eerste nacht om beurten de slaap te vatten. Anders dan onze vorige meerdaagse oversteken is, dat wij geen bankkisten vol met eten en drinken hebben ingeslagen, maar slechts een beetje vers fruit, wat komkommers en tomaat voor de vitamientjes.

Vier etmalen varen, hebben wij berekend en na de tweede nacht bekronen wij deze tocht tot meest heerlijke en simpele tot nu toe, zonder af te kloppen... Rorik heeft vanaf maandagochtend zijn vislijn uitgezet en volgt trouw alle vissermannentips op die hij het afgelopen half jaar heeft aangehoord. De lijn moet zo'n dertig meter achter de sleepgenerator hangen, de aasinktviskleurtjes om het half uur afwisselen als je geen beet krijgt en op de juiste manier je lijn via een wartel vastknopen. Dan, na ruim een etmaal vissen, rolt plotseling de katrol tot aan het laatste eindje af: beet! Er ontstaat een totale hilariteit binnen de zeer ontspannen sfeer in de kuip. Rorik springt het gangboord in en probeert de lijn in te draaien; dit lukt niet, dus krijgt Floor het commando een tang te geven om de katrol extra vast te zetten. Olivier moet de nooit-eerder-gebruikte vispikkaak, speciaal voor grote vissen, zoeken. Ik, want Jorrit slaapt, krijg het commando de boot stil te leggen, met zijn neus de wind in te draaien, maar dat gaat mij te ver. Ik vind dat Rorik eerst maar moet proberen zijn vangst dichterbij te halen om te zien hoe groot het werkelijk is. Florentine ziet

vervolgens als eerste de vis hoog opspringen en is overtuigd dat hij zo groot is als een dolfijn. Hoe verder de lijn wordt binnengehaald, hoe vaker wij de vis boven het water zien worstelen om weg te komen. Rorik denkt aan een zeldzame blauwvintonijn, Olivier aan een haai aangezien er zo nu een dan een flinke vin uit het water zichtbaar lijkt. Ik bedenk mij dat we vergeten zijn Japanse sojasaus in te slaan voor bij de tonijn, maar als het dan toch een haai is maak ik er gewoon haaienvinnensoep van... Met de telelens probeer ik de vis vast te leggen, want stel je voor dat de lijn breekt. Door de telelens neem ik waar dat de vis vleugels heeft, misschien een soort reusachtige vliegende vis... dus dat wordt gewoon lekker bakken. Pas als het beest enkele meters achter de boot hangt weet Olivier het de meest passende naam te geven: Het is een zeekip! Rorik weet hem zonder kippikhaak omhoog te halen en kan en roept met een zure glimlach: Dat wordt plukken, mam! De enorme zeevogel hangt totaal omwikkeld met visdraad en de haak uit zijn kont aan de lijn te bungelen, levend, maar niet meer te redden van een spoedige dood. Een treurig gezicht en even bedenk ik me dat dit zeevissen misschien toch meer iets voor anderen is. Wij besluiten de enige echte man binnen het gezin maar te wekken, want hiermee weten wij, als vrouw en kinderen, geen raad. Uit zijn slaap gerukt weet Jorrit de zeekip met een ferme slag van de houwer te verlossen uit zijn lijden. De kip krijgt een waardig zeemansgraf en Rorik laat een traantje, met name omdat zijn inktvisje, haak en wartel mee dat graf zijn ingegaan. Bij zonsondergang zien wij ver weg van achter de horizon lichtflitsen en bedenken ons dat het noodweer zal zijn in Suriname.

Drie weken voor ons vertrek uit Suriname besloten wij ons klaar te maken voor een vroegtijdig vertrek. Zo nu en dan knaagde het vertrekkersgevoel al aan ons, maar kwam er steeds iets nieuws op ons pad wat ons deed blijven. Na het tweeweekse bezoek van opa Hans hadden we werkelijk alles gezien wat er per auto te zien was in Suriname, de Kangoeroeschool vond een geschikte leerlingbegeleider, de verhalen aan de waterkant hadden hun hoogste niveau al lang geleden bereikt en de kinderen gaven aan weer eens naar zee te willen. Onze auto bleek zeer gewild bij de Surinamers en was binnen een week verkocht voor een bedrag dat ons vrijwel kosteloos had doen

laten rondtoeren. Het afscheid verliep zoals volleurde afscheidnemers dit ondergaan: de kinderen en Jorrit zeiden alles en iedereen gedag alsof dat een alledaagse handeling is en ik heb slechts één keer een traantje laten gaan. De laatste vier dagen op Surinaamse bodem hebben we doorgebracht in Paramaribo, te voet of per taxi, net als onze eerste vier dagen in Suriname, vijf maanden daarvoor. Het Surinaamse cirkeltje is rond; zondagochtend 25 mei ziet het weer er goed uit en wij zijn toe aan nieuwe kapen, delta's, wind, zee en alom beweging. Z.S. Palustris is vertrokken met eindbestemming Amsterdam, voor onbepaalde tijd, zonder route of plan. Bij zonsondergang zien wij ver weg van achter de horizon lichtflitsen en bedenken ons dat het noodweer zal zijn in Suriname.

Arme zeekip...

Tobago - Man o' War Bay

donderdag, juni 05 2008 06:32:10

Florentines flessenpost: Tobago

dinsdag, juni 17 2008 04:28:36

We zijn op zee geweest. De eerste dag waren er al dolfijnen en eentje sprong er over de punt. De derde dag had Rorik een zeekip gevangen. 's Nachts was er een storm en de storm blies ons een heel eind de goeie kant op. De vierde dag was er in de middag land in zicht en om vijf uur toen het bij jullie 10 uur was kwamen we aan en sprongen wij in het water.

We zijn in Tobago aangekomen, maar de douane was er niet. Maar toen hebben we in een restaurantje gegeten en we aten daar: gefrituurde kip met patat en groente. Maar bij alles doen ze bonen hier.

De tweede dag gingen we naar Pirates Bay en dat is het leukst omdat daar een hoge branding is. De derde dag was een snorkel dag en ik zag een dolfijn door mijn duikbrik die de jongens niet hebben gezien. De vierde dag zagen we dolfijnen of haaien. O ja ik heb nog iets belangrijks te vertellen: we zijn bij de douane geweest en daar moesten wij onze hond aangeven en als hij hier aan land komt wordt hij afgemaakt. Verder zijn wij met de avondvierdaagse bezig. Maar ik doe het voor de derde keer dus krijg ik een medaille met een 3 erop. De eerste keer stapten we in het bootje en gingen we naar de kant want we liggen voor anker. En toen kwam er een hele lieve hond aanrennen en als je hem aandacht geeft dan komt hij achter je aan. Aan het einde van het strand moest ik plassen en daar was gelukkig een gootje. O ja Olivier had de eerste dag hele tassen vol met spullen meegenomen want hij dacht dat wij vier dagen achter elkaar gingen wandelen zonder naar de boot terug te gaan. We hebben een auto gehuurd en met de auto gingen we naar de hoofdstad van Tobago. Daar gingen we eerst geld pinnen en daar gingen we ook eten en dat was echt lekker. Omdat het zo warm was kreeg je heel snel dorst. O ja ik kreeg ook nieuwe slippers omdat mijne tijdens de avondvierdaagse stuk zijn gegaan. Na de vierde dag avondvierdaagse had mama geen drietje voor mij en het was veel zwaarder dan in Nederland want in Tobago zijn allemaal hoge bergen. Hopelijk heeft Jeroen Wolfs een drietje voor me als we terug zijn in Nederland.

Isla Margarita

30 juni 2008

Tobago, Grenada, Islas Los Testigos en nu Isla de Margarita; objectief gezien zijn wij momenteel hoppers en we hoppen voorlopig door. Niet dat dat onze voorkeur heeft, want groot en klein hier aan boord verlangt sinds kort weer naar een plek waar niet langer een vakantiegevoel de boventoon voert. Het klinkt een beetje verwend, maar ook witte stranden, snorkelen, lekker eten en drinken gaan na een week of wat vervelen. Nou ja, in ieder geval die stranden en zo.

De afgelopen maand huurden wij waar mogelijk een auto en toerden eilanden rond en bezochten de lokale *tourist-traps*: goedkoop

uitziende restaurantjes met speciale prijzen voor de toerist. Lokalen zwermde om ons heen en bleven ons ongevraagd bestoken met aanbiedingen en koopjes: Een zelf ingezongen CD, een landenvlaggetje, een zonnehoed, een tochtje in hun auto naar de chocoladefabriek, een tochtje naar een waterval, naar aapjes, naar een parfummuseum, grotten, trommelaars, het regenwoud of een tochtje met hun boot de oceaan op, op zoek naar dolfijnen... Reeds verzadigd door regenwoud, apen en dolfijnen, daarnaast geen behoefte aan musea en prullaria wisten wij deze verlokkingen van ons af te houden. Inmiddels zijn wij beland in het Benidorm van Venezuela. De hotelflats sieren de waterkant, afgewisseld door bouwputten en afval. Van veraf overheersen de flats en van dichtbij het afval. Hier en daar staat een strandtentje met golfplaat dak of een dak van bananenblad, waar de prijzen voor een biertje ook tijdens de happy-hours bijna gelijk zijn aan een heel krat bier in de supermarkt. Het wisselen van geld doen wij bij een kledingzaak, waar de hele dag iemand met een stapeltje kleren bij de kassa staat te wachten om af te rekenen, in het geval een geüniformeerde persoon de winkel zou betreden. Het schijnt hier op Isla de Margarita niet erg veilig te zijn als bezoeker en buiten de strandtentjes dien je je te verplaatsen in geblindeerde taxi's. Echter, de autoruiten in het door ons gehuurde Ferrarirode Hondablikje waren ongetint en daarmee hebben wij zonder problemen het eiland rondgetoerd. Tijdens onze autotocht hebben wij alle mogelijke alternatieve ankerbaaien afgekeurd en om deze toerdag voor de kinderen een beetje leuk af te sluiten, zijn we een hotel binnengedrongen om een uurtje gebruik te maken van het zwembad met superglijbaan en bar.

Op www.noonsite.com staat altijd veel informatie over de plekken waar wij ons anker uitwerpen. Porlamar – Isla Margarita, waar we nu liggen springt eruit als een plek van veel overvallen en piraterij. Deze week werd één van de boten hier bestolen van een roeiriem – dat viel dus mee. Een andere boot werd echter onder bedreiging van een revolver door een stel jongelui ontdaan van alles van enige waarde. We horen dit alles via het radionetwerk dat door de zeilers zelf alhier wordt onderhouden. Meestal staat het ding uit, maar 's ochtends luisteren we naar het meteorologisch verslag van één van de deelnemers en horen we de roddels van de baai.

Al met al tijd om te verkassen. We hoppen verder, via Isla Tortuga en Islas Los Roques naar ons eigen Bonaire en Curaçao. Zojuist heb ik gelezen dat op Curaçao ongeregelde heden zijn uitgebroken tussen aanhangers van een lokale politieke partij en aldaar werkende Nederlanders. Er is altijd wat.

Florentines flessenpost: Naar Venezuela - Islas Los Testigos

Na een week Tobago vertrokken wij naar Grenada. Op Grenada gingen Rorik, Olivier en ik op bezoek bij alle boten met de Nederlandse vlag. Zo kwamen wij ook op de boot van Marjanne en Llano (spreek uit: Jano), hun hond Binkie en twee poezen. Marjanne is een NL-er en is getrouwd met een visser uit Venezuela. Zij vroegen of wij op bezoek wilden komen bij hun huis op Los Testigos. Na een week Grenada gingen wij op weg naar Los Testigos.

Op Los Testigos lagen wij vlak bij het huis van: Marjanne en Llano. Ze hadden zelf hun huis gebouwd. Ze hadden het water niet uit de kraan maar uit de lucht eh dus ze gebruikte regenwater om te drinken, om de afwas te doe en te douchen. Ze hadden elektriciteit van een generator dus zat je altijd in het lawaai. We gingen ook snorkelen en Marjanne ging ook mee. Ik ging zelf met Marjanne en ik zag steeds een mooie vis en dan wees ik ernaar. Ze hadden ook geen supermarkt op Los Testigos. Maar er zijn wel vissers en dus eet je gewoon vis. Oja,

je kan wel naar een huis en daar verkopen ze een paar dingen (bier en soft en sigaretten) maar ze hebben dus geen echte winkel. Llano had aan het begin kreeften gevangen en wij mochten mee eten en later hebben we haai gegeten samen met vrienden van Marjanne en Llano en na een week gingen we naar Isla Margarita.

Venezuela - Islas Los Roques

dinsdag, augustus 03 2008 01:17:43

Venezuela - Aves de Barlovento

dinsdag, augustus 04 2008 01:22:23

Curaçao

dinsdag, augustus 05 2008 01:39:37

Curaçao, het middelste Nederlandse Antilliaanse eiland van de drie Benedenwindse eilanden, stond eigenlijk op ons lijstje om langs te hopen, maar heeft door toeval ons versneld aangetrokken en bleek onverwachts meer te bieden te hebben, dan wij ons van tevoren hadden voorgesteld.

Een toevallig moment van internetontvangst op Isla Margarita bracht mij in contact met Marley, een oud-klasgenote van Rorik. Natuurlijk was het niet Marley's eerste bedoeling met mij te chatten, maar aangezien Jorrit en de kinderen al in de dinghy met draaiende motor klaar zitten om naar de kant af te reizen voor de zoveelste *happy hour*, was ik degene met wie zij chatte. Zij chatte dat zij samen met haar ouders, Daniëlle en Edsel, twee dagen later, voor twee weken, haar opa op Curaçao zou gaan bezoeken. Ik kon haar slechts beloven om alle zeilen bij te zetten, want vierhonderd mijl binnen twee weken varen is dan wel niet onmogelijk, maar zou betekenen dat wij lange dagen moesten gaan maken en het vaste land van Venezuela én prachtige koraalrifeilanden moesten laten varen.

Vanaf juli tot en met oktober zijn wij niet verzekerd boven de 13e breedtegraad binnen het Caribisch gebied, gezien de kans op orkanen in dit gebied dan groot is; het *hurricane season*. Beneden de 13e breedtegraad blijft de kans op een *hurricane* bestaan, maar is deze aanzienlijk minder en betaalt de verzekering eventueel opgelopen orkaanschade uit. Tot aan Marley haar chat hadden wij nog geen uitgewerkt nieuw reisdoel voor ogen, behalve dan dat wij Isla Margarita wel hadden gezien en onder de orkaangevoelige breedtegraad, richting het westen zouden verder hopen tot wij een geschikte plek zouden tegenkomen om voor langere tijd te blijven plakken.

Hiervoor bestudeerden wij al enige tijd de nodige zeilpilots en zeilreisgidsen, maar het bleek te moeilijk om vanuit de beknopte beschrijvingen een ideale orkaanschuilplaats te kiezen. In Venezuela is de (met name illegale) dieselolie dan wel goedkoop, maar je moet overal in- en uitklaren tegen ambtenaar-afhankelijke tarieven en

Bolivars zien te scoren op de zwarte markt om dit nadeel te neutraliseren. Cartagena en Costa Rica klinken heel aantrekkelijk, maar zijn erg westelijk, wat betekent dat wij later dat stuk tegen wind en stroom in weer terug zouden moeten, of natuurlijk doorsteken naar de volgende oceaan, via Panama.

Een nieuwe uitdaging in de vorm van binnen twee weken op Curaçao zijn, sprak ons allen erg aan. Vier dagen later waren wij dan ook bevoorrad en uitgeklaard en gooiden wij het anker los en acht dagen later voeren wij met volle zeilen de smalle zeedoorgang het Spaanse Water op, een soort Sneekmeer op Curaçao, waar wij ons tussen zo'n honderd andere boten ten anker legden.

Terwijl wij inklaarden, een lokaal mobiel telefoonnummer regelden, lid werden van de openbare bibliotheek, een auto huurden, op zoek gingen naar een koopauto, internet regelden, ons hart ophaalden bij de grootste Albert Heijn ooit gezien, zochten wij naar Marley, Edsel, Daniëlle en opa Franco. Zij hadden het ons extra moeilijk gemaakt door een verkeerd telefoonnummer én een verkeerd adres op te geven, maar vanaf de op een-na-laatste avond voor hun vertrek, was het weerzien als vanouds.

Wij plakken nu al bijna twee maanden op Curaçao en zijn helemaal ingenesteld. Van een afstandje doet de boot huislijk aan: schaduwtentjes en stoeltjes sieren ons voordek en het stuurwiel is verwijderd om meer ruimte te creëren in de kuip. Ook de rolgenue is eraf, al bij de zeilmaker geweest en in een zeilzak opgeslagen. Het zonnepaneel en de windgenerator hangen hoog boven ons hoofd energie op te wekken en de slechtweerboom steekt aan bakboord over boord met Tarzantouw, ter vermaak tijdens de hete uurtjes.

Aan de wal staat onze, binnen een week aangeschafte, Volvo te pronken. Aangezien onze dinghy enkele irritante lekkages begon te ontwikkelen, zijn wij nu ook in het bezit van een nieuwe tweedehands dinghy met harde bodem, die minder lek is. Ook onze 24-volt gekoelde koelbox begaf het en is na een periode *icecubes*, vervangen door een koellade. Internet hebben wij inmiddels beter geregeld, zodat wij ook kunnen skypen en omdat de wind er wat uit is momenteel en de nieuw aangeschafte energievreters de accu's leegtrekken, hebben we er ook

nog een generator bijgenomen, die elke dag op het voordek een tijdje staat te ronken.

Het schoolwerk hebben we afgerond en de overgangsrapporten zijn geschreven en besproken. We zijn gestart met de *Palustris Zomerschool*: Landsverkenning, huis-tuin-en-keuken-scheikunde, werkstukken, snorkelen en bovenal netwerken tijdens happy-hours en strand BBQ's. Daarnaast bezoeken wij wekelijks zo'n driemaal de bibliotheek, verversen ons leesvoer en lezen iedere minuut die op een dag overblijft.

Wij zijn lid geworden van de sportvereniging *Asciento* en de kinderen slaan iedere dinsdagmiddag onder de brandende zon een tennisballetje de lucht in. Binnenkort starten zij met een zeilcursus en zullen wij ze wekelijks in optimisten om onze boot kunnen zien rondvaren. Verder heeft Florentine bijscholing in haar stukje ontbrekende discipline en nethed gevonden, bij de zeeverkenners op zaterdagochtend. Olivier is nog te jong om hieraan mee te mogen doen en Rorik heeft het, na een middagje met drie waarschuwingen dat zijn T-shirt in zijn broek moet en dat hij de onderste in rang is, dus niet mag gaan en staan waar hij wil, voor gezien gehouden.

Tussen alle bedrijven door hebben wij een huis gevonden, met zwembad, uitkijkend over het Spaanse Water en de Caribische zee. Er komen weer grootouders op bezoek en die kunnen daar dan verblijven. Vanaf eind november kunnen wij weer, althans verzekeringstechnisch, de 13e breedtegraad passeren. Vooralsnog genieten wij van het Curaçao dat iedere dag nog nieuwe verrassingen voor ons heeft. Het enige wat tegenvalt is, dat er zo weinig andere gezinnen in onze leeftijdscategorie hetzelfde doen. Om ons heen is de gemiddelde leeftijd zeker boven de 55 jaar en hebben deze vaak toch een totaal ander levensritme en andere levensbehoeftes dan wij met onze gezinsperikelen. Zij genieten echter van onze kinderen en onze kinderen van hun aandacht. Voorlopig hebben wij hier onze plek gevonden en zijn concrete plannen voor later nog niet in de maak.

Luwte

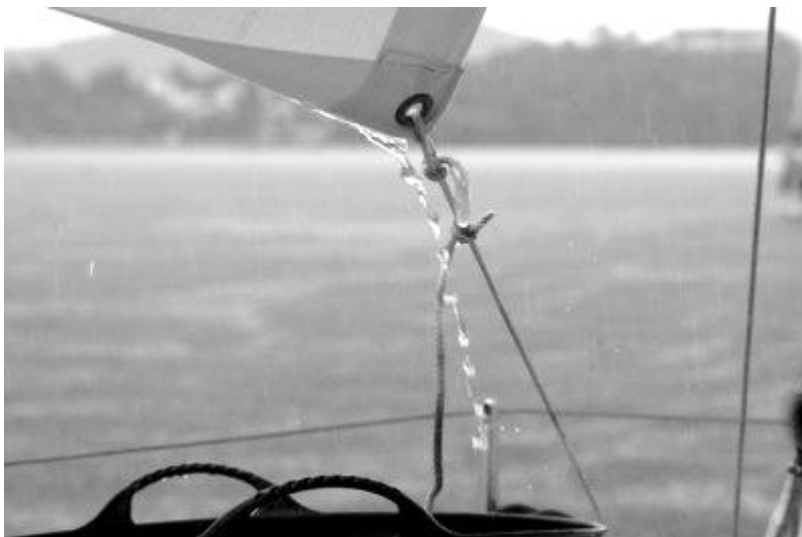
We zijn regelmatig met het hele gezin op stap en niet altijd kan Storm mee. Dat is natuurlijk heel zielig en dat vindt hij zelf ook. Hij kan soms urenlang janken, wanneer hij zijn roedel niet nabij heeft. Daarom hebben we bedacht dat hij misschien een vriendje of vriendinnetje nodig heeft. Nog een hond erbij lijkt niet zo'n goed idee, dus gaan we op zoek naar een kat. Op Curaçao zijn verschillende asielen, waar je kant en klare katten kunt vinden. Er is namelijk een kattenprobleem op het eiland. Te veel van deze dieren zorgen voor overlast en er is daarom een programma dat erin voorziet zoveel mogelijk poezen te steriliseren en zoveel mogelijk katers te castreren. In het asiel waar wij heen gaan, vinden we Luwte. Samen met haar zusje is ze kortgeleden geboren uit een poes, die kennelijk nog niet gesteriliseerd was. Het is met Luwte liefde op het eerste gezicht en alle twijfels verdampen. We nemen haar mee tegen een geringe vergoeding aan het asiel en de belofte om over enige weken terug te komen om Luwte te laten steriliseren.

Luwte en Storm worden dikke maatjes, alleen de aanwezigheid van dit vrolijke gezelschap neemt niet Storms gevoel van eenzaamheid weg, wanneer we hem en Luwte achterlaten op de boot. Het maakt ons niet uit, Luwte is vanaf nu onmisbaar binnen ons gezin.

Noodweer op Curaçao

vrijdag, augustus 29 2008 01:43:52

En toen kwam Gustav voorbij. Niet heel dichtbij, maar toch dichtbij genoeg om wat afleiding te bieden. Gustav begon als een tropische depressie, groeide uit tot een storm en is nu uitgegroeid tot een orkaan die richting New Orleans raast. Je zou kunnen denken: "Dat is toch allemaal behoorlijk ver weg," en dat klopt ook. Gustav zelf bracht niet veel ongemak met zich mee, maar hij heeft wel de *Inter Tropical Convergence Zone* (ITCZ) wat naar het noorden verplaatst. Aan de randen van deze windstille zone komen vaak stevige onweersbuien voor, en die bleven een tijdlang boven ons hangen.

Onze ankerplaats in het Spaanse Water op Curaçao is behoorlijk vol, en we bevinden ons midden in dit netwerk van ankerkettingen. Wanneer zo'n onweersbui passeert, begint dat hele netwerk plotseling in alle richtingen te bewegen. In dit geval was er binnen dertig seconden een winddraaiing van 180 graden en een toename van de

windkracht van 1 Beaufort naar 7 à 8 Beaufort. Omdat niemand echt weet hoeveel ketting zijn buurman heeft uitgewooid (ergens tussen de 25 en 55 meter), kan zo'n moment uitmonden in een spannende chaos, vooral 's nachts, zoals nu het geval was. De rust en gemoedelijkheid verdwijnen dan even.

Uiteindelijk vallen dit soort situaties, achteraf gezien, meestal wel mee. Ondanks al het lawaai van wind, regen en donder beweegt een schip voor anker, krabbend of niet, relatief traag. Een paar krassen hier en daar en soms een gekneusd ego zijn meestal het ergste wat er gebeurt. In ons geval, althans deze keer, was er geen van beide, maar er waren wel enkele zenuwslopende momenten met een onbemande motorkruiser van ongeveer twintig meter, die met een krabbend anker recht op ons af kwam. Normaal gesproken maken we ons niet veel zorgen over dergelijke situaties omdat we meestal sterker zijn en met al het staal om ons heen behoorlijk kras- en deukbestendig. Dit was echter een geval van David tegen Goliath en bovendien een gevaar niet alleen voor ons, maar ook voor de schepen beneden de wind van ons. Uiteindelijk liep het, met wat hangen en wurgen, goed af. Op tien meter van onze boeg stopte het onbemande schip weer, nadat we overigens ruim twintig meter extra ketting hadden uitgewooid en al bezig waren om langszij te komen in een laatste poging om de situatie onder controle te krijgen.

Kortom, met enkele andere losgeslagen boten en kleine incidenten, hadden we de volgende dag weer genoeg om over te praten en wat werk om alles weer op de juiste plek te krijgen. De kinderen hadden rustig kunnen slapen en ook onze huisdieren, Storm en Luwte, leken niet onder de indruk te zijn geweest.

Koude start

dinsdag, september 02 2008 02:37:54

Na een hele papierenrompslomp van twee dagen, mochten wij eindelijk onze Volvo in z'n achteruit zetten, om het tuinhek van zijn vorige eigenaar te verlaten. Terwijl de auto in beweging kwam, lispelde de man nog even door het raampje iets over een koude start. Aangezien het op Curaçao altijd rond de dertig graden Celsius is, klonk het ons wat vreemd in de oren, maar vanaf de volgende ochtend bleek dit onze eerst nog zo euforische stemming ten aanzien van de Volvo, geheel weg te nemen. Wanneer de motor draaide, liep deze als een zonnetje, maar de weg daarnaartoe was inderdaad niet beter te beschrijven als met die van een koude start. Onze Surinaamse autogeschiedenis leek op het punt te staan zich te gaan herhalen. Hoewel wij aan de auto in Suriname geen cent verloren hadden, be kroop ons het gevoel toch niet overal en iedere keer zo'n mazzeltje te kunnen hebben.

Met hangende schouders lieten wij twee dagen later de Volvo achter bij de enige, maar heuse Volvogarage op Curaçao. De diagnose was geen kleinigheidje, maar niet onoverkomelijk, nieuwe injectoren leken noodzakelijk. Wat wel onoverkomelijk was, was het feit dat de garage niet aan een dergelijk oude auto met zo'n klus wilde beginnen. Tot grote woede van Jorrit die zichzelf via internet onmiddellijk heeft bijgeschoold tot Volvo-deskundige en vervolgens zijn beklag gedaan heeft bij hogere geledingen binnen Volvo-International. Jorrit stelde ondertussen meerdere hypothesen en verwierp deze ook weer dagelijks proefondervindelijk in de avondschemer. Naarmate de hypothesen ingewikkelder werden en meer zweet veroorzaakten, besloot hij de auto naar een vriendelijke beunhaas te brengen. Hoewel vriendelijk, kon de monteur niet meer bedenken dan de stappen die Jorrit zelf al had ondernomen. Dit had als gevolg dat de auto gedurende een week om de dag een nachtje bij de vriendelijke beunhaas logeerde en na ieder nachtje meer ging haperen. De uiteindelijke diagnose van monteur was simpel -injectoren reinigen- maar helaas voor ons had hij niet het materiaal om dit goed te doen. Hij deed het dus half goed met als gevolg dat de auto niet alleen slecht startte, maar nu ook slecht

reed.

Een nieuwe internetzoektocht naar een bedrijf, dat wel het materiaal zou kunnen hebben om ons probleem te verhelpen, verwees ons naar slechts één enkel adres: recht tegenover de Volvogarage zat een Bosch Service Station. De injectoren konden daar gereinigd worden en na nog enkele terugkom en afstelmomenten zijn we weer terug bij af. De auto rijdt als nooit tevoren, maar het starten is nog altijd matig. Wel is de oorzaak van het probleem nu echt bekend: een terugslagklepje in de brandstofleiding hapert. Daardoor loopt iedere keer wanneer de auto voor langere tijd stilstaat, alle brandstof uit het systeem terug de tank in en moet dus bij de eerstvolgende keer het gehele systeem opnieuw op druk gebracht worden, wat even duurt. Dit terugslagklepje is een dingetje van een paar centimeter en kost een paar gulden. Het is echter op Curaçao niet te krijgen.....

Wij laten deze zorg even voor wat het is. Het hier glooiende landschap, gebrek aan fietspaden en schroeiende zon maken de fietstochtjes van en naar de garage niet aangenaam. Een alternatief naar en van de garage is het gratis meerijden met de supermarktbusjes naar een nabijgelegen supermarkt. Hoewel dit aangenamer is, is daarbij het probleem dat deze slechts twee keer per dag heen en weer rijden op vaste tijden en het eigenlijk niet de bedoeling is iets anders te gaan doen dan boodschappen bij de betreffende supermarkt.

De supermarktchauffeurs doen echter niet moeilijk wanneer je het netjes vraagt. Sommigen zijn zelfs al lang blij als er iemand instapt, want de tochtjes zonder klanten komen ook regelmatig voor. Andere chauffeurs vragen je vriendelijk of je het erg vindt als zij even een omweggetje maken, omdat ze nog even een privé-zaakje hebben af te handelen. Eén ochtend ging het zelfs zover, dat de supermarktchauffeur Jorrit vroeg of hij het erg vond even op het parkeerterrein voor de kerk te wachten; hij wilde namelijk graag even zijn gezicht laten zien tijdens de begrafenis van een overleden vriend en het condoleanceboek tekenen. Sindsdien heeft Jorrit er een taxivriend bij, die te allen tijde stopt om hem mee te nemen.

De Volvogarage heeft inmiddels een berisping van bovenaf gekregen, probeert zich te verschuilen achter leugentjes en blijkt plotseling toch bereid te zijn onze Volvo onderhanden te willen nemen; middels het

hele systeem te vernieuwen. Wij hebben ze echter vriendelijk bedankt en houden ons voorlopig vast aan de garage, die met een goede schoonmaakactie en wat afstellingen veel verder kwam. De auto rijdt verder prima en start uiteindelijk altijd. Binnenkort maar eens dat leidingdingetje bestellen in Nederland of de VS.

Hurricane Omar

dinsdag, oktober 14 2008 16:02:28

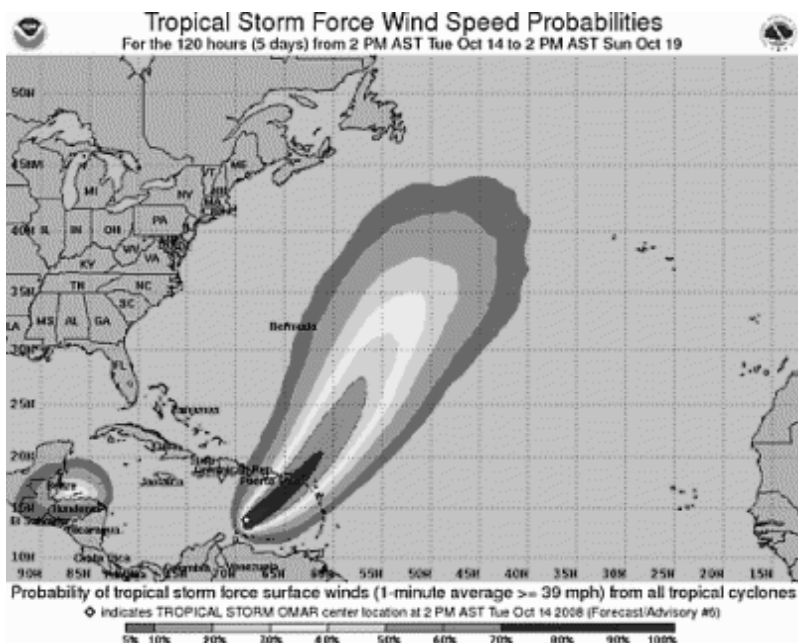
Vandaag hebben we dan eindelijk eens de geboorte van een hurricane meegemaakt. Op een steenworp afstand nog wel. Eerst een tropische depressie en vervolgens een tropische storm met een naam: Omar. Om een uur of elf vanochtend gebeurde dat en toen woei het al flink op het Spaanse Water. Veel radioverkeer dan ook tussen de ankeraars. Boten om ons heen zoeken een veilige *hurricane hole* in de beschutting van een nabijgelegen baai of de hogewal. Boten met krabbend anker hadden we de nacht ervoor al zien vertrekken. Hier en daar zijn er kleine calamiteiten die worden opgelost.

Nieuwsflitsen komen tot ons vanuit Bonaire waar de harde wind en met name golven veel schade hebben veroorzaakt. Karels bar, waar wij nog menig biertje dronken, is verwoest. Omar twijfelt over de ingeslagen richting; noord of zuid. Halverwege de ochtend verdiept Omar; krijgt het een mooi oog en duidelijke contouren. Officieel is het nu een hurricane van de eerste categorie met windsnelheden tot 80 knopen (ongeveer 140 km/h) op slechts zo'n 100 mijl afstand van ons. Bij ons fluit de wind steeds luider door het want. Dafne en de kinderen spelen een spelletje. Tijd om Storm uit te laten en kletsnat maak ik een rondje langs wat boten om ons heen. Ik leg maar een extra anker klaar voor het geval dat het echt gaat spoken.

Om vier uur heb ik de kinderen voor een pannenkoekenfeestje naar naburige boot gebracht. Joost en José van de Santa Maria hebben een verwenavond voor ons kroost voorbereid. Op hun windmeter zie ik af en toe 50 knopen wind aantippen. Toch maar ankerwacht houden vannacht.

Het is nu bijna 11 uur 's avonds. Omar is nog steeds dichtbij, maar lijkt

nu toch duidelijk voor andere eilanden gekozen te hebben. Wel is Omar nog meer in intensiteit gegroeid en is de wind alhier dan ook nog altijd niet afgenomen. Onze windgenerator wekt stroom op als nooit tevoren.

De volgende dag zijn we blij dat Omar zich van ons heeft afgekeerd en heeft besloten elders in de Caraïben zijn agressie te botvieren. We ruimen de rommel op en gaan verder met onze dagelijkse beslommeringen.

Nieuw leven

dinsdag, oktober 21 2008 15:30:29

“Van een reis langs kapen en delta's. Wind, zee en alom beweging. Een gezin van vijf plus een hond, zonder route of plan”. IJs en weder dienende, komen we medio augustus 2009 aan op eindbestemming Amsterdam, als gezin van zes plus een hond en een kat. Het is dan toch gebeurd. De loomheid van ons verblijf achter het anker op het Spaanse Water heeft geleid tot zwangerschap. Alle plannen worden anders, maar we weten nog niet hoe. Het wordt in ieder geval nog gezelliger.

(On)geluk

donderdag, november 20 2008 08:50:13

Voor ons doemen plotseling rode remlichten op; dan gierende banden, een korte stilte en een blikkerige knal. Onze Volvo is tot stilstand

gekomen zonder de voorganger te raken. Even vraag ik mij af of wij wel werkelijk van achteren zijn aangereden, maar doorbreek dan de stilte en vraag luid aan Floor en Olivier in de achterbak of zij gewond zijn. Enkele seconden blijft het stil en dan hoor ik Olivier als eerste: "Het is een Chinees!" Florentine vertelt dat de auto die tegen ons zat helemaal in de kreukels ligt. Floor en Olivier zijn dus ongedeerd. Voorzichtig stappen wij uit en constateren bij onze Volvo een gebroken achterlichtje en een lichte deuk in de bumper en zijkant van onze auto. De auto achter ons ligt inderdaad meer in de kreukels. Florentine komt plotseling niet meer bij van het lachen. Eerst denk ik aan een zenuwaanval, maar vervolgens weet zij tussen de lachstuipe uit te brengen, dat het werkelijk een Chinees is en ook Olivier komt niet meer bij van het lachen.

Het blijkt uiteindelijk gewoon een vriendelijke man, die niet goed had opgelet. Het afwikkelen van een aanrijding verloopt op Curaçao boven verwachting vlot. Na het bellen met het algemene alarmnummer verschijnt binnen enkele minuten een soort verkeersagent in een busje. Na een paar foto's gemaakt te hebben van de schade wordt achterin het van airco voorziene busje plaatsgenomen, aan een klein bureautje en door de partijen verklaringen opgemaakt, paperassen gescand, en handtekeningen gezet. Het hele spul wordt tenslotte elektronisch naar de betreffende verzekeringsmaatschappijen verzonden. Binnen een uur neemt de Volvo weer deel aan het verkeer.

Enkele dagen later wordt de schade getaxeerd en een maand later ontvangen wij een cheque van 1600 Naf (ongeveer 600 euro). Goed geregeld, helemaal omdat de deuk bij het betasten van binnenuit er spontaan uit blijkt te springen en de kosten voor een nieuw achterlichtje mee blijken te vallen. Een gelukkig ongeluk dus. Wel sneu voor de Chinees.

Verder lezen? Er is een gedrukt exemplaar te verkrijgen via:
<https://www.boekenbestellen.nl/boek/palustris-logboek/9789464431186>

Of via de reguliere boekhandel, BOL.com et cetera op basis van het ISBN nummer 9789464431186

